

ಪ್ರಿಯ ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ,

ಗೆಳೆಯ ಮೊಗ್ಗು ಗಣೇಶರು ನಿಮ್ಮ 'ನದೀನಾ ತದ್ವರಿ'
ಇವನ ಸಂಗ್ರಹ ಓದಲೆಂದು ಕೊಟ್ಟರು. ಅವರವರಲ್ಲಿ
ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ನರಗಾಡ
ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ನಿಮ್ಮರು ನೈವವಾದ ಓದು ಹೊಸದಿನಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ,
ಮುಖಪೀಠವಾಗುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಇದುವರಿಯಿಂದ
ದೇವಸ್ಥಾನದ ನಿಮ್ಮ ಗೌರವ ಸಂಕಲನವನ್ನು
ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮಿಂದ
ಬಹಳ ಫಲವಾದ ರಚನೆಗಳು ಬರುತ್ತಾದೆ ಎಂದು
ತೊಂದಿದ್ದೇನೆ. ಭಾಷೆ, ಲಯ, ನಿಮ್ಮ ದೈವಾಂಶ - ಎಲ್ಲವೂ
ಗಾಢವಾದ ಅನುಭವವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಲ್ಲದ ಪದ್ಯಗಳಾಗಿವೆ.
ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವು ನಿಮ್ಮ ಉತ್ಕಟ ಭಾವ ಕ್ಷಣದ
ಅಂಶಗಳಾಗಿವೆ.

ನಾನು ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಜರ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲವೇ.
ಜರ್ಮನಿಯಿಂದ ಜೂನ್ ಮಾಹಿನಲ್ಲಿ ಓದಿ ಬಂದವನು
ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ವಾಸತೆಯಿಂದ ಓದಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.
ತದ್ವರಿಕಾಲ್ ನಿಮ್ಮ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ನಿಮ್ಮ,
ಎ.ಎ.ಆರ್. ಅಶಂಕಮೂರ್ತಿ.
(ಪತ್ರದಿಂದ)

ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ

ನೀಲಿ ಕತ್ತಿ

ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಕೋಲಾರ

ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ನೆನಪಿನ ಪುಸ್ತಕ ೨

ನೀಲಿ ತತ್ತಿ

ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಕೋಲಾರ

ಪಂ. ಅರಳಿ/ಎ, ೩ನೆಯ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ,
ರಾಜಾಜಿನಗರ ಎರಡನೆಯ ಹಂತ,
'ಬಿ' ವಿಭಾಗ, ಬೆಂಗಳೂರು- ೨೦

ಕೋಳಿಯಂತೆ ಈಗಲೂ ತನ್ನ
ಪುಕ್ಕಗಳ ಬೆಚ್ಚನೆ ತೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲೇ
ಈ ಕಲೆಮಾರಿಯನ್ನು ಹುದುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುವ,
ಹೆತ್ತ ನೋವಿಗೆ ಬದಲು ಪ್ರೀತಿ ತುತ್ತನ್ನೇ ಉಣಬಡಿಸಿದ
ನನ್ನ ಹೆತ್ತವ್ವ
ಶ್ರೀಮತಿ ಹಂತರಾಜಮ್ಮನವರಿಗೆ.

NEELI TATTHI-A Collection of Poems by
Laksmipathy Kolara, SANCHIKE - daily
Kolar. Published by: ABHINAYA, # 4148/A,
III Main, 'B' Block, Rajajinagar II Stage,
Bangalore -560 021.

No. of pages: 80 Price Rs: 50/-

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕ: ನ. ರವಿಕುಮಾರ
ಹಕ್ಕುಗಳು: ರೇಖಕರದ್ದು
ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ೨೦೦೦

ಸಲಹೆ: ಸಹಕಾರ
ಜಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಮ
ಡಾ.ಎಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್
ಕೆ. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ
ಮತ್ತು
ಅಭಿನವ ಬಳಗ

ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ : ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಗುಣ್ಣಿ

ಅಕ್ಷರ ಜೋಡಣೆ ಮತ್ತು ಮುದ್ರಣ ನಿರ್ವಹಣೆ
ಧಾರಿಣಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು - ೨೦
ದೂರವಾಣಿ: ೨೨೨೨ ೮೫೯

ಗೂಡು ಸಿಕ್ಕದಲ್ಲ;
ಗೂಡಿನ ಮಾಡು ಸಿಕ್ಕದಲ್ಲ.
- ಪುರಂದರ ದಾಸ

ಅವನ ಆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನಸಿನಿಂದ . . .

ಅವನೊಬ್ಬನ ಪಾತಾಳದಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ 'ತಬ್ಬಲಿದಿನಿ' ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೋ, ಇಲ್ಲವೋ, ಎಂಬುದು ಕೂಡ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ದುಃಖದ ವ್ಯಸನವೇ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬಂತೆ ಭ್ರಮಿಸುವಾಗ, ನನ್ನೊಳಗಿನ ಆ 'ಅವನು' ಅಚ್ಚರಿಮೂಡಿಸುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನೇಯುತ್ತ ಸಂಭ್ರಮದ ಸ್ವಪ್ನ ನೇರಾರನಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ ಬೇವೋನ್ನಾದಕ ಲೋಕ ವೈಚಿತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು.

ಅವನನ್ನೂ ಆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನಸಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದಿಲ್ಲ, ಹೊರಬರುವಂತೆಯೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಕನಸೋ, ಧ್ಯಾನವೋ, ನಿಗೂಢ ಲೋಕಗಳ ಸೆಳೆತವೋ ಸ್ವತಃ ಅವನಿಗೇ ಬಗೆಹರಿದಂತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದೀತು? ನನಗೆ ಕೇವಲ ಎಂದಿಗಾದರೂ ಅವನಾಗಬೇಕೆಂಬುದೊಂದೇ ಅದಮ್ಯ ಕನಸು.

ಅವನು ಯಾರಿಗೆ ನಿಗೂಢವೋ, ಯಾರಿಗೆ ನಿಗೂಢವಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು ಕೂಡ ನಿಗೂಢವೇ! ಎಂದಿನಂತೆ ಹೂವೆದೆಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಹಾಕಲೆಂದೇ ಹೊನ್ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿ ಬರುವ ಬೆಂಕಿಯನ್ನೇ ತುಳಿದು, ಹಾದು ಹೋಗಿ ಮುಂದಿನ ಬೆಂಕಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಬದುಕಿನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ದಾಟುವಾಗ ಅವನು ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳ ನರಳಿಕೆಗಳು ನನ್ನದು ಮಾತ್ರ ಅಂತ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ನೋವು ಎನೂ ಅಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಅವನು ದಿನಗಟ್ಟಲೆ, ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಗಳ ಪರವೆಯೂ ಇರದಂತೆ ಯಾತನಾ ಕಿವಿರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಸೇರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೂ ನನಗೆ ಅನ್ಯನೆಯಂತೆಯೂ ಎಲ್ಲೋ ದೂರ ನಿಂತು, ನನ್ನ ಮನವೇ ತಾನಾದ ಅವನ ಮನವನ್ನು ತಾಯಿಗರ್ಭದಂತಹ ಜೀವಜಲದ ಮಾನಿನಿಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ!

ಅವನು ಮೂರ್ಖನೋ, ದುರ್ಬಲನೋ ಇರಬಹುದು. ಹುಚ್ಚನೂ ಕೂಡ. ವಿಭ್ರಮ ನೆನಪುಗಳೇ ಅವನನ್ನು ಆಪ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತವೋ, ಅವನೇ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಆದಾಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗದು ಕೇವಲ ಬಾಲ್ಯದ ನೆನಪುಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಿಕ ಸ್ಮರಣೆಗಳೆಂಬಂತೆ ಪುಲಕಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ನೆನಪುಗಳೇ ಬಾಲ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ

ಅವನು ಅವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ತಕ್ಕ ಕೊರತು ಕ್ಷಣ ನಿರುಮೃತ್ಯವಾಗುತ್ತಾನೆ. ನನ್ನ ಅಂತರಂಗ ದೈವವಾಗಿ ಹರಿವ ಅದ್ವೈತ ಧಾರ. ನಾನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಾಗ ಅವನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಅವನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚುತ್ತಾನೆ. ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದೂ ಧ್ಯಾನಕ್ಕಿಳಿಯುವ, ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದೂ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯದು.

ಈ ಬದುಕಿನ, ಈಗಲ ಕಾಲಮಾನದ ಅತಿ ವೇಗದಾತುರಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಉತ್ತರಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ವೇಗದೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲಾಗದ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವವನಂತೆಯೇ ನಟಿಸಿ ನನ್ನೊಳಗಿನ ಅವನಿಂದ ಮೂದಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಸುತ್ತಲ ಅಪರಂದಲೂ! ಆದರಿಂದ ವ್ಯಗ್ರನಾದದ್ದು ನಾನು. ಭಾವ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವೆಂಬಂತೆ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಸಿಗೆ ಶೋಕಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪೊಟಿಯಾಗಿ ಬಿಕ್ಕಿದವನು ಅವನು. ಅವನ ಬದುಕಿನ ಜಂಜಡಗಳ ನಿರಂತರ ಬಿಡದಿ ಈ ಕ್ಷೇತಾಗಾರವೇ. ಎನ್ನಲ್ಲ, ಗೊಂದಲ, ಹತಾಶೆಗಳ ಗಂಧರಗೋಲದ ನಡುವೆಯೂ ನನ್ನ ತಹತಹಿಕೆಯ ಅರಿಯದ್ಯಾವುದೋ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಅವನು ಸದಾ ನೀರಲೆಯು ಹಾಕುವವನೇ. ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು, ನಾನು ಅವನಂತೆಯೇ ಮೋಹಾಂಧ ಪೀಡಿತನೆಂಬುದು. ಅದಕ್ಕೊಂದೇ ಅವನು ಕಣ್ಣಿದ್ದೂ ಕುರುಡನಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ. ಕಾಲದ ಧಾವಂತವನ್ನೇ ತಳ್ಳಿ ಜನನಿಬಿಡ ಶಹರ ಸಂತೆಗಳಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಮೂಗು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅದೇ ಆ ನವಿಲು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಿಕ್ಕದ ಗೊಡಿನ ಮಾದು ಸಿಕ್ಕಂತೆ ಪರ್ವೋತ್ಸುಟತೆಯಿಂದ ಹಗುರವಾಗಿ ಹಾರುತ್ತಾನೆ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ರೊಹಿಲ್ಲದ ಗಂಧಮಯ ಹೆಣ್ಣು ನೆನಪುಗಳ ಪಾತಾಳದಿಂದ ಚಿಗುರಿ, ಚಿಗುರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆರಳಿ, ಫಾಟು ವಾಸನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ನವಿಲೇ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ, ಹೆಣ್ಣೇ ನವಿಲಾಗಿ, ಅವೆರಡರ ಧ್ಯಾನವಾದ ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಯಲಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮಾತೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿ, ತನಗೆ ತಾನೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವ ಒಂಟಿ ಶೋಕದಲ್ಲಿ ಭಾವ ಚಿತ್ರಗಳ ನೆನಪು ಟಂಕಸಾಲೆಯಿಂದ ಜೀವ ಸೂಡುವ ಮುಖಗಳನ್ನು ಪುನು ಪುನು ಹಕ್ಕಿ ತರುತ್ತಾನೆ. ನವಿಲುಗಣ್ಣುಗಳಂತಹ ಅವೇ ಆ ಜೀವ ಗುಳಿಬಿದ್ದ ನಿರಪ್ಪ ಕಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರಾಚೀನ ಆಳಗಳ ಸುಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ನೋಡಹೋಗಿ ಕನಸುಗಳ ವ್ಯಸನದಲ್ಲಿ ಕಾಲುಜಾರಿ ಹೋದೊಂದರೆ ಮತ್ತವನು ನನಗೆ ಎದುರಾಗುವುದು ಅಂತಹುದೇ ಜನನಿಬಿಡ ಸಂತೆಗಳಲ್ಲೇ ಅಥವಾ ನೆನಪುಗಳು ಮುತ್ತಿ ನನಗೆ ನಾನೇ ದಕ್ಕದ ಉತ್ಕಂಠಿತನಾದಾಗಲೋ ಇಲ್ಲವೇ ಗಾಢ ಮೋಹ ಮುತ್ತಿ ಕಿತ್ತು ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವಾಗಲೋ!

ಕಣ್ಣುಗಳೆಂದರೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ, ಹೂವಿನೆದೆಯ ಪುಷ್ಪಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ, ಕರುಳು ಗರ್ಭಿಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಕ್ಷಣ ತಡಮಾಡದ ಹುಡುಗ ಹೋಗುವ ಅವನ ಬದುಕಿನದ್ದೆತ್ತ ತತ್ವವೇ ಇನ್ನೂ ನೆನಪುಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆಂದೋ ದೀನ ಮುಖವೊಂದನ್ನು ದುಗುಡದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒತನವಾಗಿ ತೆಂಬಿಕೊಂಡು ನಿರ್ಮಾಣವು ಆಕ್ರಂದನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅದು ರೋಧನವೋ, ವಿಷಾದದ ಮೌನ ಆರಾಪವೋ, ಆ ಸಂಗೀತ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಿಯವೋ, ಅಪ್ರಿಯವೋ ಕೂಡಾ ತಿಳಿಯದಂತೆ ತಲ್ಲಿನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆಗಲ್ಲ ಅವನ ತಬ್ಬಲಿತನವನ್ನು ಯಥಾವತ್ತು ಎತ್ತಿ

ತೋರಿಸುವ ಮಾಯಾಮುಕ್ತ ಕನ್ನಡಿ ನಾನು. ನನಗಂತೂ ಅವನ ಇಂಥ ಭಾವದೊಗಟುಗಳನ್ನು ಒಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ವಿಷಾದ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಲಿಖಿತ ಮಹಾಕಾವ್ಯವದು.

ನನ್ನ ಇಂಥ ಜಿಗುಪ್ಸಾಕಾರಕ, ಜೀವನ್ಮುಖ ತೀವ್ರ ಬೇಸರಗಳನ್ನು ಅವನು ಹೇಗೋ ಅರಿಯಬಲ್ಲ. ಕಾಲನಿರ್ಕಾಲಗಳ ಪರಿಮೆಯಲ್ಲದಂತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಚಿಟ್ಟಿಗುಡ್ಡಗಳ ನೆತ್ತಿ ಹತ್ತಿ ಗಾಳಿಲೋಕಗಳ ಗಂಧಗಳನ್ನು ಮೂಸುತ್ತಾನೆ. ಕೈಹಿಡಿದು ಆಕಾಶದ ಅನಂತ ರಂಗಿನಾಟಗಳ ಭೂಲ್ ಭುಲಯ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಾಮುಖ್ಯಾಲಯಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ನೆನಪು ಮಾಸಿದ ಮರೆವು ಕೊಳ್ಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೂತಿಟ್ಟ ಉಲ್ಲಾಸದ ನಿಧಿಗಳನ್ನು ಆಗಮ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೆ ಅವನವರತ ಇದ್ದು ಬಿಡುವುದೆಂದರೆ ಮರುಳೆಂದು ಈ ನಾಗರೇಶ ಸಮಾಜ ನನ್ನನ್ನು ಹೆದರಿಸಿಟ್ಟಿದೆ. ಹುಚ್ಚಿಗಿಂತ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸುವ ಈ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಲ್ಲೇ ಹುಚ್ಚು ಬೇರೆಲ್ಲಾ ಲೋಕ ಜಂಜಡಗಳಿಗೆ ಕದ ಜಡಿದು ಬಿಡುವ ನನ್ನಂತರಾಳದ ಭಾವ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಕೂಡಾ ಒಂದು ಮರುಳು ಲೋಕವೇ ಹೌದು. ಈ ಎರಡು ಧ್ರುವಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬೀಸಬಲ್ಲ ಚುಂಬಕಗಾಳಿ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಅವನ ಅನುಕ್ರೂಪ ಉಚ್ಚಾಸ ನಿಶ್ಚಾಸಗಳಾಗುವ ಪವಾಡ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಭವಿಸಬಲ್ಲದೇ? ಇಂಥ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಘಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚ್ಛಾದದ ವೈಚಾರಿಕತೆಗಿಂತಲೂ ಭಾವಮತ್ತ ವಿಭ್ರಮ ಬಿರುಗಾಳಿ ಸಾಂತ್ವನಗೊಳಿಸಬಲ್ಲವು. ತರ್ಕದ ಮರುನಿಷ್ಠ ಕುಗಿಂತ ಮೋಹತಪ್ಪರತೆಯ ಮಾದಕತೆಯೇ ಮದ್ದಾಗಿ ರುಚಿಸಿಬಿಡಬಲ್ಲದು.

ಲೌಕಿಕವಾಗಿ ಆನಂದಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟಾವಸ್ಥೆಯ ಇಚ್ಛಾಮಾದಿ ನಾನು. ಅಳದಲ್ಲಿ ಅನುಭಾವದ ಸುಂಟರಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಧರಧರಗುಟ್ಟುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಅವನು. ಭಾವಾನುಭವಗಳ ಗುಪ್ತಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ಎದ್ದು, ಹುಟ್ಟಿ, ಸತ್ತು ಅವನನ್ನೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಂತೆ ನಾನು ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಭೌತವಾದಿ. ಭಾವಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅನುಭಾವವಾದಿ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ವೈಪರೀತ್ಯದ ತೂಗುಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣದ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಉದ್ವಿಗಲಗಳನ್ನು ವರ್ತಕ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅಳಿಯುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಅತಿ ಭೌತಿಕ ಐಷಾರಾಮಿಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ನಾನು ಒಲಿಯದಂತೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹೆಸುವಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನಾನೇನು? ಅವನಲ್ಲಿ? ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು ಬೆಸೆವ ಸಂಜೀವ ತಂತು, ಮರುಜವಳಿ, ಆ ಕಾವ್ಯಮಾಯೆ ಎಂಬುದೇನು? ಕಾವ್ಯಮಾಯೆಯೇನು, ಮರಾಠಿ ಮಾಯೆಕೂಡ ದಿಗಿಲುಗೊಳ್ಳುವ ಮುಖವಾದ ನನ್ನದು. ಐಷಾರಾಮಿ, ಲೋಲುಪತೆ, ಆತ್ಮವಂಚನೆ, ಮುದಗೊಳಿಸುವ ಸುಳ್ಳುಗಳು, ಸೊಕ್ಕಿದ ಕಾಮ ಪಿಪಾಸೆ, ಸುಖೋಪಾಸಾನಾಭವದ ಸೋಮಾರಿ ಜಡತೆ, ಆಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ, ಅಕಾರಣವಾಗಿ ಹೆಣೆಯುತ್ತವೆ ಕರ್ಷಕ, ವಿಠಾಲ ಮನೋವೃಕ್ಷದ ಬುಡದಲ್ಲೇ ಮನೆ ಮಾಡುವ ಹೇನಿನಂತಹ ಸಣ್ಣತನಗಳು ಹೀಗೆ ಅವನ ಅತ್ಯುಗ್ರ ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಪಾತ್ರವಾಗಬಲ್ಲ ಅದಮ್ಯ ಭಾವವ್ಯಾಪಾರ ನನ್ನದು.

ಒಂದೊಂದು ಗೆಳೆಗೆ ನನಗವನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಹೆದರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಡುಪಾಪದ ವಿಲಕ್ಷಣ ಧೂರ್ತಕೆ ಮತ್ತು ಭಂಡತನವನ್ನು ಪುಣ್ಯದ ನೈತಿಕ ಅಹಂಕಾರ ದುರುಗುಟ್ಟ

ನೋಡುವಂತೆ! ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಭೀತಿಯ ನೆರಳಿಂದ ಪುರಾಣಗಳು ನಾನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಪಾಪ ಮಾಡಿಯೇ ನಿರಾಳವಾಗಬೇಕು. ಆ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸಮಾಧಾನ ನನ್ನನ್ನು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಮುಷ್ಕಪಡಿಸುವ ಕಳಂಕಗಳ ಆಳ ಪಾತಾಳಗಳ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿ ಅದ್ದಿ ಎತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳುವ ಅವನ ಹೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡ ನಂತರವಂತೂ ನನಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ನಿರುಮಳ್ಳ ಭಾವ. ಆ ಅನಂದದ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಪುನರಾವರ್ತಿತವಾಗಿ ಕಾಡುವ ನೈತಿಕ ಭೀತಿಯ ನೆರಳು!

ಈ ವಿಲಕ್ಷಣ ಭಾವವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ದೂರ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಆ ಆತ್ಮದಮನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹಿಯ ಬಳಿ ಸುಳಿಯುವ ಕಾವ್ಯದ ನೆರಳು ಮಾತ್ರ ಆಗಿಲ್ಲ ನನಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿದೆ. ಸಮೀಪದ ಆ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಸೌಖ್ಯದ ಅಂದಾಜು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ನರಕದ ಪಾತಾಳ ಅಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಪದೆ ಪದೇ ಕುಸಿದಿದ್ದೇನೆ.

ನಾನೆಂಬ ಭೌತ ಪಂಜರದೊಳಗೆ ಸೆರೆಯಾಗಿದ್ದೂ ಮುಕ್ತನಂತಿರುವ ಆ ಅವನು ಸದಾ ಏನನ್ನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವನೆಂಬುದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿ ಧ್ಯಾನವಾಗುವಾಗ ಹೀಗೆ. . . . ಕಾವ್ಯ ಕ್ಷಣಗಳು ಬಂದೊದಗುತ್ತವೆ. ಅವನು ಆಗೀಗ ನನ್ನ ವ್ಯಸನಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಹಾಳು ಸುರಿವ ಬಯಲು ಅಲಿಯದಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ತಾನೇ ಅನನ್ಯನಾಗಿ ಯಾವ ಅಜ್ಞಾತ ಅರಿವಿನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞನಾಗಿಯೂ ತಹತಹಿಸುವನೋ ಬೋಧೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮೌನವೇ ನನ್ನ ಮಾತು. ಅವನ ನಿಗೂಢವೇ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿ. ನನ್ನ ನಿರಂಕುಶ ಸೊಕ್ಕು ಮುರಿದಿಕ್ಕುವ ಅವನ ನಿಷ್ಕರವೇ ನನಗೆ ಸಾಂತ್ವನ. ಅವನ ಮುನಿಸೇ ನನ್ನ ನರಕ. ನಾನೆಂಬ ಮೋಹದ ಸಂಕೋಲೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಿರುವ ಅವನ ಸ್ಪಷ್ಟ ಗೊಂಡಾರಣ್ಯದೊಳ ಹೊಕ್ಕು ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ನಿಲುಕದಂತೆ ಮಲಾಮಾಯವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಭದ್ರ ವೇಷಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕಳಚಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅಂಬೆಗಾಲುಗಳ ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನೇ ಶ್ರಾವಣ ಮೇಳಗಳಾಗಿ ತೇಲುತ್ತಾನೆ. ಶೀತಲ ಗಾಳಿಯಾಗಿ ಸುಯ್ಯುತ್ತಾನೆ. ಅಳಕ್ಕೆ ನೀರಿ ಬಣ್ಣಕೊಟ್ಟ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ನೀಲಿಯಾಗಿ ಹಬ್ಬುತ್ತಾನೆ. ಬಾಲ್ಯಕಾಲದ ಆ ದುಃಖಿತ ಸಖಿಯನ್ನೇ ನೆನೆಸಿದು ಮಡುಗಟ್ಟುವ ಯಾತನೆಯನ್ನೇ ತನ್ನ ಹಿಡಿದು, ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕಿನ ಕೋಡುಗಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ವಿನ್ಯನಾಗಿ ಕುಳಿತು ಚಿಕ್ಕ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನಿರಭ್ರವನ್ನೇ ತಡೆಕೆ ನಿರುತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸದ್ದಿಲ್ಲದಂತೆ ಯುಗಗಳೇ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಧಾನ ಹೊರಳುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಆಡವಿಯ ಹೂ ಬೆಳಕಿನ ನಿರ್ಮಾಸುಷ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಪರವಶನಾಗಿ ಹೀಗೆ ಅರಸುವುದಾದರೂ ಏನನ್ನು? ಅದೇನಾದರೂ ನಿರ್ಸರ್ಗದ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾದ ತಾನು ಆ ಭೂಮದಲ್ಲೇ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವಾಗುವ ಸೆಳೆತವೇ? ಅಥವಾ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಧಿಸುವ ಅನಿಮಿಷ ಮಾಸಿನಿಯಾಲೆಯ ನಿರಾತಂಕ ಸುಖವೋ? ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಸೋಂಕೂ ಇಲ್ಲದ ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ಅವನು ಕರಗುತ್ತಾ ತನಗೆ ತಾನೇ ಇಲ್ಲವಾಗುವಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಅದಿಮ ಬಯಕೆಯಾದರೂ ಯಾವುದು? ಅವನ ವಿಲಕ್ಷಣ ರಾತ್ರಿಗಳ ದಮ್ಯದಿ ತೂಕದ ಇಂತಹ ಮಧುರಾನುಭೂತಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂಜಗುತ್ತಲೇ ಮುನ್ನಡೆವ ಜಂಜಾಟದಲ್ಲಿ

ನಾನು ಈ ಕಟು ಲೌಕಿಕ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವುದು ಎಂತಹ ನರಕ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬೇಡದ ವಿವರಣೆ. ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ತಪ್ಪದ ನಿತ್ಯ ನಿರಂತರ ಕರ್ಮ.

ಹೀಗೆ ಕಾವ್ಯ ಸೋಚಿದ ತಪ್ಪುಪಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿರುವವನಿಗೆ ಉಂಡಷ್ಟೂ ಎರವ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅನಂದದಲ್ಲಿರುವವನಿಗೆ, ಹೊರಗಿನವನ ದುಃಖದ ಗೊಡವೆಯೇ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಆದರೇ ಅವನು ಅನಂದದ ಏಕಿಕದಲ್ಲಿದ್ದೂ ಏಕಿಕನಲ್ಲ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅಗೋಚರಗಳಿಗೆ ಹಾರಿಬಿಟ್ಟರೂ ಈ ನೆಲದ ವಾಸ್ತವಗಳಿಂದ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಕದಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಘರ್ಷ, ಈ ದುಃಖದೊಳಗಿನ ಸಂತೋಷ ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಕಾವ್ಯ.

ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಜರಘರಿತವಾದ, ಅರಾಜಕಮಯವಾದ ಈ ಪುಟ್ಟ ಬದುಕನ್ನು ಯಾಕೋ ಮರೆಯಲೇಬೇಕೆನಿಸುತ್ತೆ. ಮರೆಯ ಹೋದಷ್ಟೂ ಗಟ್ಟಿನೆನಪಾಗಿ ನುಗ್ಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ತಮಾಷೆಯ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ ನನಗಿರುವ ಈ ಒಂದೇ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಮರು ಜನ್ಮವೊಂದರ ಬಹುದೊಂದರ ಆಗಿ ಕೈ ಬೀಸಿ ಕರೆೆಯುತ್ತದೆ. ಮರುಕ್ಷಣ ಇಲ್ಲಿನಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಹಾರಿ ಹೋಗಬೇಕೆನಿಸುತ್ತದೆ. ತಕ್ಷಣ ಲಜ್ಜೆಯಾಗಿ ಮುಖತಗ್ಗಿಸಿ ಕ್ಷಣ ಸಾಯುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಹಾಳು ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಲಜ್ಜೆಯೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಡುತ್ತವೆ. ಮಾಯಾ ಕಾಂಚನವುಗಳಾಗಿ ಬಯಕೆಗಳ ಜೇನುಗೂಡಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯಿಟ್ಟು ಸುಳಿಯುತ್ತವೆ. ಕನಸು ನನಸಾಗಿ ಹೋದರೆ ಅದನ್ನು ಕನಸೆನ್ನಲು ಬರುತ್ತದೆಯೇ? ಆ ಅವನು ಕಾಲದ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಮೋಸಗಳಿಂದ ಈ ಮೋಹಕ ಕನಸಿನ ಕೈಹಿಡಿದು ಪಾರವಿಲ್ಲದ ದೂರಗಳಿಗೆ ನಡೆದೇ ಬಿಟ್ಟ, ನನ್ನನ್ನು ನಿಂತಲ್ಲೇ ಉಳಿಸಿ. ಕಾಲವೆಂಬ ವಿಲಕ್ಷಣ ನೇಹಿಗ ಹೀಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನನಗೆ ಮರೆಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಈಗ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಲಾರದಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಅವನಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಬರುವ ಪ್ರಾಣವಾಗಲೀ, ಸಂಯಮವಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಾಗಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ದಾರಿ ಚಹರೆಗಳ ನೆನಪುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಪೂರ್ವ ಮರೆವಿನ ಶಕ್ತಿಯೆದುರು ಸೋತುಹೋಗಿವೆ. ನಾನು ತಲುಪಿರುವ ಗುರಿಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ಅದೇ ಕನಸಿನ ಮೋಹಕ ಮಾಯದ ಅನಂತ ದಾರಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆ. ಯಾವ ಕ್ಷಣವಾದರೂ ನಾನೇ ಕಳೆದು ಹೋಗುವ ತಲ್ಲಣದ ಎಲೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಈಗಲೂ ಮುಂದಿನ ಹಜ್ಜೆ ಊರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಸ್ವಭಾವತಃ ವ್ಯಸನ ಕನಸುಗಾರನೆಂಬುದು ನನಗೇ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅದಾದರೂ ಘೋರ ಅಪರಾಧವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದೇ ಇಂದಿಗೂ ನನಗೆ ಅರಿವಾಗಿಲ್ಲ. ಕನಸಿನ ಕುಗುಣಿತಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿ ಹೋಗಿರುವ ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಭಾಷೆ ಕಟು ವಾಸ್ತವದ ಒಗಟುಗಳೇ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೂ, ಈಗಲೂ. ಇದು ನನ್ನ ನಿಟ್ಟಿನ ಸೋಲು, ಅಪಮಾನ, ಮಾದಕ ವ್ಯಸನ, ದೌರ್ಬಲ್ಯ, ಹಿಂಸೆ ಎನೆಲ್ಲವೂ.

ಕಾವ್ಯ ನನ್ನ ಕನಸುಗಳ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತೆ, ನನ್ನ ಅಂತರಂಗದ ತುಂಬಾ ಈಗ ಈ ಮೋಹಕ ಮಾಯದ ನೀರಿ ನಕ್ಷೆಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೇ ಅರಳಿಕೊಂಡಿದೆ. ಹೊರಗಿನ

ಜಂಜಡದ ಗದ್ದಲ ಇನ್ನು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬೇಡವೇ ಬೇಡವೆಂಬಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕದಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಲಕ್ಷದೊಂದನೆಯ ಬಾಯಿಯು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ಇದ್ದಿರಲೂ ಬಹುದು, ನನ್ನ ಕೈಬೀಸಿ ಆಗೀಗ ಕರವ ಮಗದೊಂದು ಪ್ರಪಂಚ. ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಬದುಕಿರುವುದೇ ಹಾಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕಗಳ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಂತೆಯಲ್ಲವೇ? ಕೇವಲ ಕನಸನ್ನೇ ಆತ್ಮ ಬಲವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಈಗಂತೂ ನನ್ನ ಬದುಕೇ ಒಂದು 'ಅಭದ್ರ ಕ್ಷಣಗಳ ಸಂತೆ'ಯಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಗವಗತ್ತಲೆಯಿಂದ, ನರಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭೀಕರವಾದ ಈ ಸರಿಯಿಂದ ನನಗೆ ಹೇಗೋ ಒಂದು ಬಿಡುಗಡೆ ಅತ್ಯನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸಾಪೇಕ್ಷಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಒಂದಾದರೂ ನಿಜದ ದಾರಿಯನ್ನು, ಆ ದಾರಿಯತ್ತಲೆ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಚಣ ಮಾತ್ರವಾದರೂ ತೋರಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲ ಒಂದು ಪವಾಡ ಸದೃಶ ಕೋಲ್ಮಿಂಚಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಥ ಕೋಲ್ಮಿಂಚಿಗಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರತಿ ಕವನದ ಬಳಿಯೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಗೋಲೆರೆದಿದ್ದೇನೆ.

ಕಾವ್ಯ ನನಗೆ ಕಲ್ಪನೆಯ ಕಮ್ಯಾಂಡಿಯಲ್ಲ. ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನಾನು ಬಲವಂತಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೂರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಕೂತು ಬರದ ಪದ್ಯಗಳು ಎರಡನೆಯ ದಾರಿ ಕೂಡಾ ನನ್ನಿಂದ ಓದಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅವು ಸಹಜ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ವಂಚಿತವಾದ ಭಾವ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ದುಂದಿನ ಅಲ್ಪಾಯುಷಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅಲ್ಲಿ ಲವಲವಿಕೆಯಾಗಲೀ, ಜೀವ ಧೈರ್ಯವಾಗಲೀ ಖಂಡಿತಾ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಕೆಲವಾದರೂ ರಚನೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ನನ್ನನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿದೆ. ನನ್ನನ್ನಿಡೀ ಜಗುಪ್ಪೆಯ ವಿಚಿತ್ರ ಜಡ್ಡು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ನರಳಿಸಿದೆ. ಇದು ಕಾವ್ಯದೊಂದಿಗಿನ ನನ್ನ ಆಗೀಗಲ ವಿರಸಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧದ ಘಳಿಗೆಗಳು. ಕಾವ್ಯದೊಂದಿಗಿನ ನನ್ನ ಸೋಲಿನ, ಸಂಯಮರಾಹಿತ್ಯದ ಮುಖವಿದು.

ಕಾವ್ಯದೊಂದಿಗಿನ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯ ಸಂಬಂಧವೇ ನನಗೆ ಎನೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಿಯವಾದುದು. ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು, ನನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಹರ್ಷೋತ್ಕಟ ಲಹರಿಯೊಂದು ಕಾವ್ಯದೊಂದಿಗೆ ನನ್ನೊಳಗೆ ಪರಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆಲ್ಲಾ ವಿಭ್ರಮ ಅನುಭವಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಮೈದಳಿಯುತ್ತವೆ. ಈ ಉಲ್ಲಾಸದ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆ ಕೇವಲ ಸಾಪೇಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಗಜಕಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಟ್ಟಬೀಳಿಸುವ ಕಾಣ್ಕೆಗಳು, ಜಗ್ಗುವ ಪ್ರಾಚೀನ ನೆನಪುಗಳು, ಯಾವುದೋ ಚರಪಂಚೆಯದ ಪ್ರಶಾಂತ ಬೋಕ, ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ನಾದ, ದೇಹಮೂಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಉದಾತ್ತ ಉತ್ತರಗಳೆಂಬಂತೆ ಹರಿದು ನನ್ನೊಳಗೆ ಇಳುವ ಮಿಶ್ರಿಯ ಪರಿಮಳಗಳು, ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಪುಟಿಬಿಡ್ಡಿರುವ ಮಧುರಾನುಭೂತಿಗಳು ತಮಗೆ ತಾವೆಂಬಂತೆ ವಿರಾಸದ ಕ್ಯಾನವಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮಿಲ ನೇತ್ರಗಳು. ಆದರೆ ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕಿನ ಸುಸ್ಪಷ್ಟತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಂದಾನಿಲದ ಕಾಲುಗಳು. ಎಲ್ಲಾ, ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಮೆಗವಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಸ್ಥಾಯೀಗುಣವೇ ಶಾಂತಿ. ಇದು ಅನುಭಾವವೋ, ಕಾವ್ಯದ

ಅತ್ಯದ್ಭುತಭಾವುಕ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೋ, ಗ್ರಹಿಣಿ ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಸೃಜನಶೀಲ ಶಕ್ತಿಯ ಅನನ್ಯತೆಯೋ ಬಗೆಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೋ ಕಾವ್ಯ ತನ್ನ ಒಳಗಿನ ಕೊನೆಗೂ ನನ್ನೊಳಗೆ ಒಡೆದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಹೊಸ ರಕ್ತದಿಂದ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ಕಾಣದ ಲೋಕದ ಕೈಯನ್ನು ಎಂದಿನಂತೆ, ಅದರ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಾ ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನು ಮಗುವಂತೆ ನಗೆಯಾಡುತ್ತ ನನ್ನ ಅದಮ್ಯ ಚೇತನವಾಗುಳಿಯುತ್ತ, ಮುಂದಿನ ಕ್ಷಣವಾಗುತ್ತ.

ಇಂಥ ವಿಷಾದ ಕಾವ್ಯ ಹುತ್ತವನ್ನು ನನ್ನೊಳಗೆ ಕಿತ್ತಿದ ಮನಸ್ಸಿನ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಉಲ್ಲಾಸಗಳಿಗೆ, ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಅಂತಃಚೇತನಕ್ಕೆ, ಅದರ ಸಹಜವೇನೋ ಎಂಬಂತಹ ವಿರೋಧಾಭಾಸದ ತರ್ಕಗತಿಗೆ ನಾನು ಬೆರಗಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಮೂಳಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ, ನನ್ನಲ್ಲಾ ಸೋಲು, ಅಪಮಾನಗಳಿಗೆ ಮಣಿಯಾಗಿರುವಂತೆಯೇ.

ಜನವರಿ ೨, ೨೦೦೦
'ಸಂಚಿಕೆ' ಪತ್ರಿಕೆ
ಕೋಲಾರ - ೫೬೩ ೧೦೧

- ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಕೋಲಾರ

ಅರಿವವರ ಚರಣಾಂಬುಜಕೆ ಶರಣು

ಮುಕಾಬಿಲೆ

ಈಗದ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾದ, ಹದಿಹರೆಯದವರ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ವೇದಿಕೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ರೂಪಗೊಂಡಿದ್ದು ಅಭಿನವ. ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ, ಕಾದ್ಯೆಕಿಬಿರ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ ಜಾಗೃತಿ ಕುಸಳು, ರಂಗ ಪ್ರಯೋಗ ಮುಂತಾದವು ನಮ್ಮ ಅಸಕ್ತಿಯ ಧೂಮಿಕಗಳು.

ಅಭಿನವ ಚಾತುರ್ಮಾಸಿಕ: ಯಾವುದೇ ತತ್ವ/ವಾದ/ಚಳುವಳಿ/ಗುಂಪಿನ ಮುಖವಾಣಿಯಾಗದೇ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತರದ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಜಾಡನ್ನೇ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಪತ್ರಿಕೆ. ಪ್ರತಿ ಸಂಚಿಕೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆ/ಮಾಧ್ಯಮ, ಯಾರಾದರೊಬ್ಬ ಸಾಹಿತಿ/ಕಲಾವಿದನ ಒಟ್ಟು ಕೆಲಸಗಳ ಮಡಿಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೆ ೩೬೫ ಪುಟಗಳು (ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರು. ೧೨೦/- ಮತ್ತು ಆಜೀವ ರು. ೧೦೦೦/-, ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ೧೫೦/- ಮತ್ತು ೧೫೦೦/-) ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಯಾಸ ಪಡೆನೆ, ಸಿನಿಮಾ, ಮೋಯಿಂಕಾ, ಸಂಗೀತ, ಪರಿಸರ, ಪುಟಿನ, ದೇಶೀದರ್ಶನಗಳು, ದೇವನೂರ ಮಹಾದೇವ ಕುರಿತಂತೆ ಸಂಚಿಕೆಗಳು ಹೊರಬಂದಿದ್ದು ನೋವಿನ ನೆಲೆಗಳು(ಹಿಂಸೆ), ಚೋಮ್‌ಸಿ ಮುಂತಾಗಿ ಸಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಅಭಿನವ ಪುಸ್ತಕ ಯೋಜನೆ: ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಆಯಾಮಗಳಿಗೂ ಧ್ವನಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಶಯದಿಂದ ರೂಪಗೊಂಡಿರುವ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸುಮಾರು ೫೦೦ ಪುಟಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅನನ್ಯ (ಸೃಜನಶೀಲ), ಅನ್ಯ(ಭಾಷಾಂತರ) ಅನ್ನೋನ್ನ (ಸೃಜನಶೀಲ) ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿವೆ. ಧೂಮಿ, ಚೈವಿಕಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಸರ, ಪ್ರಚಲಿತ ವಿದ್ಯಮಾನ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಅರ್ಥಿಕ, ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರ, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ತಲಸ್ತರ್ಕ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು, ಹಿರಿ-ಕಿರಿಯ ಬರಹಗಾರರ ಸತ್ಯಪೂರ್ಣ ಕೃತಿಗಳು, ಮೌಲಿಕ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕನ್ನಡ ಅವತರಣಿಕೆಗಳು ಈ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಬೇಂದ್ರೆ - ಆದಿಗ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ : ೧೯೯೨ ರಿಂದ ಹದಿಹರೆಯದವರ ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳಿಗೆ ರು. ೨೦೦೦/- ಮತ್ತು ಫಲಕವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

* * *

ಮಾನವ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಬದುಕಿನ ನಿಷ್ಠೆ ಸತ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲಿಯ ಬಹುಪಾಲು ಕವನಗಳ ಕೇಂದ್ರ ಆಲಯವಾಗಿದೆ. ಕುಚ್ಚಿಕೊಡುವ ಅನುಭವ ಜಗತ್ತು, ಭಾಷೆ, ಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಸತನವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವುಗಳ ವೈವಿಧ್ಯತೆಗಳ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲಿಯ ಕವಿತೆಗಳು ಪ್ರೇಮ ಅಗಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಯವರಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆಸಲಿ ಎಂಬ ಆಸೆಯೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸಂಕಲನ ಹೊರತರಲು ಅನುಮತಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಕೋಲಾರ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಭಿನವ ಬಳಗದ ಗೆಳೆಯರು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ನಾವು ಮಣಿ. ಇದು ಅಭಿನವದ ಇಪ್ಪತ್ತೊರನೆಯ ಪುಸ್ತಕ.

- ನ. ರವಿಕುಮಾರ, ಅಭಿನವ ಬಳಗದ ಪರವಾಗಿ

ಮುನ್ನುಡಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಒಂದು ಪತ್ರ

ಪ್ರಿಯ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ,

ನಿಮ್ಮ ಎರಡನೆ ಕವಿತಾಗುಚ್ಛಕ್ತಿ ನನ್ನಿಂದ ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರ್ಥಕ ತಳೆಮಟ್ಟ ಓದಲು ಅನುವಾಯಿತು.

ಸೂಪಿ ಕವಿಯೊಬ್ಬನ ಸಾಲುಗಳು ಯಾಕೋ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿವೆ : ಬುಲ್ ಬುಲ್‌ಗೆಲ್ಲಾ ಹಾರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಅಂಥಾ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೇನಿದೆ? ಪಾಹಿನ್‌ಪಹಾನೇ ಸರಾರಿಯಾದಮೇಲೆ ಅಂಥಾ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೇನಿದೆ? ಇತ್ಯಾದಿ. ಈ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗಿರುವ ತೋಟ ಮತ್ತು ಅರಮನೆಗಳ ಹಾಗೆ ಕಾವ್ಯ ಸಂದರ್ಭ ಕಳಾಪೀನವಾಗಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಒಂದು ಉದ್ದೇಶರಹಿತ ಆಚರಣೆಯ ಥರ. ಕವಿತೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು ದಂಡಿ ದಂಡಿಯಾಗಿ ಅಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ; ಹಾಳೊಂದಿಗೆ ಉದ್‌ದವನೇ ಗೌಡ ಎಂಬೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಬಹುಮಾನ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ; ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕೆಲವರಿಗೆ ಯಶಸ್ಸಿನ ಏನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಳಾಪೀನತೆ ಕಾವ್ಯ ದೋಷದಲ್ಲಿ ಝಾಂಡಾ ಉಂಟೊಂದು ಕುಂತುಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಯಾಂತ್ರಿಕ ನಕಲು ನಿರ್ಮಾಣಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಲಾಕೃತಿಗಳು ಕಳಾಪೀನವಾಗಿರುವ ದುರಂತವನ್ನು ಬೆರ್ಮನ್ ಚಿಂತಕ ವಾಲ್ಟರ್ ಬೆಂಜಮಿನ್ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಮನಗಂಡಿದ್ದ. ಆತನ ಪ್ರಕಾರ ಕಲಾಕೃತಿಯ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಲ-ಯಂತ್ರಯುಗದ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ಯಂತ್ರಯುಗ ಬಂದಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೃತಿಯನ್ನೂ - ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದ ಲಿಯೋನಾರ್ಡೋನ ಮೋನಾಲಿಸಾಳನ್ನೂ - ಅಚ್ಚಿನ ಯಂತ್ರ, ಜೆರಾಕ್ಸ್ ಯಂತ್ರ, ಗಣಕಗಳ ಮೂಲಕ ನಕಲು ಮಾಡಬಿಡಬಹುದು. ಇನ್ನು ಕಲೆಯ ಕಳೆಯ ಮಾತಲ್ಲ? ಇದು ದುರಂತವನ್ನು ಬದುಕಿದ ಆ ಸಾಹಾ ಚಿಂತಕನ ವಾದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜವೂ ಹೌದು. ಆದರೆ, ಅವನದು ಪ್ರಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಶರಣ ವಾರ್ಷ್ವಿಕಸ್ವರಿಗಿರುವ ಶ್ರದ್ಧೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ದೇವತೆಯನ್ನು ಗತಕ್ಕೆ ಮುಖಮಾಡಿದ್ದರೂ ಪ್ರಗತಿಯ ಬದುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿರುವ ಅಸಹಾಯಕ ಜೀವಿಯನ್ನಾಗಿ ಕಂಡ ಬೆಂಜಮಿನನ ಒಟ್ಟು ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಕಂಡ ವಾದ ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾದರೂ ನಿಜವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸರಳ ಯುಗದ ಜನಪ್ರಿಯ ದೇವರಾದ ತಿರುಪತಿ ಬಾಲಾಜಿಯ ಪೋಟೋಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಕ್ಯಾಲೆಂಡರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಭಕ್ತಗಣ ತಿರುಪತಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ,

ಅದಂತಾ, ಎಲ್ಲೋರ, ಬಾರ್ಬಿಲೋನಾದ ಘಾಸ್ತು ನಿರ್ಮಿತಿಗಳು, ಚೀನಾದ ಮಹಾಗೋಡೆ - ಇವುಗಳನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಕಾಸು ಬಿಟ್ಟೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೂ, ಈ ವಾಸ್ತು ಶಿಲ್ಪದ ಮೇರುಕೃತಿಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇನೂ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿಲ್ಲ.

ದುರಂತ ಕಲ್ಪನೆಯ ಮಾಯೆ ಬೆಂಜಮಿನ್ನನ್ನು ಸಕಾರಣವಾಗಿ ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಹಿಟ್ಟಲಾಸ ರಕ್ತಪಿಪಾಸಿ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಬೂದಿ ಆವನಿಗೆ ಬೇರೆ ನಿರ್ವಾಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿನಾಶದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಪಿಪಾಸೆಗಳು ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಕಲಾಕೃತಿಯ ಅಂತಃಸತ್ತಿದೆ, ಜೀವ ಕಳೆಯ ಅಂತ್ಯದ ಹಲವು ಚಿಂತನಾ ಮಾದರಿಗಳೂ ವಾದಗಳೂ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಬರೆಹಗಾರನ ಸಾವು, ಸ್ವಕೀಯತೆಯ ವಿಸರ್ಜನೆ, ಅತೀಕಾರ್ಥಗಳ ನಿರಾಕರಣೆ ಇವೇ ಮುಂತಾಗಿ ಪಶ್ಚಿಮದ ಎಕೆ ಕೊದ್ದಿತ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸದ್ದದ ಇಂಥಾ ದುಃಸ್ವಪ್ನಗಳು ಈಗ ತಾನೇ ಹೊಸ ಜಗತ್ತಿನ, ನಾಗರಿಕತೆಯ ವಿಸ್ಮಯಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣುತೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಹಿಂದುರಿದ, ಬುಡುಕಟ್ಟಿನ ಜನಮರ್ಗಳೋದ ಕಿಕ್ಕಿರಿದಿರುವ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವನ್ನೂ ಸಾಹಿತ್ಯವಲಯಗಳನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲಾ - ಇದು ಮಾತ್ರ ವಿಷಾದನೀಯ. ಈ ದುರಂತ ಮತ್ತು ದುಃಸ್ವಪ್ನಗಳನ್ನೆ ಎಧಿರವಿಡತೆಂದು ಬಗೆದು ಸರ್ವವನ್ನೂ ಸರಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕ್ಷಣಭಂಗುರತೆಯ ಮತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಮಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಂಧಯುಗದಲ್ಲಿ ಅದಿವು ಜೀವದ ಬಯಕೆಗಳ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾದ ಕವಿತೆಗಳಿಗೆ ತಾವು ಎಲ್ಲಿದೆ?

ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕಾವ್ಯ ಇರುವ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆ ಬಯಕೆಯ ಚಗುರುಗಳು ತಾವು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ ಬಂಜರು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬೊಟ್ಟು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಜಿಮ್ಮುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ಯಾಸ್ತಾವಿಕ ಹಿಂಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಯ ದೋಷವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ.

ಇಂಥ ಬಣ್ಣಗೀಡಿ ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಕನಸು
ಯಾರೂ ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಲೇಸು.

ಈ ಸಹಸ್ರಮಾನದ ಅರಿಯ 'ಬಣ್ಣಗೀಡಿ ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ' ನಿರಾಕರಣೆಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳು ವಿನಾಶದ ದವಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ದೋಷದತ್ತ ಅದಿಜಲದ ಕಣ್ಣಿನ ಅರ್ಧ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸುತ್ತವೆ, ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳು ನನಗೆ ನವಿಲಿನ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಉಪಮೆಯ ಬೆನ್ನಿಗಿಟ್ಟ ಕಾತ್ಯಾಯ ಶೈವ ದಾರ್ಶನಿಕರ 'ಮಯೂರಾಂಕವಾದ'ವೂ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. (ಇದೇ ಥರದ ಸೃಷ್ಟಿಕಲ್ಪನೆ ಮಾರ್ಕ್ಸೀಕರ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲೂ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರಿ) ನವಿಲಿನ ಮಾಮೂಲಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗುರಂಗಿನ ಗರಿ ಮತ್ತು ಕುಣಿತದ ಭಂಗಿಗಳು ಆಡಗಿರುವಂತೆ ಉಬ್ಬಾಸಿನದ ಓದಿಗೆ ನವೈರಚಿಹ್ನೆಗಳಂತೆ ಕಾಣುವ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಲುಬಣ್ಣ ಆಕಾರಗಳ ಅರ್ಥದೋಷಗಳು ಆಡಗಿವೆ. ಬರೆಹತನವನ್ನೇ ತನ್ನ ಆಸೆಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಇಂದಿನ ಸಮಾಜ-ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕ್ಷುದ್ರಶಕ್ತಿಗಳ ಕ್ರೂರತ್ವವನ್ನು ನೀವು ಓದಿಯುವುದು 'ತಾಯ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿದ ಹುಲ್ಲೆ ಮರಿ ತಬ್ಬಲಿ ಭೀತಿಯಿಂದ'.

ಅಕರಾರ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಂಕರಗಳಂತೆದ್ದು
ಕತ್ತಲನ್ನು ಗವಗತ್ತಲಿಗೆ ಮೂಡಿ
ಮೌನವನ್ನು ಶೂನ್ಯ ಭೃಲಿಗಳಿಗೆ ತುರುಕಿ
ಎರಗಿ ಬರುವ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಬಲ್ಲೆ

ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ಕಾಳ ಚರಾಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಎರಗಿದ್ದಾಗಿನ
ಗಾಯಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಚರ ಚರ ಹಿಡಿಯಬಲ್ಲೆ.

ಈ ಶಕ್ತಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿ ಹಸಿವಿನಿಂದಲೂ ಬಹುವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಆದಿಮಾಯೆಯ
ನವಿಲು ಲೀಲೆಗಳನ್ನು 'ಹುಲ್ಲೆ' ಮರಿಯ ತಬ್ಬಿರಿ ಭೀತಿ'ಯ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ನೀವು
ಕುಂಟಲೆಗಳಿಸುವುದರಿಂದ, ವಿಲಕ್ಷಣ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಡಿಯತೊಡಗುತ್ತದೆ.
ಆದ್ದರಿಂದ ತೀವ್ರ ಕೃಷಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಇಳಿಯ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲ ಮಲೆಯ ಹನಿ'ಯನ್ನು ಕೃತಕತೆಯನ್ನು
ಕಳಚಿ ನಿರ್ವಾಣವಾದ ಸ್ವರ್ಣೇಂದ್ರಿಯದಿಂದ ಅನುಭವಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಬಯಲೂ
ಹಾರತೊಡಗುತ್ತದೆ, ಕಲ್ಲೂ ಕರಗಿ ಕಪ್ಪೆಯಾಗುತ್ತದೆ; ಶರಶಯ್ಯೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕುಸುಮಿಸಿ,
ನಿರ್ವಾಣವಾದ ಮೊಟ್ಟೆಯೊಡನೆ ಅದರಿಂದ ನವಿಲು ಚಿಮ್ಮಿ ನರ್ತಿಸತೊಡಗಿ ಕಲಿಯುಗದ
ಕಾಳರಾತ್ರಿಯ ಕಾವಳವನ್ನು ಕಾಳಮೇಘವನ್ನಾಗಿ ಸಿರಿಮೆಯು ಹೊಸಹುಟ್ಟಿನ ಆವಾಹನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವತ್ತಿನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಮನ ದಾಂಧಲೆ ಮಿತಿಮೀರಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳೂ ಇದಕ್ಕೆ
ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀವು ಕಾಣಿಸುವುದು ಕಾಮನ ತೀಟೆಯಲ್ಲ. ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕ ಸೃಷ್ಟಿಕೀಲತೆಯನ್ನು
ಕಾಮ ತೆವರಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಯಂತ್ರನಾಗರೀಕತೆಯ ಮದ್ಯಮಗಳ ಬೀರ್ವಸಿ ಮನಸ್ಸುಗಳ
ಬೇಸರದ ಗಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಆದಿಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಮ ಚಲುವಿನ ರಹಸ್ಯ,
ಜೀವಿತದ ತತ್ವ ಕಾಮನ ನಿಷ್ಕಾಮ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನೀವು ಹಿಡಿಯುವ ಬಗೆ ಆದಿಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಬೇರುಗಳಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದು ಅಧುನಿಕತೆಯ ಗಲೀಜಿನಿಂದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮ 'ಹೆಚ್ಚಿನಂತಹ
ಪಕ್ಷಿ' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಮದ ದಾರ್ಶನಿಕತೆ ಒಡಮೂಡಿದೆ:

ಆ ಹೆಚ್ಚಿನಂತಹ ಪಕ್ಷಿ
ಚಿಗುರಿನಾಡು ಪೊರೆ ತಳೆದ
ಅಸ್ತಿಪಂಜರದಂಥ ಮರದಲ್ಲಿ
ಚಿಗುರು ಚಿಗುರಾಗಿ
ಒಗರು ಪೊಗರಾಗಿ
ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟ!
ಹದ್ದು ಕೊಡಾ ಹುಳುವೆಂದು ಲೊಟಗುಟ್ಟಿಬಡಬಹುದು.

ಹದ್ದನ್ನೂ ಹುಳುವನ್ನಾಗಿಸುವ ಜಡವಾದ ಜಡಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆ ಹುಳುವನ್ನೂ
ಅತ್ಯಲ್ಪ ಹದ್ದಾಗಿ 'ಪಾರವಿಲ್ಲದ ಕನಸುಗಳತ್ತ ತುಡಿಯುವ ಜೀವಲೀಲೆ'ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವದ
ಹಿಗ್ಗನ್ನೂ ಜೀವದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಾಹವಾದ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಬೀರ್ವಡಿಸಿರುವುದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ
ಧಾರ್ಮಿಕತೆ ಮತ್ತು ಭೋಗವಾದಗಳ ದೊಡ್ಡ ವಿಕರಾಳತೆ. ನಮ್ಮ ಕೆಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು
ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟ ತಾಂತ್ರಿಕ-ಆಗಮಿಕ ಅಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇವೆರಡೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು
ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಕಳೆದಿರುವ ದಂದುಗದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮರುಸ್ಥಾಪಿಸುವ
ತೀವ್ರತೆಯುಳ್ಳ ಈ ಕವಿತೆಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಬೀಜಕಳೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಈ ಸಂಕಲನದ ಇನ್ನೊಂದು
ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ಕಾಯಕದ ಕುರುಹುಗಳಾದ ತಕಲಿಗಳ ತರುಣಾಟದಲ್ಲಿ,
ತಿದಿಯ ಒತ್ತುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಕಾಮತತ್ವದ ಜೀವಲೀಲೆಯನ್ನು ಕಾಣಿಸಿರುವುದು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ

ಕಾಯಕದ ಮಹತ್ವವಿರುವುದು ಕಾದ್ಯನದ ಹೊಟ್ಟೆ ಬೆಳೆಸುವುದರಲ್ಲಲ್ಲ; ಕೀವಲ ಹೊಟ್ಟೆಪಾದಿನ
ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲ; ಕರ್ತಾರನ ಕಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸ್ವತೀಯ ಸ್ವಜನದ
ಲಭಿಪ್ರಕ್ರಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ, ಹೀಗೆ ಸ್ವತೀಯ ತೀವ್ರತೆ, ಲೋಕೋತ್ತರ ದಾಹ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಮುಖೀ
ಆರ್ಥಿಕ ಮುಖ್ಯಗೊಂಡಿರುವ ಕಾರಣ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟ ಬಗೆಯ ಸಾಧಾರಣೀಕರಣವನ್ನು
ಸಾಧಿಸುತ್ತ ಸಾಗಿದುವೆ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಕಂಡಿವೆ. ಇದನ್ನಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇ
ನೆನ್ನೆ ಒಂದೆರಡು ತೆರಾರುಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ನಿಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಭಾಷೆಯ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ವಂದಿಯಿಕತೆ. ಇದು ಕವಿತೆಯ ಜೀವಾಳವಾದರೂ
ಇದೇ ಕವಿತೆಯಾಗದು. ಶರೀರವಿಲ್ಲದ ಕಾರೀಂ ಮೈತಾಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಕಾವ್ಯಭಾಷೆಯ ವಂದಿಯಿಕತೆ
ನಿಜವಾಗುವುದು ಸಂವಾದಾತ್ಮಕ ಹೊರಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಯಾವ ಯಾವ ಕವಿತೆಗಳು
ಸಂವಾದಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರ ಜೊತೆ, ಕಾಲ ದೇಶಗಳ ಜತೆ, ಜೀವಿಗಳ ಜತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತವೋ
ಆಗ ದ್ವಿಭಾಷಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಏಂದಿಯಿಕತೆ ಸ್ವಯೋಲುಪತಿಯಾಗುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯ ತೆರಾರು ತಾಂತ್ರಿಕವಾದದಲ್ಲ, ತಾತ್ವಿಕವಾದದ್ದು. ನಿಜ, ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳು
ಅಳತೆಗೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಕಾಲದ ಜಾಲಕ್ಕೆ - ಅಂದರೆ ಚರಿತ್ರೆ - ಸಿಕ್ಕಿ ಸಿಗದ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯ
ಹುರುಕಾಟದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತಿನ ಅನುಭವ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಬೀರ್ವಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇನ್ನೂ
ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಸಲೋಕದ ವಂದಿಯಿಕತೆಯ ವಿವರಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ
ಚರಿತ್ರೆ-ಸಮಾಜಗಳ ವಿವರಗಳೂ ಹಾಸ್ಯಹಾಸ್ಯಾಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಪ್ಪಿ
ಅಧುನಿಕ ಕಾವ್ಯ ಲೋಕ ಈ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಅಪರೂಪದ ಕೃಷಿಗಳಲ್ಲಿ.
ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ನಿಮ್ಮಂಥ ಶಕ್ತರು ತುಂಬಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಲಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈ ತೆರಾರುಗಳನ್ನೆತ್ತಿದ್ದು ಹಾಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಾವ್ಯದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಹತ್ವವೂ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ.
ದುರಂತ ಕಲ್ಪನೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಒನ್ನೆಲೆಗೆ ತಳ್ಳಿ, ಸೂರಗದರೂ ಸೂಲರೂಪದ
ಕಾಮತತ್ವದ ಕರ್ತಾರತ್ವವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕಾವ್ಯ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತರುತ್ತದೆ. ಬಹುಶಃ ಮಾತೃಪ್ರಧಾನ ಸಮಾಜಗಳ
ಕರ್ತಾರತ್ವದ ತುಡಿತಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹಂತದಲ್ಲೇ ದುರಂತ ಚಿಂತನೆ ಯವನ ದೇಶದಲ್ಲಿ
ಮೈತಾಳಿದ್ದು ಅರಿಸ್ತಾಟಲನನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದ ಈ ದುರಂತ ಮೀಮಾಂಸೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಪೌರುಷದ
ಪರಮಾರ್ಥವಾದ ಯುದ್ಧನಿರತ ಗ್ರೀಕ್ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ; ಬೇರದ್ದು ಪುರುಷಹಿಂಸೆಯ ಆಗರವಾದ
ಯೂರೋಪೀಂದ್ರಿತ ಅಧುನಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ. ಆದರೆ ದುರಂತ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಮೂಲವಾದ ಖಾಡೇಡಿಯ
ಮೂಲ ಅರ್ಥ ದುರಂತವಲ್ಲ. 'ಡಯೋನಿಸಸ್' ತಾಂತ್ರಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಲಿಹೊಡೆಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ
ಹೊಡೆದ ಹೆರನಿಂದ ಬಂದ ಪದ ತ್ರಗೋದಿಯ. ಪಳೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಬಲಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ
ವಿನಾಶದ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಶಿಶಿರದ ನಂತರ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಪುನರ್ಜೀವಿತವಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ
ಫಲವಂತಿಕೆಯ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಅರಿಸ್ತಾಟಲನನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಗ್ರೀಕ್ ಸಾಟಣಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿದರೂ
ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಗ್ರೀಕರ ಖಾಡೇಡಿಗಳು ರಚನೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ತ್ರಿವರ್ಗವಾಗಿ. ಸೂಪೋಲಿಸನ
ಬಿಡಿಫೋಸ್ ತ್ರಿವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹೊನೆಯ ಭಾಗವಾದ 'ಕೂಲೊನೊಸ್'ನಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಫೋಸ್ 'ನಲ್ಯಾಗಲೀ
ಎಕ್ಸಲಸ್ಸನ ಬರಸ್' ಕೇಂದ್ರಿತ ತ್ರಿವರ್ಗ ಹೊನ್ನಾಗದ 'ಯೂಮೆನೈಡಿಸ್' ನಲ್ಯಾಗಲೀ ಉಪಲಬ್ಧಿಯ
ದುರಂತ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆ, ಸಾಮರಸ್ಯ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆ. ಅರಿಸ್ತಾಟಲನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು
ಆ ನಾಗರೀಕತೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾದ ಯೂರೋಪು ಹಿಂದಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಸಾಮರಸ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು

ಕಳಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಮುಂದಿನ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮರಂತಪ್ರಜ್ಞೆ ಪ್ರಧಾನವಾಯಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಭಾಸ-ಕಾಳಿದಾಸರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ದುಃಖವಿದೆ, ಆದರೆ ಮರಂತವಿಲ್ಲ. ಮರಂತ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ದ್ವಂದ್ವಾತ್ಮಕ ಯೋರೋಕೇಂದ್ರಿತ ಚಿಂತನೆಯ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ತೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಆಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿಶಯಾಸಕ್ತರು ಹಾಗಾಗದಂತೆ ತಡೆದವು. ಯೋರೋಪಿನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ನಮ್ಮ ನವ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕೋರ ವ್ಯಂಗ್ಯದ ಕಟಕಗಳನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿರುವುದು ಮರಂತದ ಭೀತಿಯೇ. ಈ ವ್ಯಂಗ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಗತಿವಾದಿಗಳ ಬೌದ್ಧಿಕ ಆಶಾವಾದಿತ್ವವೂ ಸರಿಗಾಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ಆಶಾವಾದಿತ್ವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದರಿಂದ ರಕ್ತಪೀನವಾಗಿತ್ತು.

ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳು ಆದಿಮ ಕಾಮತತ್ವದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತು ದ್ವಂದ್ವಾತ್ಮಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಎಕ್ಕುಟ್ಟಿಸಿರುವ ಬರದುಲೋಕಕ್ಕೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿಯೂ ಮರಂತದ ಖಾಲಿವೈಲಿಯೊಳಗೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತಲ್ಲಣಗಳ ಚಾವಟಿಯಿಂದ ಯೋಗಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಂಡಲೋ ಸಾರ್ವವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಶಿಶಿರವಾಗಸದೆತ್ತರ ಸಹಸ್ರದಳ ನಾದವುಪ್ಪವರಳಿಸಲು ಹವಣಿಸುತ್ತದೆ ನಿಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳು.

ಯಂತ್ರನಾಗರೀಕತೆಯ ದ್ವಂದ್ವಾತ್ಮಕತೆಯಾಚೆ, ನವ್ಯದ ವಿಶಾಂತವಾದದಾಚೆ, ನವ್ಯೋತ್ತರದ ಅನೇಕವಾದದಾಚೆಗಿನ ಅನೇಕಾಂತವಾದದತ್ತ ಹೊರಳುತ್ತಿರುವ ವಿಲಕ್ಷಣ ಕುತೂಹಲದ ಈ ಸಂಕಲನಕ್ಕಾಗಿ ಪುನಃ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆಭಿನಂದಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನವದೆಹಲಿ
೨೪-೧-೨೦೦೦

- ಎಚ್. ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್

ತತ್ವಿಯೊಳಗಿಣುಕಿದಂತೆ

ಮಾಯಾ ಉಯ್ಯಾಲೆ/೧
ತರಗೇಲೆ/೩
ಆ ಹೆಚ್ಚಿನಂಥ ಪಕ್ಷಿ/೫
ನಾದ ವರ್ಷ/೭
ವ್ಯಸನ/೧೦
ಗಾಜು/೧೨
ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು/೧೫
ಆದಿ ಮಾಯೆಗೆ ಆದಿ ಶರಣು/೧೭
ಬಯಲು ಬೆಡಗು/೨೦
ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಕನಸು/೨೩
ಮೀನು ನಾನು/೨೫
ನೀನು ನಡೆದದ್ದು ನಿರ್ವಾಣದ ನಿವಿರಕ್ಕೆ/೨೭
ಗಣಿತ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ/೩೦
ಕರ್ತಾರನ ಕಮ್ಮಟ/೩೧
ಮೆಣ್ಣು ಪಯಣ/೩೪
ಬಿಸಿಲು ಹಿಡಿದ ಬಾಲಕ/೩೬
ಅನಂತದೂರದೂರಿಗ/೩೯
ಸಂಜೆ/೪೨
ಸಾವೇ ನನ್ನೊಳಗೆ ಜೀವಿಸತೊಡಗಿತು//೪೪
ನನ್ನ ಜೀವಗಂಧಿಗೊಂಡು ವಿದಾಯ ಗೀತೆ/೪೬
ಮುಂಗಾರು ಮಾಯೆ/೫೧
ನೀನೇ, ನೀನು ಮಾತ್ರ/೫೪
ಆತ್ಮಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಕಿನ್ನುವ ನೀವು ಏನು?/೫೫
ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಒದ್ದೆ ಮಾಡುವ ಕಣ್ಣುಗಳು/೫೭
ನಿಲ್ಲದೆಲೆಮಾರಿ/೫೮

ಮಾಯಾ ಉಯ್ಯಾಲೆ

ನಿಮೀಲ ನೇತ್ರ ಮಾತ್ರವಾಗಿ ಮಾಟದ ಮೈ ತೆರೆಯುವ
ಆ ಲೀಲಾಮಯ ಲೋಕದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲಿಂದ ಜೀಕಿ ಜೀಕಿ
ರಹಸ್ಯದೊಂದು ಜಗದ ಕದವ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲ ಬಡುವ
ಸರಹದ್ದುಗಳಲ್ಲದೆಡೆಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗಬಿಡುವ
ಮಾಯಾ ಉಯ್ಯಾಲೆಯದು, ಮಾಯಾ ಉಯ್ಯಾಲೆಯದು!

ಕ್ಷಣ ಬಿಟ್ಟು ಕ್ಷಣಕೆ ಹಾರಿ
ಕ್ಷಣಗಳೊಳಗೆ ತೂರಿ ತೂರಿ
ಹಾಪದ ಹೊಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗಿಕೊಳ್ಳೋ ತಪೋನಿರತ
ಆ ಕನ್ನಡೀರ ಸುತ್ತಲೂ ಕಾಲನ ಕಣ್ಣಿನಲ ಸಾರೋಟು
ಅನಂಗನೇ ಧಿಗ್ಗಡಿಸುವ ಮಾಯದಂಥಾ ಘಾಟು!

ಕಣ್ಣಂಟಿನ ಕಿಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಹಾಲುಕ್ಕಿದಾಗ
ಕಬ್ಬಿನ ಹೂ ಜಲ್ಲೆ ಹಿಡಿದು ಹುಬ್ಬಿನಲ್ಲೆ ಹುಡಿ ಹಾರಿಸಿ
ಕಣ್ಣಿಗಳ ಮಾಟದಲ್ಲಿ ಕನಸುಗಳ ಗುಂಗಿಡುವನು
ಎನವನ ಹೆದೆ ಹದನು?

ಆಕಾಶವ ಮುಂದುಕೊಂಡು
ನೀಲಗಾಳಿಯಾಗಿ ಸುಳಿವ ಬಿಲ್ಲುಗಾರ ಮಾರನು
ನಾದತಲಕ್ಕಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ನೀಲಮಣಿಯ ನಿಧಿಯ ತೆರೆಯ
ಮಿಥುನದ ಮೈಗಾವಲಿಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರವಾದ ಮನದಲ್ಲಿ
ಮೋಹಮತ್ತ ಹಚ್ಚಿಯಾಗಿ ಹಬ್ಬಿಹೋದ ಹದವಾಗಿ
ಮುತ್ತಿನ ಹುಳುವಂತೆ ಚಿರಿಸಿ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿವರೆಗೂ

ಕವಲು ಕವಲಿನಲ್ಲು ಕೋಟಿ ಕಾಮಹಕ್ಕಿ ಜೀವ ಹೆಕ್ಕಿ
ರಕ್ಕೆಬಿಟ್ಟ ಕಾಯದ ನರನರದಲೋಡಿ ನಕ್ಕಿತು

ಪರಿಮಳದ ಪುಷ್ಪ ಬಂದು
ಭವ ಬೆರಗನು ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ
ರತಿರಾಗದ ಲಲ್ಲೆಮಾತ ತಿಕ್ಕಿ ತಿಕ್ಕಿ ತಂತು

ಉಯ್ಯಾಲೆಯ ಆ ಬಾರೆಯ
ಉರಿವ ಹೊನ್ನೆಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಉಂಗುಪ್ಪವನಿಟ್ಟು ಮೀಟಿ
ಕಡುವರ್ಣದ ಕನ್ನೆಲದ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲನ್ನೆ ಮೆಲ್ಲ
ಝೇಂಕರಿಸಿ ಝೇಂಕರಿಸಿ ತಿಂದು ಹೋದ ಬೋರನಾರು?
ಯಾವ ಕಾಮಸ್ಕಂದನವನು?
ಎಲ್ಲಿಂದ ಪುಟಿದು ಬಂದನು?
ಅವನ ಬೆತ್ತದತ್ತ ಚಹರೆಯೇನು?
ಇಟ್ಟು ಹೋದ ಪಹರೆಯೇನು?
ಎದೇ ಎದೆಯೇ ಗಕ್ಕಟ್ಟು ಕಾಮಕಸ್ತೂರಿ ಕಂಪೇನು?

ನಿಮೀಲ ನೇತ್ರ ಮಾತ್ರವಾಗಿ ಮಾಟದ ಮೈ ತೆರೆಯುವ
ಆ ಲೀಲಾಮಯ ಲೋಕದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲಿಂದ ಜೀಕಿ ಜೀಕಿ
ರಹಸ್ಯದೊಂದು ಜಗದ ಕದವ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲ ಬಡುವ
ಸರಹದ್ದುಗಳಲ್ಲದೆಡೆಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗಬಿಡುವ
ಮಾಯಾ ಉಯ್ಯಾಲೆಯದು
ಮಾಯಾ ಉಯ್ಯಾಲೆಯದು!

ಕಾಲದ ಹಿರಿತಲೆಯೊಳಗೆ ಮತ್ತಿನ ಕಿರುಮದ್ದಡಗಿಸಿ
ಸಖಿಲರಗ ಸೊಂಪಲೊರಗಿ ಕರಗಿ
ಪಟಪಟ ಉಲ್ಲಾಸ ಧ್ವಜವ ಬೀಸಿ ಬೀಸಿ
ಬೀಸಿ ಬಂದಂತೆಯೇ ಚಂಡ ಕೀಳಿ - ಇನಿಯ
ಇಲ್ಲವಾದನಲ್ಲಿ?
ಮಾರ ಮಾಯವಾದನಲ್ಲಿ?

ನಂದಿಕೊಂಡ ನನ್ನಿಣಾಕ ತನಗೆ ತಾನೇ ನಶ್ವರವಾಗಿ
ನರಕಾದರೂ ಉಳಿವುದೆಂಬ ಪವಾಡ ಮಾತ್ರ ಹೇಗೆ?

ತರಗಲೆ

ತೊಟ್ಟು ಕಳಚಿ ನಿಶ್ಯಬ್ಬ ಭಾಷೆ
ಕೆಳಗುರುಳಿದಂತೆ
ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳು ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ಬಿಸಾಡಿದ
ಹಳೇ ಆಭರಣದಂತೆ
ಆ ತರಗಲೆ
ಆದರೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ತೂಕರಹಿತ
ಹಾಗೆಯೇ ನಿಶ್ಚಿಂತ!

ಕಾಲದ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮಡಿಕೆಗಳ
ವ್ಯವಕಲನದ ಚಲನೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ
ಗಿಟ್ಟದ ಮಿಡತೇಷ
ಸುರುಗು ಸುರುಗಾಗಿ ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿ
ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಮೈತೊಟ್ಟು
ನರಗೆ ನರಮಂಡಲವೆ ತೇಲಿಕೊಂಡು
ಬಸವಳವ ಬಂಗಾರದ ಮೆರುಗು ಮರೆತ ಬಿಲ್ಲೆ

ಹಸಿರು ನಗೆಯೊಂದರ ಮುದುಡಿದ ಹಳೇ ನೆರಳು
ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ತೇದು ಹೋದ
ತ್ಯವ್ರ ತಾಪಸಿ
ಆ ಮರದ ಅಶರೀರ ಪಯಣದ
ಸಶರೀರದೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತು

ಬಯಲ ನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಮರುಳಾದ
ಮಣ್ಣು ಕಣಗಳ ನಡುವಿನ ಚಿಂತೆ ಧೂಳನ್ನೆ ಕುಡಿದು
ಸೂರ್ಯನ ಕ್ಷೋಭೆಗೆದುರು ತತ್ತರಿಸಿದರೊ -- ಉಳಿದ

ತತ್ತ್ವವೇತ್ತ ಸಸ್ಯಾಸ್ತಿ ಪಳೆಯುಳಿಕೆ
ಗಾಳಿಗುದುರೆಯನೇರಿ, ರಗಳೆಯಲ್ಲದೆ
ಎಲ್ಲಿಗೊಂದರಲ್ಲಿಗೆ ಹಾರಿಬಿಡುವ ಮಾಯಾ ಫಕೀರ
ಗಾಳಿ ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಶಕ್ಯಸದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೂ
ಮೇಲು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕೇಲು ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುತ್ತ
ನನ್ನ ಆತ್ಮ ವಟಿಕಾಯಿಯಾದ ಆ ತರಗಲೆ
ಆಕಾಶದನಂತ ಶೂನ್ಯದ ನಿಗೂಢ ಹೊಕ್ಕುಳನ್ನೆ ಹೊಕ್ಕಿ
ಜಗವಲವ ಜೋಗಿಯಾಗಿ
ಅಣು ಅಣುವಿನೊಳ ಕಿವಿಗೂ
ಜೋಳಿಗೆಯ ಜೋಗುಳವ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತೇನೋ?

ಅಪರಾಹ್ನದ ಬಯಲ ಭಣಭಣ ನೀರವತೆಯಲ್ಲಿ
ಈ ಭವ್ಯ ಹಗುರತೆಗಿಷ್ಟು ಶಾಬ್ದಿಕ ಅರ್ಥಗಳು!

ತೊಟ್ಟು ಕಳಚಿ ನಿಶ್ಯಬ್ಬ ಭಾಷೆ
ತನ್ನೊಳಗೊಳಗೇ ಹೊರಳುತ್ತ ಮಲ್ಲ
ಕೆಳಗುರುಳಿದಂತೆ
ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳು ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ಬಿಸಾಡಿದ
ಹಳೇ ಆಭರಣದಂತೆ
ಆ ತರಗಲೆ
ಆದರೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ತೂಕ ರಹಿತ
ಹಾಗೆಯೇ ನಿಶ್ಚಿಂತ!

ಆ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟಿನಂಥ ಪಕ್ಷಿ

ಆ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟಿನಂಥ ಪಕ್ಷಿ
ಚಿಗುರಿನಾತ್ಮ ಪೂರ ತಳೆದ
ಅಸ್ತಿಪಂಜರದಂಥ ಮರದಲ್ಲಿ,
ಚಿಗುರು ಚಿಗುರಾಗಿ
ಒಗರು ಪೊಗರಾಗಿ
ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟ!
ಹದ್ದು ಕೂಡಾ ಹುಳುವೆಂದು ಲೋಚಗುಟ್ಟಿಬಿಡಬಹುದು

ಗಾಳಿ ಕನ್ನೆ ಎರ್ರಾಬಿರ್ರಿ
ನುಣುವು ತುಪ್ಪಳ ನುಣುವನ್ನು ಗೆಬಿರುತ್ತ
ಪಕ್ಷಿಯ ಧ್ಯಾನದ ಒಳ ವಿನ್ಯಾಸವನ್ನು
ಸಾವಿರಾಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತ
ನುಣುವು ತುಪ್ಪಳ ಗೆಬಿರುತ್ತ

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿತ್ತು ಹಕ್ಕಿ
ಯೋಧನ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಪಾದ ಜೋಡಿ
ಟಸಿಲಿಗೆ ನೆದರ ಬೇರಿಂಥಿಟ್ಟಿತ್ತು

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿತ್ತು ಹಕ್ಕಿ
ಅಲರಿನೆಲೆ ಎಲೆಯ ಉಸಿರ ಸದ್ದನ್ನು
ಒಳಗೊಳಗೇ ಅಲಿಸುತ್ತ
ಹೂವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸುತ್ತ

ಮರದ ಮೋಹಕ ಕನವರಿಕೆಗಳ ಕೊನೆ
ತಾನೇ ಆದಂತೆ

ಚೆಲುವಾದ, ಆದರೆ ಪುಟ್ಟ ಕೊಕ್ಕಿನಲ್ಲೇ
ಆಕಾಶವನ್ನಿಡೀ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಂತೆ
ಲೀಲಾಪಾಲ
ಮೇಲುಬಿ ನಿರಾಳ
ಎಲ್ಲೋ ಪಟ ಪಟನೆಂದು ಜಿಗಿಯುತ್ತಿರಬಹುದಾದ
ಅದರೊಡನಾಡಿಯ ಶ್ಮಶವದ ಸೊಗಸುಗಳಂತೆ
ಬಾಂದಳದ ತುಂಬೆಲ್ಲ ಪುಟ್ಟ ಹೃದಯದ
ಪಾರವಿಲ್ಲದ ಕನಸುಗಳು
ಮಿಕ್ಕ ಚಲಿಸುವ ಎಲ್ಲವೂ ವೈರ್ಭ
ನಿಂತಂತೆ; ನಿಂತ ಮನದೊಳಗೆ ಮಾತ್ರ
ಇಡೀ ವಿಶ್ವವೇ ಗರಗಿಟ್ಟು ಗರಕಿಯಂತೆ

ಆ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟಿನಂಥ ಪಕ್ಷಿ
ಚಿಗುರಿನಾತ್ಮ ಪೂರ ತಳೆದ
ಅಸ್ತಿಪಂಜರದಂಥ ಮರದಲ್ಲಿ,
ಚಿಗುರು ಚಿಗುರಾಗಿ
ಒಗರು ಪೊಗರಾಗಿ
ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟ!
ಹದ್ದು ಕೂಡಾ ಹುಳುವೆಂದು ಲೋಚಗುಟ್ಟಿಬಿಡಬಹುದು

ನಾದ ವರ್ಷ

ಅವಸ್ಥವೊಂದು ಹೆಗುರವಾಗಿ
ಝೇಂಕರಿಸುತ ಚಲಿಸಿದಂತೆ
ನಾದ ವರ್ಷ ಯಾನೆ
ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎದ್ದ ಕಡಲು
ಅಲೆಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಹರಿಸಿ ಬರಲು
ಕದಲಿತಲ್ಲಿ ನಾದ ತೇರು
ಮುತುವೆ ನಿನ್ನ ಕುರುಹುದೋರು

ಗಾಳಿಯ ಪುಪ್ಪನವು ಪುಟಿದು
ಶಬ್ದ ನದೀ ಮೂಲ ಕೆದರಿ
ನಿಶ್ಯಬ್ದದ ಹಸುಳೆ ಹವರಿ
ಗಂಗೆದರಿತು ನಾದ ನವಿಲು
ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಗಾಳಿ ಹುಯಿಲು

ಕುಣಿಯೆ ಕುಣಿ ದೊಂಬಗಾತಿ
ಮಳೆಗೆ ಮಣ್ಣಿನಾರತಿ
ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಮಿದ್ನು ಮಿದ್ನು
ಮೇಘದಲ್ಲಿ ತಾನೆ ಮಿಂಚಿ
ಮುಗಿಲ ಮದ್ದಲೆಯು ಮೊರೆದು
ಜಲ ಜಲದಲಿ ಕಾವು ಕೊತು
ಉಮ್ಮಳಿಸಿತು ಶಾಖ ಸುಖ
ಧೋ ಧೋ ಸುರಿಯಿತು
ದೊಳ ದೊಳ ದೊಳ ಧಾರ ಧಾರ
ಅವಸ್ತುವಿನ ನಾದ ನೀರೆ

ಝೇಂಕರಿಸುತ ಝೇಂಕರಿಸುತ
ಬಾನ ಮುಟ್ಟಿ ಧೋಂಕರಿಸುತ
ನೆಲಕ್ಕಿಳಿದು ನರ್ತಿಸುತ
ಪಾತಾಳದಿ ಮಿಂಚೇಳುತ
ಜೋಡಾಲಿಯ ತೂಗಿ ತೂಗಿ
ಚಿತ್ರವೋಮದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವ
ಲೋಕ ಚಿತ್ರ ರಾಲಿಸುವುದು

ತಾನ ತಾನ ಗುಂಗು ಕವಿದು
ನಾದ ನೆರಳು ಬಯಲಲೋಡಿ
ಬಯಲ ರಾಗ ಗಂಧ ತೋಡಿ
ಶಬ್ದಾಕ್ಷತಿ ಧ್ವನಿರೂಪದ ಎಂಥ ಜೋಡಿ?
ಗಂಧ ಗಾಳಿ ಕುಣಿದು ಕುಣಿದು
ಕುಣಿದ ದಣಿವು ಹುಟ್ಟಾಗಿ
ವಿಕವಾಗಿ ಮೂಕವಾಗಿ
ಧಾರೆ ಧಾರೆ ನಾದ ನೋರೆ

ಮಳೆಯೆಂದರೆ ಮಳೆಯಯ್ಯ
ಜೋಗುಡುವ ಜಗ ತೋಗುವ
ಝೇಂಕಾರದ ಜಕ್ಕಣಿ ಕಲೆ
ಮಳೆಯೋ ಬಿರು ಮಳೆಯಯ್ಯಾ
ಹೊಯ್ಯರೆ ಹೊಯ್ಯ
ಜೀವ ಜಗಿದು ಜೀವ ಮುಟ್ಟಿ
ಜೀವದಿಂದ ಜೀವಗೂಡಿ
ಘನದ ಘನದ ಜೀವದ್ರವ
ಉಕ್ಕೇರಿದುದಯ್ಯ
ಸುಗಂಧನಾದಮತ್ತ ಮಳೆಗೆ
ಮಿಂದವಯ್ಯ ಸಂದಣಿಸಿದ
ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಲಯಗಳು

ನಯನದಾಟಿ ನಯನಕೊಂದು
ನಯನವನ್ನಾ ತೆರೆಸುತ್ತ
ಕೊನೆಯೆಂಬುದನರಿಯ ಜೋಗಿ
ಕೊನೆಯ ಕೊನೆ ಹಿಡಿದ ಜೋಗಿ

ನಿರ್ಕಾಲದ ನನ್ನ ಬಗ್ಗಿದ

ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣದ ಪೂರ ಕಳಚಿ
ಅನಾದಿಯಾಗಿ ಅವುಳಿ ಹಿಡಿದ
ಗಾಂಧಾರದ ಗಾರುಡಿ

ಶಬ್ದದ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಹಿಡಿದು
ನಿಶ್ಯಬ್ದದ ನಾಡಿ ನುಡಿದು
ನಾದ ಸರೆಯ ಸೌಖ್ಯದಲ್ಲಿ
ಮುಟ್ಟಿತನೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು
ಎಲ್ಲೆಗಳ ದಾಟಿದಲ್ಲರನ್ನು
ನಾದದೇಣಿ ಏರುತ್ತ
ಆನಂದದಾಳಕ್ಕೊಯುತ್ತ
ಚಚ್ಚರದ ಜಗವೆದ್ದು
ಜೋಗುಡುವ ಮಾಡನೇರಿ
ಭಾವದ್ರವ್ಯ ಮೇರೆ ಮೀರಿ
ತಿಣಕಿ ತಿಣಕಿ ಕನಸ ಕಣಕಿ
ಗಾನ ಮಂಡಲಕೇ ಭೂಗಂಧ ಸೋಕಿ
ಸಂದು ಸಾಯುವ ಬದುಕಲ್ಲಿ
ಸಾವಯವದ ಸತ್ಯ ಸಂದು
ಕೊರಡು ಕೊನರಿ ಕುಣಿವೆನು
ಕುಣಿತಕೊಂಡು ತೂಕ ಕಟ್ಟಿ
ಕುಣಿ ಕುಣಿದು ದಣಿವೆನು
ಆ ದಣಿವಿಗೇ ಮಣಿವೆನು

ಅವಸ್ಥುವೊಂದು ಹಗುರವಾಗಿ
ಝೇಂಕರಿಸುತ್ತ ಚಲಿಸಿದಂತೆ
ನಾದ ವರ್ಷ ಯಾನ.

ವ್ಯಸನ

ಬಿಳಿಚಿದಾಕಾಶದ
ವಿಧವೆಯ ವಿಲಕ್ಷಣ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಂತೆ
ಗಂಧಮಯ ಎದೆ ತೂಕ ಹೊತ್ತೇ
ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಸಂತೆ
ಮೀರಾಳ ತತ್ವಮ ಮನದಾಚ್ಚಿನಂತೆ
ಆ ಸುಂದರಿಯ ಕವಿದ ವಿನ್ನತೆ

ನೀರವ ಸಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿ ಮನದಲ್ಲೆ
ಮಡುಗಟ್ಟಿದ ನನ್ನ
ಯಾತನೆಯನ್ನು ಯಥಾವತ್ತು ತನ್ನ
ಕೋಮಲ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಲೀಲಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ
ಅವಳ ಚೆಲುವಿನ ನಿರ್ವೇಷ ಕಾಂತಿ

ಕಾಲದ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಮೋಸಗಳಲ್ಲಿ
ಬಸವಳಿದ ಒಂದುಬಣ್ಣದ
ಗೌಣ ಚಿಟ್ಟೆಯಂಥವಳು
ಮಾಸಿದ ಮಳೆಬಿಲ್ಲಿನ ಇದ್ದೂ ಇಲ್ಲದಂಥ ಚಹರೆ

ನನ್ನ ದೇಹದ ಗಂಧವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ
ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಸರಿದಾಡಿದ ಅವಳ ಮನಸು
ಚದಪಡಿಕೆಗಳ ಅತಿಭಾರದ ಬಳುವಳಿಯಿತ್ತು
ಶಾಂತ ಮುಖಮುದ್ರೆಯ ನೆನಪ ತೆತ್ತು
ನೆನೆದಿದಿಗೆ ಹೀಗೆ ಬಿದ್ದಳು
ಹೇಗೆ?

ಆ ಅನಾಮಿಕಳ ಎಳೇ ಚೆಲುವು ಮುಂದೆ ಬಂದು

ಗಲ್ಲ ಕುರುಕಿ ಮೋಹ ಕಲಕಿ
ಹೆಜ್ಜೆ ಮರೆತು ಹೋದದ್ದನ್ನು
ಕಾಲದ ಕೈವಣ ಕಣ್ಣು ಪ್ರಮೆಯನ್ನಬಹುದು
ಎನ್ನಬಹುದೇ ಯಾರಾದರೂ ಕನಸುಗಳನ ಬ್ರಮೆಯೆಂದು
ಮನಸಿನುತ್ಪಾತಗಳನೆ ಮಾಯೆಯೆಂದು ಬ್ರಮಿಸಿ!

ಗಾಳಿಯೊಳಗೆ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟ
ಕಣ್ಣಿನ ಮಾತುಗಳರಳ
ಪಯಸಿನ ಕಾಗುಣಿತ ತಪ್ಪಿ ಪದೇ ಪದೇ
ಮನಸಿಗೆ ತೊಡರುವ ವ್ಯಸನವಾಗಿ
ದೂರದ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಮಣಿ ತಂದು ಎದೆಯೊಳಗೆ
ಹುಡುಕುತ್ತಿದೆ ಈಗ ಅನವರತ
ಮನ್ಮಥನದೊಂದು ಹೂತ ಹೂಟವ
ಬೆಂಬಿದ್ದಿರುವುದೊಂದು ಭೂತ ಕಾಟವ.

ಗಾಜು

ವಸ್ತು ತಾಕದ ವಸ್ತು ತಡೆಯದ
ವಸ್ತುವಲ್ಲದ ವಸ್ತು ಗಾಜು!
ಬೆಳಕು ಹರಿವುದು ಗಾಜಿನಂತಹ ಬಾನಿಂದ
ಗಾಜಿನಾಟಿಯ ಶಬ್ದ ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲ ನಿಶ್ಶಬ್ದ
ಆದರೂ ಗಾಜೇ ಇಲ್ಲ ವಸ್ತುವಲ್ಲಿ
ವಸ್ತುವೆಲ್ಲಿ ಗಾಜಿನಲ್ಲಿ?

ಎದುರು ಗಾಜಿನ ಮೇಲೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು
ವಿವರ ದಕ್ಕದ ಪಾರದರ್ಶಕ ತೊನ್ನು
ಆ ನನ್ನ ನಾನೇ ಬೆಂಬಿದ್ದರೂ
ಇಳಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ ಮೀನ ಅನಿಮಿಷದಾಳಗಳಿಗೆ
ಗಾಜಿನಾಕಡೆಯ ಕಾಡುವ ಕಣ್ಣಿನಾಳದ
ನನ್ನ ಬೆನ್ನಿನ ಪಾತಾಳಕೆ
ಅರ್ಥವಾಗದ ಗಾಜು ಮನಸಿನಪೂರ್ವಕೆ

ಗಾಜು ನೋಡುವ ಕಣ್ಣಿನೊಳಗೊಂದು ಗಾಜು
ಗಾಜಿನೆದುರಿಗೆ ಗಾಜು ಗಾರುಡಿಯ ಮೋಜು
ಸತ್ಯಕೆದುರೇ ಸತ್ಯ ಬೆರಗು ಬಡಿದಂತೆ
ಸುಯೋಧನನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮಾಯದ ಹೂ ಕೂತಂತೆ

ಸಿಕ್ಕೊಡನೆ ಬೆಳಕ ಬಿಡದೆ ಕುಡಿದ ಬೇರು
ಕಣ್ಣಿನಾಳದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಗಾಜು
ಕಣ್ಣು ಬಿಂಬವು ಗಾಜಂತೆ ವಸ್ತುವಲ್ಲ
ಗಾಜು ಅಶರೀರ ಬಿಂಬದಂತೆ ಬೆಳಕಿನ ನೆರಳಲ್ಲ
ಆದರೂ ಬಿಂಬದ ಪ್ರತಿ ಸತ್ಯ ಗಾಜು

ಬಿಂಬದ ಪ್ರತಿ ಭ್ರಮೆಯೂ ಗಾಜು
 ಕತ್ತಲ ಕತ್ತರಿಸುವ ತರ್ಕವನ್ನು
 ಅರಿವಿನ ಹೂ ಬೆಳಕನ್ನು ಎದೆ ಬಗೆಯದೆಯೇ
 ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಮನಸು ಗಾಜು
 ಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಳಗೊಂದು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗುವ
 ಮದಿರೆ ಗಾಜು
 ಗಾಜು ಗಾಜಲಿ ಬೆರೆವ ಸಾರೂವೈ ಸೋಜಿಗವಾದರೂ
 ಮನಸು ಗಾಜಿನ ಹಾಗಲ್ಲ ವಸ್ತು
 ಗಾಜು ಮನಸಿನ ಹಾಗಲ್ಲ ಜೀವ ಬೆಳಕು
 ತನ್ನಿಂದ ತಾ ಹುಟ್ಟಿ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಕೊಡುವ
 ತನ್ನ ತಾನನದಲ್ಲೇ ಗುಂಗಿಟ್ಟು ತಪಿಸುವ
 ತಾನ ತಾನದ ಸ್ವಹಾಮ ಗಾನ
 ಸಂಗೀತ ಧ್ಯಾನದ ಮಧ್ಯ ಗಾಜು
 ಬಿಳಿ ಕತ್ತಲ ಮರೆವು ಮಂಜು ಮಂಜು
 ಕರಗುತ್ತ ನೆನಪು ಸೃಷ್ಟಿಕರ ಗಾಜು

ಹಂದಿಲ್ಲ ಕಣ್ಣು ಬಳ್ಳಿಯ ನೆಚ್ಚು
 ವಸ್ತು ವಸ್ತುವಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮತ್ವ ದೃಷ್ಟಿ ತೆರೆವ
 ಬೆಳಕು ಗಾಜು
 ಮಳೆ ಹನಿಯು ಗಾಜು; ಹನಿ ಹನಿಯು ಹಾಯುವ
 ನೆರೆ ಬೆಳಕು ಗಾಜು
 ಒಂದೆರಡಾಗಿ ಬೆಳೆದೇಳು ಬಣ್ಣಗಳ ಗಾಜು
 ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಕ್ಷಣಿಕತೆಯ ಬಣ್ಣ ತುಂಬುವ ಬೆಡಗಿನ ಮೋಜು
 ಬೆಳಕಿಲ್ಲದೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಜಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ
 ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ
 ಆದರೂ ಗಾಜು ಬೆಳಕಿನ ಬೆನ್ನ ಗವಗತ್ತಲಲ್ಲ.

ಪ್ರೇಮದೊಳಗಿನ ಕಾಮಗಂಧವು
 ನೊರೆ ನೊರೆದಷ್ಟೂ ಕುತೂಹಲ
 ಕಲ್ಪನೆಯು ಅದೃಶ್ಯ ಗಾಜು
 ತನ್ನಿರವು ತೋರಿಸದೆ ಮೈಮಂಜಿ ಮಳಿಸುವ
 ಮಾರನಭೇದ್ಯ ಪ್ರೇಮ ಗಾಜು
 ಕತ್ತರೆಯೇ ಕಣ್ಣಾದ ಕಾಮಕ್ಕೆ
 ಬೇರಿನ ಹೂವೇ ಪ್ರೇಮ
 ಆದರೂ ಗಾಜು ಹೂ ಬೆಳಕಲ್ಲ; ಅದೃಶ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ

ಗಾಳಿ ಗಾಜು; ಗಾಳಿಯೊಡನೆ ಸಾವೂ ಗಾಜು
 ಮೃತ್ಯು ತಾಕದೆ, ಗಾಳಿ ಹಾಯದ
 ನಿಶ್ಚಲವನ್ನು ನಿಶ್ಚಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವ
 ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಿನ ನಿರ್ಜೀವ ಗಾಳಿ
 ಸಾವು ಗಾಜು

ಮಾತಿನಾಚೆಯ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ
 ಬಂದಿ ಶಬ್ದವು ಗಾಜು
 ಅರ್ಥ, ಶಬ್ದದ ನಡುವೆ ನಾದವಿಲ್ಲದ ವ್ಯರ್ಥ ಮೌನದ ಗಾಜು
 ಸಂಜ್ಞೆ ಬೆಳಕುಗಳಷ್ಟೇ ಹಾದು
 ಶಬ್ದ ಗೊಂದಲದ ತಂತು ತಡೆವ ಶಕ್ತಿ ಗಾಜು
 ಆದರೂ ಗಾಜು ನಾದದಂತೆ ಆಗೋಚರವಲ್ಲ
 ನಾದ ಬೆಳಕೆಂಬುದು ಗಾಜಿನಂತೆ ಪದಾರ್ಥವಲ್ಲ

ಆಕಾಶವು ಕಾಲದದ್ದುತ ಗಾಜು
 ಜರಡಿ ಬೆಳಕಿನ ಮೂಲಕ
 ವಿಸ್ಮಯ ವಿಶ್ವದ ವಿಸ್ತಾರ ನಕಾಶೆ ಹಿಡಿದ
 ಬೆಳಕು, ಕತ್ತಲ, ಬಣ್ಣ ಬೆಡಗುಗಳ ಗಾಜು
 ಆದರೂ ಗಾಜು ಆಕಾಶದಂತೆ ಅನಂತವಲ್ಲ
 ಶೂನ್ಯದಾಕಾಶ ಗಾಜಂತೆ ವಸ್ತುವಲ್ಲ.

ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು

ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ನಕಲಿಗೈದುರು ತಿರುಗು
ಧರಣಿ ನೈತ್ಯ ಬೆರಗು
ಹಗಲು - ಇರುಳು, ಚಳಿಯು-ಮಳೆಯು
ಖುಷು ವಿಲಾಸ ಕಾಲ ಮರುಗು
ಮುಳುಗು ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಬೆಳಗು
ಎಡವೆ ಬಲ ನಿನಗು ನನಗು
ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ಮಿಸುನಿ ಬಿಟ್ಟು ಮಿಸುಗು

ನಕಲಿಗೈದುರು ತಿರುಗು ತಕಲಿ
ಬಿಳಿ ಮಾಯೆ ಮಂಜು ತಿಳಿ
ಕೃಷ್ಣ ಮಿಂಚು ಗಾರುಡಿಯಲಿ
ಜೀವ ಹನಿ ಇಳಿಗೆ ಇಳಿ
ಅರಳಿ ಹಂಜಿ ಮೇಘ ಮಾರಲಿ
ಭುವನಭಾಗ್ಯ ಹಸಿರ ಲೀಲೆ
ಮಜ್ಜೆ ಮಾಂಸ ನೆತ್ತರು ನರ
ನರುಗಂಪಿನ ನಿಜವ ತೋರ
ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ನಕಲಿಗೈದುರು ತಿರುಗು

ಉಕ್ಕುಕ್ಕುವ ಸೊಕ್ಕಿಸುಕ್ಕು
ಗಾಜು-ಗಿರಣಿ ಗೌಜು ಮುಕ್ಕು
ಲೋಹ ಮೋಹ ಶೃಂಗಿಲೆ
ಕೆಡವಿ ನಿಲ್ಲು ಕಡುಗಲಿ
ದಾಂ ದೂರ ವೇಗದೇರ

ನಿರ್ಮೋಗದ ನಿರಲ ಮಾರ
ಸಾಗಲಾರ ಭೃಂಗ ತೀರ
ತಾನೆ ಚಿತ ಕಳೇವರ
ಮೈಗಜಲಧಿಯನೀಸಿ ಬಂದ
ಗಂಗವೈಯ ಗರ್ಭ ಚೋರ
ಬಿಳಿಚೆಕ್ಕೊಂಡ ಬಿಳಿಯ ತಳಿ
ಅರಿವಂತೆ ಅದಿ ಪಾತಳಿ
ಗಿರ್ರ ಗಿರ್ರ ಸುಂಟರಗಾಳಿ
ಎದೆ ಎದೆಯ ಕದವ ಕೊಟ್ಟ ಸುಳಿ
ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ನಕಲಿಗೈದುರು ತಿರುಗು

ಬಿಳಿ ಮಾಯೆಗೊಸು ಕೋಡು
ಮೃತ್ಯು ವ್ಯಾಧಿನಿವನ ನೋಡು
ಬತ್ತದ ಬತ್ತಳಿಕೆ ತೊಡು
ತೊಟ್ಟಂಬನೆ ಮತ್ತೆ ತೊಡು
'ಬಿತ್ತಿದಂತೆ ಬೆಳೆ'ವ ಹಾಡು
ಜಗವ ಮುತ್ತಿ ತಿರುಗಿ ಕಾಡು
ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ನಕಲಿಗೈದುರು ತಿರುಗು.

ಮಣ್ಣು ತಿರುಗಿ ಜೀವ ತಳಿ
ಕೆಂಡ ತುಳಿವ ಹೂ ಗಂಗೆ ಕರ
ಚಿಮ್ಮತ್ತಿರಲಿ ಬಾನತ್ತರ
ಪಾತಾಳಗಂಗೆ ರಾಸಲೀಲೆ
ಸೆರಗ ಜೋಲಿ ಲಾಲಿ ಜೊಂಪು
ಗರ್ಭದಾಳದಿಂದ ಕೀಳಿ
ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ನಕಲಿಗೈದುರು ತಿರುಗು

ತಿರುಗು ನೀನೆ ತಿಗರಿ ನೀನೆ
ತಿರೆ ತುಳಿಯುವ ತಿಮಿರನಿಳಿಸೋ
ತಲೆ ತಿರುಗುವ ತತ್ತ್ವಾಂಧಕೆ
ಗುನ್ನ ಹೊಡೆವ ಬುಗುರಿ ನೀನೆ

ತಿರುಗು ತಕಲಿ ತಿರುಗು
ತಿರುಗೆ ನಿನ್ನ ನಿಜದ ಬೆರಗು

ಆದಿ ಮಾಯೆಗೆ ಆದಿ ಶರಣು

ಆದಿಮಾಯೆಗೆ ಆದಿ ಶರಣು
ಶರಣೆಂದೆನೆ ತಾಯಿ ಶರಣು ಶರಣು ಮಾಯಿ
ಆದಿ ಜಲದ ಕಣ್ಣು
ಈ ಭೂಮಿ ನೀ ಮಣ್ಣು
ಇಹದ ಆದಿ ಕ್ಷಣ ನೀನು

ನೀ ಇಹವ ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆ
ಹೆಜ್ಜೆ ಹಸುರಿನ ಹೆಜ್ಜೆ
ಹಾಡು ಕರಗವೆ ನೀನು
ನೀಲ ಮುಡಿ ಬಾನು
ಇಹದ ಆದಿ ಚಲನೆ ನೀನು

ನಾನೆಂಬ ನನಗೂ ತಾಯಿ
ನಾನಲ್ಲದವಗೂ ತಾಯಿ
ಕೊನೆ ನೀನೆಂಬುವೆಲ್ಲರ
ತಾಯಂದಿರ ತಾಯಿಯೇ
ನಿನಗೆ ಯಾರೇ ತಾಯಿ?
ಹಡೆದಲ್ಲಾರೇ ನಿನ್ನ ಮಹಾಮಾಯಿ?
ನೀನು ಇಹದ ಆದಿ ಜೀವ

ಪ್ರಸೂತಿ ಗಂಧ ಗೆಬರಾಡಿ
ಆನುಕ್ರೂ, ನೀನು ಆದಿ ಅಂಧಾಣು
ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಗೂಡು ಗರ್ಭ
ಬೀಜ, ತೊಟ್ಟಿಲುಯ್ಯಾಲೆ
ದುಗ್ಗಲಾರಿ ಹಾಡೋ ದುಗ್ಗಮ್ಮ ಲೀಲೆ

ಮಾಸದ ವಾಸನೆಗಳ ಮಾಸು
ಜಾತಿದೊಡಲಿಗೆ ಚಣಕೊಂದು ಕೂಸು
ಕರುಳ ಕತ್ತರೆಯಾಳದ ಕಾಪು
ನಿರು ನಿಚ್ಚಳ ನಿಗೂಢ ನೆನಪು
ನೀನು ಇಹದ ಆದಿ ವಾಸನ

ಹೆಮ್ಮರದ ಕಂದು ಕಂದುಗಳಲ್ಲೂ
ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮೊಗದೋರುವ ಅದೇ ಕುರುಹು
ನೀನು ಕಣ ಕಣದೊಂಬಿ ಕಂಡುಂಡೆ
ಬಹುರೂಪಿ ನನ್ನಿಗಳ ಇನ್ನಾರು ಆರಹು
ನೀನು ತುಳಿದಿಳಿದ ದಾರಿ
ಜೀವ ಬಂಜೂ ವೃಕ್ಷ ಸವಾರಿ
ತನಗೆ ತಾನೇ ತೆರವ ದಾರಿ
ನಿನ್ನ ಒಜ್ಜೆ, ಒನವುಗಳ ದೀರಿ
ತನಗೆ ತಾನೇ ನಗುವ ದಾರಿ!
ನಗುವ ತಾನಾದವಗೆ
ಸುಲಭ ಸಿಗುವ ಚಂದ ದಾರಿ
ಆದರೂ ದಿವ್ಯ ದಾರಿಗೊಂಥ ದಾರಿಯೇ?
ನಿನ್ನ ನಿಜದೊರ ದಾರಿ
ಯಾವುದರಿಯೆ? -- ಅರಿವುದೆಂಥಾ ಮಾಯೆ?
ನೀನು ಇಹದ ಆದಿಮ ಕಣ್ಣು

ನೀನು ಇಳೆಯ ಮುಟ್ಟಿದ
ಮಳೆಯ ಮೊದಲ ಹನಿ
ಧೂಳು ಮಣ್ಣಿನ ಕಮ್ಮನೆಯ ಗಣಿ
ಕಲ್ಲು ಶಂಖದಲ್ಲೂ ಕರುಳು ಕೊನರಿ
ಜೀವ ಜಂಗುಳಿಯ ಜಾತ್ರೆ
ನೀನು ಹರಿದ ಹೊಕ್ಕುಳ ಹೊಳೆ, ನದಿ
ಬದುಕ ಘೋರ್ಗರವ ಇಡಿ;
ನೀನು ಗುಡ್ಡ-ಬೆಟ್ಟ, ಕಡಲು-ಬಯಲು;
ಮಿಂಚು ಅರಳಿದ ಹೊನ್ನಗೊನೆ
ಬಹುಳ, ತುಂಬೆ, ದೇವಗನ್ನೇರಿ
ಆತ್ಮ ಹೂ, ತಂಗಡಿ ತೇರೇರಿ;
ಎಲಿಚಿ, ಬೇಲ, ಜಂಬು ನೇರಳೆ;
ಬೇವು, ಬನ್ನಿ, ಬಿಲ್ವಪತ್ರ
ಕಂಪು ಗಿಡಿಯುವ ಧಾವದೊರತೆ;

ನೀನು ಇಹದ ಅದಿ ಬೇರು

ಅದಿಮಾಯೆಗೆ ಅದಿ ಶರಣು

ಶರಣೆಂದೆನ ತಾಯಿ, ಶರಣು ಶರಣು ಮಾಯಿ

ಅದಿ ಹಲದ ಕಣ್ಣು

ಈ ಭೂಮಿ ನೀ ಮೆಣ್ಣು

ಇಹದ ಅದಿ ಕ್ಷಣ ನೀನು.

ಬಯಲು ಬೆಡಗು

ಬಯಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಯ್ಯ
ಬೆರಗು ಬಡಿದ ಬಯಲಿಗೆ
ಬೆಳವನ ಫನ ಗೂಡಿಗೆ
ಬಯಲೆ ಬೆರಗು ರೆಕ್ಕೆಯಾಗಿ
ಅಗುವೆ ಹಾರುವಂಥ
ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಸಿನಾಡಿಗೆ
ಚಿಕ್ಕ ಇರದ ನಿರಭಕೆ

ಬಯಲೆಂದರೆ ಬಯಲಯ್ಯ
ದಿಗಂತಗಳ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ
ಅನಂತವ್ಯೇಮ ಬೆಳಕು ಬೆಳ್ಳಿ
ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಬಯಲು; ಮುಕ್ಕಾಗದ ಬಯಲು
ಧಾತು ಬಯಲು; ಮಾತು ಬಯಲು
ಅಡ್ಡ ಸೇತು ಬಟ್ಟ ಬಯಲು
ನಿಪದ ಎದುರು ನಿಂತ ಬಯಲು
ತನಗೆ ತಾನೇ ಗುಡ್ಡ ಬಯಲು
ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನೇ ಅಡಗುತ್ತ
ಭೂಮವಾದ ಬಡಾ ಬಯಲು

ಅಶರೀರವೇ ಶರೀರವಾಗಿ
ಆ ಇರವು ಇಲ್ಲವಾಗಿ
ಎನಿಲ್ಲದಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲವೆಂಬ
ಬೆಡಗು ಬಲ್ಲ ಭಾವ ಬಯಲು
ಅಣುವಿನಂತ ಸತ್ಯವರಳಿ

ಅರಳದಷ್ಟೂ ಆಳ ಬಯಲು
ರಹಸ್ಯಗಳ ಮುಸುಗು ಹೊದ್ದು
ಹೊಕ್ಕುಳಿಂದ ಓ ಕೊಡುವ
ಭಾವವಿಂತು ಮೂರ್ತ ಬಯಲು
ಬಯಲೆ ನಿಜದ ಕೋಟೆಯಾಗಿ
ಬೆಟ್ಟ ಸಹಜ ಬಯಲಾದ
ನಿರ್ವಯಲ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿದು
ಹಗಲು ಕಂಡ ಬಯಲಿಗೆ
ಗವ್ವಿರುಳು ಬಿದ್ದು ಕುರುಡು ಬಯಲು
ಬೆಳಕು ಆಳಿದು ನಿರ್ಬಂಧ ತಳೆದು
ಅನಂತ ನೀಲಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ
ಹೊಳೆವ ಬಿಕ್ಕಿ ಇರುಳ ಹಕ್ಕಿ
ಬೆಳಕ ಯಾನ ಚಕಿತ ಬಯಲು

ಬೆಳದಿಂಗಳು ಹಾಲು ಬಯಲು
ತಿತ್ತಿರಿ ಹಾಡುಗಳ ಹುಯಲು
ನಿಶೆಯೆಂಬುದು ನಿಗೂಢ ಬಯಲು
ಶಬ್ದ ಬಯಲು; ರೂಪ ಬಯಲು
ನಿಶ್ಚಿತ್ತದ ನಿರೂಪ ಬಯಲು
ಬಯಲಾದ ಶಬ್ದ ನುಂಗಿ ನಿಂತ
ಶಬ್ದವೇನಿ ಮೌನ ಬಯಲು

ಬಯಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಯ್ಯ
ಬೆರಗು ಬಡವ ಬಯಲಿಗೆ

ಧಗಧಗುವ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ
ಅನಿಲದಾವಿ, ಇಳೆಯ ಹೊಳೆ
ನೀರು - ನೆರಳು ಎಲ್ಲ ಬಯಲು
ಗಾಳಿಯ ನಾಲಗೆಯು ಬತ್ತಿ
ನಿಂತಲ್ಲೇ ಕುಸಿಕುಸಿದು
ವಾಯು ಮಳೆ, ಚಂಡ ಹೊಳೆ
ಹಿಡಿದರಷ್ಟೇ ಓಡುವುದು ಕಿರಾಡಿ ಮಾರೀಚಿ ಬಲೆ

ಬಯಲೇ ಬದುಕಾದ
ಗಾಳಿ ಉಡುಪ ಬೆಂತರಗಳು
ಸುಳಿಯಿಕ್ಕುವ ಸುಂಟರ ಬಯಲು

ಬಿಸಿಲು ಬಾಚಿ ಧೂಳ ಮೂಟೆ
ದೋಚುತ್ತದೆ ಹಾಡಹಗಲ ಬಯಲನ್ನೇ
ದೋಚಿದಷ್ಟೂ ಉಳವ ಬಯಲು
ಧಾರೆ ಧಾರೆ ದುಮ್ಮಾನಕೆ
ಎದೆಯೊಡ್ಡಿ ನಿಂತ ಬಯಲು
ಧೃತ್ಯ - ಅದೃಶ್ಯದಲ್ಲ
ಕಾಲ-ನಿರ್ಕಾಲದಲ್ಲ
ಇದಿರು-ಬದಿರು ಮಾಯೆ ಮನವಿದು
ಮಾಯೆಯ ನಿರ್ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ
ನಿರ್ವಯಲಾದಳು ಧರಣಿ ಮಾತೆ
ಬಯಲಿಗೆಂಥ ಸಮತೆ!

ಬಯಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಯ್ಯ
ಬೆರಗು ಬಡವ ಬಯಲಿಗೆ
ಬೆಳವನ ಘನ ಗೂಡಿಗೆ
ಬಯಲೆ ಬೆರಗು ರಕ್ತಿಯಾಗಿ
ಆಗಸವೇ ಹಾರುವಂಥ
ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಸಿರಿನಾಡಿಗೆ
ಚಕ್ಕೆ ಚೆಲುವ ನಿರಪ್ತಕೆ!

ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಕನಸು

೧

ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಕನಸು
ತಮಾಷೆಗೂ ಕಾಣಬಾರದು ಯಾರೂ
ಸ್ವಪ್ನ ಸೀಮೆಯ ಮೀರಿ
ಬಗ್ಗಡದ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಸಂದ ಸತ್ಯಗಳ ಹುಡುಕುವಂತೆ
ಒಳಗಣ್ಣು ನೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೆ
ಮೀನ ಕುರುಡಿನ ಬಣ್ಣ ಕಲಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತೆ
ಇಂಥ ಬಣ್ಣಗೇಡಿ ಕನಸು
ಯಾರಿಗೂ ಬೀಳದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಲೇಸು

ಒಂದು ಪ್ರಶಾಂತ ವನದ ವಿಹ್ವಲತೆಯಿದು
ಮಲೆಯಲಾರದ್ದು; ಮರುಕಳಿಸಬಾರದ್ದು
ಎಲ್ಲ ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಗಾಳಿಯಲೆ ಇಂಗುವುದು
ಕುರುಡು ಲೋಕದ ಬೂದಿ ಹಣತೆಯು ಬೆಳಗಿ
ನೆನಪು ಬಳ್ಳಿಯ ಗಿಣ್ಣು ಗಿಣ್ಣಿಗೂ ಮಬ್ಬು ಹಬ್ಬುವುದು
ಮಹಕು ಚಿತ್ರಗಳು ಅಳದೆಲ್ಲಿಂದಲೋ ಉಬ್ಬುವುದು

ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಬೆಳಕು ತೂಕಡಿಸುವ ಬೂದಿ ಮಂಕು
ವನದ ಹೂ, ಹಸಿರು, ಎಲೆಗಲ್ಲ
ಜೆಬುರುಗಟ್ಟಿದ ಜಿಗುಪ್ಪ ಸೊಂಕು
ಬಣ್ಣ, ರುಚಿ, ಸ್ಪರ್ಶ, ನಾದ, ಗಂಧವೆಲ್ಲ ಮೂಲಗಟ್ಟಿ
ವಿಹ್ವಲ ವನದ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ನಿರೂಪವೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ
ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಮಂದ ಧಾರೆ ಧಾರೆ
ಇದೆಂಥ ಕನಸು ? ಇದೆಂಥ ಕನಸು !

ನೀಲಿ ತಕ್ತಿ ೨೩

ನಿದ್ರಿಸುವ ಚಂದ್ರನೊಡನೆ ಇಳಿದಾಡಿದ
ಎಂಥ ನಯವಾದ ನಿರಾಶ್ರಿತ ದಾರಿ
ಸಾಗುತ್ತ ಸಾಗುತ್ತ ವನದಾಳದಲ್ಲಿ
ಚರಂಚೀವಿಗಳ ಚರಸ್ಥಳಗಳೆಂದು ಗೋರಿ!
ನಿರ್ಜನತೆಯ ಆಗಾಧತೆಯಲ್ಲಿ - ಮತ್ತಾರೋ
ನನ್ನದೊಳಗೆ ಉಸಿರಾಡಿದಂತೆ
ಜೀವ ವಿಲಿವಿಲಿಗುಟ್ಟಿ
ನನ್ನಾತ್ಮದೊಳ ಹೊರಗೂ - ಅದೇ ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಧಾರೆ ಧಾರೆ
ಸ್ವರೂಪದಿರಲು ನಾನೇ ನಿಂತ
ಕಾಲದೊಗಟಿನ ಜಡಪಡಿಕೆ
ಕನಸೆಂಬುದೆಷ್ಟು ಅಭವ ಕ್ಷಣಗಳ ಸಂತೆ!

ಸತ್ಯ ಸ್ವಭಾವದವಗಾಹನೆ ಎರುಪೇರು
ಸಹಜ ಸುಖ ಸಲ್ಲದೆ ಇರುಳು ಇಕ್ಕಟ್ಟು
ಭಾವಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಹಿಂಗಟ್ಟು - ಮುಂಗಟ್ಟು

೨

ವನದ ಸುತ್ತಲೂ, ನನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ
ಈಗ ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಭೂಮ್ನಾಹಾರ ಕೋಟೆ
ಶಬ್ದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ, ನಿಜ ಬೆಳಕು ಹಾಯದ
ವಿಹ್ವಲಾವರಣ, ಆತಂಕದನುರಣನ
ಕನಸೊಳಗಣ ಕನಸ ಕಾಣ್ಕೆಯ ಸಾತತ್ಯ ಕರಗಿದ
ವಿಹ್ವಲಾವರಣ- ಅರ್ಥ ಸಂದಿಗ್ಧದಾವರ್ತನ
ಒಳಗೆ ನಿರಂತರ
ಅಮೀಬದಣು ಅಣುವಲ್ಲೂ ಘಟಿಸುವ
ಅಗೋಚರ ವಿದಳನ ಕ್ರಿಯೆ
ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಕಬಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಸತ್ಯ
ಅನಂತತೆಯು ನುಂಗಿದಂತೆ ತನ್ನ ಹಾನಿ ನಿತ್ಯ
ಇಂಥ ಬಣ್ಣಗೇಡಿ ಬೂದಿ ಬೆಳಕಿನ ಕನಸು
ಯಾರೂ ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಲೇಸು.

ನೀಲಿ ತಕ್ತಿ ೨೪

ಮೀನು ನಾನು

೧

ಬೆಳಕಿಗೆ ನೀರಿನ ಜೋರು ಬಾಗಿಲು
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಕಡಲ ತಳದ ಮೀನದು
ಹವಳದಾಳ ಅಜ್ಞಾತ ಪಾತಾಳ
ನೀಲವರ್ಣ ದೀಪ್ತಿಯನ್ನೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು
ಸಿಕ್ಕರೆ ಬಾಲ ಹಿಡಿದ ತಲೆ
ತಲೆಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಸಿಕ್ಕುಬಲೆ ಬೀಸಿದ
ಕುಂಟ ಬಾಲದ ನಟ್ಟ ನಡುವೆ
ಪ್ರಾಣಪಕ್ಷಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಡುತ್ತಿತ್ತು
ಲೀಲಾ ವಿನೋದಿನಿ ಮತ್ಸ್ಯ ಮಾನಿನಿ

ಸುಮ್ಮಾನ ಮೀನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ
ಎಷ್ಟು ಫುಟ್ಟ ಮೀನಂದು
ತನ್ನ ಹೊಳೆವ ಕಿಬ್ಬೊಟ್ಟೆ ತಾನೇ ಆರಿಯೆಂದು
ಹೃದಯದಾಳಕ್ಕಿಳಿಯಿತು ಮೀನು
ನೀನು ತಾನೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದ ತನಿ ಜೇನು
ನಾಡಿಗೆ ನಾಡಿ ಜೋಡಿ
ಬಡಿತಕ್ಕೆ ಬಡಿತ ಕೂಡಿ
ಜೀವ ಮೀನಾಗಿ
ಮೀಟ ಸ್ಪಷ್ಟ ಹರಿಗೋಲು
ಎಲಿವೆಲಿಸಿ ಸುಖಿಸಿತು
ಆತ್ಮದಾತ್ಮದೊಳ ಹೊಕ್ಕು
ಕದ ಮುಚ್ಚಿ ಮುದ ಹಚ್ಚಿ
ಮಿಥುನ ಜಗವನೆ ಮುಠಿಸಿತು

ನರಕುಲದ ನವನೀತವನಿತ್ತಿತು
ಕನಸಿನೊಳಗೊಂದೆಚ್ಚರದ ಕನಸಾಗಿ
ಮೀನು ನಾನು-ನಾನು ಮೀನು
ಕೂಡಿಯಾಡುವ ಲೀಲೆಯೇನು!

೨

ಸಮೋಹ ನಿಧ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದನೋ
ಪಾತಾಳ ವಿಸ್ತೃತಿಯಲ್ಲಿದ್ದನೋ
ಮನಸಿನ ತುಂಬಾ ನೀಲಮಣಿ ಕಡಲು
ಹವಳ ಗುಲ್ಮಗೂಡು
ನಿಮಿಷಗಳನಳಿದನೋ, ಅನಿಮಿಷನಾಗಿದ್ದನೋ
ಕ್ಷಣಗಳ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಗಿದನೋ
ತಕ್ಷಣದ ತತ್ಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದನೋ
ಎಚ್ಚರ ಮೈ ಕೂಡವಿದಾಗ
ಕದಲಿಗೆ ಕಡಲೆಂಬುದೇ ಬತ್ತಿದ ಒಡಲ ತಳ
ಗುಡಿಸಿಟ್ಟಂತ ಎಲ್ಲ. . . . ಎಲ್ಲಾ!

ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಕಡಲ ವಿಸ್ತಾರದ ಶೂನ್ಯ
ಮೃಗಜಲದ ವೃಥಾ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಡಿ
ಹಿಡಿದ ಕಲ್ಲೋಲದ ಕಾರವಾನ್ ಪಯಣ
ಅಪರೂಪದ ತಳಸೂಕ್ಷ್ಮ ಗುರುತಿಸುವವನೇ ಧನ್ಯ!

ಮನಸು ಮಾಸಿ ಮರುಭೂಮಿ
ತಿಕ್ಕಲು ಗಾಳಿ ಪುಕ್ಕವಾಗಿ ಬೆಂಬತ್ತುವ
ಪುರುಲೆ ತರಗಲೆ
ದಾಂ ಛದ್ರವೋಷಧಾರಿ
ಬೆನ್ನಿಗಿಳಿದ ಗುಳಿಬೆಂತರ ಬೈತಲೆ

ಬಿನ್ನಾದ ಮೀನು ಮಾತ್ರ
ನೆತ್ತರ ಗುತ್ರಿಯನ್ನೆ ಹವಳಗುಲ್ಮವೆಂದು ನಂಬಿ
ನನ್ನೆದೆಯಲ್ಲಿ ತಾನೇ
ನಿಜ ಕಡಗೋಲಾಗಿ ಮುಠಿಸಿತಲ್ಲ ಮನದ ಮನವ

ಇದು ಯಾವ ಕಡಲ ಸ್ವಪ್ನದ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯ ಮಾಯೆಯೋ?
ವಾಸ್ತವ ಜಲತಲವ ಮುಚ್ಚಿ ತಟ್ಟಿ
ಭಾವಾಭಾವದ ನವನೀತವನೀಯುತ್ಸ
ನೈರಾಶ್ಯದಗ್ನಿ ಲೋಕವ ತೆರೆವುದೋ?
ವಿನೀ ಜೀವಲೀಲೆಯ ಮೋಹಾಂಧವೋ!

ನೀನು ನಡೆದದ್ದು ನಿರ್ವಾಣದ ನಿಖರಕ್ಕೆ

ಎಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ ಜೀವದೇರನ್ನು
ಕಾಲಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟು
ನೆತ್ತಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹತ್ತಿದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ
ಕಾಗೆ ಕಣ್ಣಾಲದ ಅಕ್ಷಿಪಟಲದಡವಿಗಳಲ್ಲಿ
ಅಂಜೂರದಂಜದ ಹೂ ಮನಸಿನಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ
ಅರಿವು ಅಳಿದಂಥ ಮಂಜು ಮುಸುಕಿದ ಹಾದಿಗಳಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ನಿಗೂಢ ಅಂತರಂಗವನ್ನೆಳೆವ
ಆದಿಮ ಸಾರಂಗ ನಾನು
ಅರ್ಧಮಾನವಾತ್ಮ ಸಾರೋಟು

ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ನನ್ನನ್ನು ಹಾರಿಬಿಟ್ಟೆ
ತನ್ನ ತಾನರಿಯದೆ -ಕಾಮದಾಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ನುಡಿಸಿ ಕಂಗೆಟ್ಟ
ಕಿನ್ನರಯ್ಯನ ಕರುಳ ಮುಟ್ಟಿ ಬರಲು
ನಿಮ್ಮರದುಸಿರಾಟದ ಜೋಡಿಗೆ
ಕರೆದುಕೊಂಡೆ ಆರ್ಥ ತೆಕ್ಕೆಗೆ
ನೊಂದ ಸತ್ಯಗಳ ಒಳಾವರಣಕ್ಕೆ
ಕಾಡುವ ಶತಮಾನಗಳ ಕುತೂಹಲದ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ

ಹಡೆದೆಯವು ನೆಗೆಸುಕ್ಕುವ ನೆಗೆ ಜಗವನಲ್ಲಿ
ಹಾಡಹಗಲಲ್ಲಿ ಕಾಣದ ಕಾಡು ಕತ್ತಲಾಗಿ
ನಿಂತೆ ನಿಲ್ಲದವರ ನಡುವೆ
ನೀನೇ ಕಟ್ಟಿದೊಡವು ಕೆಡವುತ್ತ
ಮುಟ್ಟಿ ಮುಸುಕಿದರ್ ನಿರ್ವಾಣವನೆ ನಿರ್ವಾಣವಾಗಿಸುತ್ತ
ನಿನಗೆ ನೀನೇ ಮಗದೊಂದು ಒಗಟಿನಂತೆ

ನೀಲಿ ತತ್ವ ೨೭

ಕಾಯವ ಸುಟ್ಟುಕೊಟ್ಟೆ
ಕಾಯದ ಕೌಶಿಕನಿಗೆ ಭಸ್ಮ ಕರಂಡಕವ
ಶುದ್ಧ ಭಸ್ಮದಲೆ ಅಡಗಿತ್ತು
ಭವವ ಸುಟ್ಟು ಜ್ವಾಲೆಗಳ ಬೀಜಭಾವ
ನಿಂತೊಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲದೆ ನಾನು
ಬರಿದೆ ಭ್ರಾಂತಿಯಲಿ ಬಳಲಿದೆ-ಭವವಾದೆ
ನಿನ್ನಂತೆ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಭವವಾಗಿದೆ!
ದಟ್ಟಿಗಳು ಹಾರಾಡಿ, ಸಜೆಗಳು ಹತ್ತಿರದು
ಕರುಳಿನಾಲಾಪದ ತಂದ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರಾಡಿದಾಗೆಲ್ಲ
ಬಳಸಿದ್ದೆ ಕಾಮದ ನಿಷ್ಕಾಮ ವಾಸನೆಯಾಗಿ

ನೆದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನೊಳಗೆ, ನೀನು ನಿನ್ನೊಳಗೆ
ಅನು ನಿನ್ನೊಳಗೆ
ಮಾಯೆಯೆಂದು ಅಮಾಯೆಯಲಿ ಬೆದರಿ
ಬಯಕೆಗಳ ಜೇನುಗೂಡೊದರಿ
ತೇದುಕೊಂಡೆ ಅನರ್ಘ್ಯ ತನುವ
ಅಮಿತ ನಿರಾಶಾಗ್ನಿಯಲಿ

ಕೆಂಜೆಡೆಗಳ ಕಡುಶೂರನ
ಕದಳವನವೆ ನಿನ್ನ ಹೊಕ್ಕು
ವಿಕಟಮನದ ಮಾಯೆ ನಕ್ಕು
ಮಹಾದೇವಿಯಕ್ಕನೆಂದೊಲಿದ್ದು ಮಾವ ದಿಕ್ಕು?!

ಮನದೊಳಗಿನ ಚೀುವ ಕಾಯವ
ಮಾಯೆ ಹಿಡಿದೊಂದು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತ್ತು ನೋಡೆ
ಭವದ ನನ್ನಿಯ ಕಾಣಿಸದೊಂದು ಅನೂಹ್ಯ ಗೋಡೆ
ನೀನು ಕಿತ್ತೆರೆದ ನಂಗನಾಚಿಕೆಗಳ
ಉಟ್ಟುಕೊಂಡರು ಉಡುತಡಿಯ ಉಡಾಳರು
ನಿಜನಾಚಿಕೆ ಇರಬೇಕೆವ್ವ ಇನಿತಾದರೂ
ತನ್ನ ನಿನಗಿತ್ತ ಚಿನ್ನನ
ಜಪಿಸುವವರ ಉಪದ್ವಾಪಗಳಿಗೆ ಇನ್ನಾದರೂ

ಮರೆಮಾಚುವುದೇನೂ ಉಳಿಸಿಲ್ಲದಕ್ಕೆ
ನೀನು ನಡೆದದ್ದು ನಿರ್ವಾಣದ ನಿಖರಕ್ಕೆ
ಹತಮತಿಗಳು ಹತ್ತಲಾರದ ಶಿಖರಕ್ಕೆ
ಲೀಲಾಮಯ ಲಿಂಗವ ಮರೆಮಾಚಿದವರು

ನೀಲಿ ತತ್ವ ೨೮

ಮರೆಮಾಚಿದರು ಅಂತರಂಗದನಂಗವ
ಮರೆಮಾಚಿದರು ಸತ್ಯ ಸುಖ ಸಂಗವ
ಮರೆಮಾಚಿದರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನದ ಮನವ

ಗಣಿತ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ

ಗಣಿತದ ಮೇಷ್ಟ್ರು
ಪ್ರಕಾಂಡ ಪಂಡಿತರು
ಸದಾ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದವರು
ಅರ್ವಾಚೀನ ಸಾಂಖ್ಯ ಯೋಗಿ
ಅಂಕ ಇಲ್ಲದೆ ಅಂಕಿಯೊಳಗಾಗಿ
ಆತ್ಮ ಸುಖಸುವ ದ್ವಿಗುಣಿತದ ಅಗಣಿತ ಭೋಗಿ!

ಅದರೂ ಜಗದೀಶ್ವರ
ನಿದ್ಧಿಯ ಸೋಜಿಗದಲ್ಲಿರುವಾಗ
ಅಲಿಸುತ್ತಾರವರು - ರಸಿಕರು
ಸುಶ್ರಾವ್ಯ ಸಂಗೀತವ
ನೆಮ್ಮದಿಯ ಗಾಳಿಗೆ ತಲೆದೂಗುವ ಅಲರಂತೆ!

ಗಣಿತದ ಪಠ್ಯಾ ಲೆಕ್ಕದ ಈ ಆತ್ಮಶ್ರು
ಸಂಗೀತದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಭಿರುಚಿಗೂ
ಇದ್ದಲ್ಲಿಯ ನಂಟು?
ನನ್ನ ನಿದ್ಧ ಕಿಡಕೊಡಗಿತು
ಯಾರು ಬಿಡಿಸಿಯಾರು ಈ ಕಗ್ಗಂಟು?!

ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ನಂತರ
ಸಂಗೀತ ವಿಮರ್ಶಕ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬ ಹೇಳಿದ:
'ಸಂಗೀತ ವಾಚೂಕು ಗಣಿತದಂತೆ
ಲಯ ತಪ್ಪದ, ಶೈತಿ ಮೀರದ
ಕುದ್ಧ ಶಬ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ'

ಅರ್ಥವಾಗದ ಗಣಿತದ
ಅಗಣಿತ ರೂಪಗಳು ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳಿಸಿದರೂ
ಎದೆ ನಿರುಮ್ಕಳವಾಯಿತು.

ಕರ್ತಾರನ ಕಮಟ

ತಿದಿ ಒತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಪುನಃ ಪುನಃ
ಕರ್ತಾರನ ಕಮಟದಲ್ಲಿ
ಜೀವಜ್ಞನದ ಬೆಂಕಿಗೆ ಉಸಿರು ಸಿಕ್ಕಿ
ಮೃಗ ಶಿರದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ
ಜೀವಲೀಲೆಯಾಡುತ್ತಲೇ ಇವೆ
ತಿದಿ ಒತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಪುನಃ ಪುನಃ

ನಯನ ಪಾತಾಳದಲ್ಲಿ ಹರಿವ ಬೆಳಕಿನಲೆಗಳ ಮೇಲಿನ
ಕಾಲದ ಹಡಗಿನ ಪಾಯಿ ನೆರಳಂತೆ
ಮಾಸಿದ ತೇಜೆ ಮನಸು
(ಎರಿಳಿತದೇಸೊಂದು ಸೊಗಸು!)
ಕಮಾರನಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕರಿಯಾಗದೆ ಉಳಿದ
ಮುಗ್ಗಿದ ದಿನಸು

ಕರ್ತಾರನ ಕಮಟದಲ್ಲಿ
ತಿದಿ ಒತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಪುನಃ ಪುನಃ

ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಕೋತಿಮರಿಯಂತೆ
ಪ್ರಾಚೀನ ತೊಲೆಯೊಂದನ್ನು ಆತು ಹಿಡಿದ ನಿತ್ಯ ಮುಖ
ಮುಖದ ಮುಸುಗು ಹೊದ್ದು ನಗುವ
ಮತ್ಸ್ಯವುಡೋ ಅನಿತ್ಯ ಚೆಲುವ ಮುಖ
ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಡಿದು ಬಿದ್ದ ಅಪೂರ್ಣ ಮಾತುಗಳು
ಕತ್ತಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಧಾರೆಯಂತೆ
ಗಾಳಿಯ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದಿವೆ
ಪ್ರಾಚೀನ ಜಂತುವಿನ ಬೆನ್ನು ಬಿದ್ದಿವೆ

ಮೂಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಆಕಾಲ ವಿಧವೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ
ಮುಟ್ಟಿನ ಭಣ ಭಣ ಶೂನ್ಯ - ರಾಶಿ ರಾಶಿ
ಅಳಿದುಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲದೆ ನಿತ್ಯ ಏಕಾದಶಿ
ಕೊರಡ ಮೇಲೆ ಕೊನರಿದ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು
ಪರಾವಲಂಬಿ ಸ್ವಪ್ನ ಸೌಗಂಧಿಕಗಳು
ಯಾವುದೋ ಅನಂತ ದಾರಿ
ಪಯಣದಾಯಾಸದಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿ
ಸುಮ್ಮನೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಳವಾಗಿ
ಹೇಗೆ ತೆವಳುತ್ತಿದೆ ನೋಡಿ

ಎಂದೋ ಗತಿಸಿದ ಜೀವವೊಂದರ
ಜ್ಞಾಪಕದ ಜ್ಞಾತಿ ಬಿಂಬದ
ನೆರಳೊಂದನ್ನಾರೋ ಮಡಚಿ ನೇತು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ
ಯಾರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ನೆರಳೆಯ ನೆರಳೋ
ಆ ನೆರವಿಲ್ಲದ ನೆರಳೇ ನೆರಳು ಮೂಡಿ
ಗ್ರಹಣದ ಗರ ಗಸ್ತು ಮೊಡೆಯುತ್ತಿದೆ- ಅಶರೀರಿಯಾಗಿ

ಇನ್ನೆಲ್ಲೋ
ಕಳೆದ ಪಾದಿಯ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ
ಅನಾಮಿಕ ಬೋಯಿಗಳ ಆದಿಮ ನಿಶ್ಶಾಸ ಸಂಗೀತ
ಸಣ್ಣದಾಗಿ, ಅದರೆ ಬಹುದೂರದಿಂದ
ಮುಗಿಯದ ಸೂತಕದ ಅಂತರಂಗ ರೋಧನದಂತೆ
ಎದೆ ಬಡಿತಗಳ ಕಾಲಾಂತರ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ
ತಣ್ಣಗಿನ ತಲ್ಲಣಗಳ ತಂದಿಳುಹುತ್ತಿದೆ

ತಿದಿ ಒತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಪುನಃ ಪುನಃ
ಗಾಳಿಯ ಗಟ್ಟಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗಳನ್ನೆ
ಪದೇ ಪದೇ ಉಸಿರಾಡುವ ಪ್ರಾಣ ಯಂತ್ರದಂತೆ
ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಹೀರಿ ಪ್ರಾಣ
ತಿದಿ ಒತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಪುನಃ ಪುನಃ

ಮತ್ತೆ ಉಸಿರಳೆದುಕೊಂಡ ಬೆಂಕಿ
ಬೆಳಕಿನ ಬಳ್ಳಿಯಾಗಿ ಹಬ್ಬಿ ಕ್ಷಣ
ಜೀವವಾಡುವ ಅವೇ ನಿರ್ಜೀವ
ಮೃಗಶಿರದ ನಯನಗಳು ನಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತವೆ
ಮೃತ್ಯುವಾತನ ನಯನ ನೆರಳನ್ನು!

ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೋ ಸಶರೀರಗೊಳ್ಳುವ
ಅಕ್ಕಿ ಪಯಣದಂತ್ಯಗಳನ್ನು !

ಅಲ್ಲಿ

ಅದೋ, ಉಕ್ಕಿ ಹರಿದ ಜೀವ ನದಿಯನ್ನೆ
ಯಾರೋ ತೊಲೆಯ ಜಂತಿಗೆ
ಭರತ ಸದಿವಾಗದಂತೆ ಬಿಗಿದಿದ್ದಾರೆ
ರುದ್ರ ಜಟೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವ ಜಲಬಂಧಿ
ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕುರುಡು ಹಕ್ಕಿಯೊಂದು
ಸಂಜೀವಿನಿ ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನೇ ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿ
ಕಟ್ಟುತ್ತಿದೆ ಕೊನೆಯಲಕ್ಕೊಂದು ಬೆಳಕಿನ ಗೊಡು

ದಿಗಂತದ ಅನಂತ ಜೀವಿಯ ನಡುವೆ
ಕಾಲ ಕಿಂಕರನಾದ ಕರ್ತಾರನ ಕಮ್ಮಟದಲ್ಲಿ
ಕ್ಷಣ ಬಿಡದೆ ನಡೆದಿದೆ ಕಾಯಕ
ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ನಿಶ್ಚರಗಾಗುವ ಶ್ರಮದ ಪುಲಕ

ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನೆಂಬಂತೆ
ಕದಿ ಒತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಪುನಃ ಪುನಃ!

ಮಣ್ಣು ಪಯಣ

ಶಬ್ದ ಪರಾಗ ಧರಿಸಿ
ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಫಲ ತೂಗಿ
ನಫನವು ಘನವಾಯಿತಯ್ಯ
ಘನವು ಘನವಾಗುತ್ತ
ಬಲು ಘನವೆ ಹಣ್ಣಾಗಿ
ಮೃದುವಾಗಲು ಘನವು
ಅತಿ ಘನವಾಯಿತಯ್ಯ

ರುಚಿಗಳನ್ನು ಜಿಹ್ವಾತೀತ ಸಪ್ತಗೊಳಿಸಿ
ಪರಿಮಳಗಳನ್ನು ಗಾಢ-ನಿರ್ವಾತಗಳ ನಡುವೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ
ಸ್ಪರ್ಶಗಳನ್ನು ನಿರಾಶಾರವಾಗಿಸಿ
ರಂಗುಗಳನ್ನು ಕುರುಡುಗಣ್ಣುಗಳೆರಚಿ
ಶಬ್ದ-ನಿಶ್ಯಬ್ದಗಳ ನಡುವೆ ಗುಪ್ತ ನಾದಗಂಗೆ ಹರಿಸಿ
ಮಣ್ಣು ಕಣಕಣವೂ ನಿತ್ಯ ಗಟ್ಟಿ ಬೆರಗಾಗಿದೆ

ಮಣ್ಣೊಂದೇ - ಸಿಹಿ ಕಹಿಗಳೆರಡು
ಸಿಹಿಯೆ ಕಹಿಯಾಗಿ, ಕಹಿ ಸಿಹಿಯಾಯ್ತು
ನಿಶ್ಯಬ್ದ-ಶಬ್ದದಂತೆ

ಕಾಂತ ಮಣ್ಣಿಂದ ವಾಯು ಚಲಿಸಿ
ನಿರ್ಜೀವ ಜೀವವಾಯ್ತು
ನಿಶ್ಯಬ್ದ-ಶಬ್ದದಂತೆ

ಮಣ್ಣಿಂದ ಮನ ಹುಟ್ಟಿ
ಭೌತವಕ್ಕುಚ್ಚ ಮನಸವಾಯ್ತು
ನಿಶ್ಯಬ್ದ-ಶಬ್ದದಂತೆ

ಮಣ್ಣಿಂದ ಜಲವುಕ್ಕಿ
ಜಡಘನ ಜೀವದ್ರವವಾಯ್ತು
ನಿಶ್ಚಬ್ಬ-ಶಬ್ದದಂತೆ

ಮಣ್ಣಿಂದ ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ ಚೆಮ್ಮಿ
ವಿಕೃತಿ ಲಯವಾಗಿ, ನವಕೃತಿಗೆ ಭೂಮಿ ಅಣಿಯಾಯ್ತು
ನಿಶ್ಚಬ್ಬ-ಶಬ್ದದಂತೆ

ಈ ಮಣ್ಣಿಂದಲೇ ಧಾವಕ ವಿಷವೃಷಂ
ಜೀವ ಲಯವಾಯ್ತು ಶೂನ್ಯದಲ್ಲಿ
ಶಬ್ದ-ನಿಶ್ಚಬ್ಬದಂತೆ

ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನಾಗಿ
ತನ್ನಿಂದ ಬೇರಾಗಿ
ಸ್ವಬೇರಿಂದ ಪರಕಾಯ ಸೇರಿ
ಜೀವಬಳ್ಳಿಯು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ
ಗುಪ್ತಗಂಗೆಯ ಹಗಲೇರಿ
ದೃಶ್ಯಾದೃಶ್ಯಗಳ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ
ಬೆಳಕು ಬಂಧಿಸಿದ ಕತ್ತಲ ಬೆನ್ನಲ್ಲಿ
ಅಸೀಮ ಕಾಲದ ಸೀಮೆಯರಸಿ
ಚಿಗುರು ಪಾದಗಳೂರುತ್ತಿದೆ
ಮಣ್ಣು ಕಣ್ಣಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದೆ
ನಿರಂತರ
ನಡಿಗೆ ನಿಂತಂತಿದೆ; ಪಯಣ ಮಾತ್ರ ಸಾಗಿದೆ!

ಬಿಸಿಲು ಹಿಡಿದ ಬಾಲಕ

ಬಿಸಿಲು ಹಿಡಿದ ಬಾಲಕ
ಅವುಚಿ ಹಿಡಿಯ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ
ಜಡಿ ಹಿಡಿದ ಬಿಸಿಲ ಸೋನೆ
ತಬ್ಬ ತಬ್ಬ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ
ಬಾಚಿ ಬಿಡುವ ಬಾಕತನ
ಕೋಲು ಬಿಸಿಲು; ಮುಸಲ ಬಿಸಿಲು
ಬೆಳಕು ಉತ್ತ ಬಂಜರು ಫಸಲು

ಮರುಭೂಮಿಯ ಮಲೆನಾಡಲಿ
ಕೆನೆಗಟ್ಟಿದ ಮರುಳು ಮೆದ್ದು
ಕದ್ದು ಕದ್ದು ಕೆನೆದಾಡುವ
ಅವಿ ಹೂವ ಮುಡಿವಾಡುವ
ಬಿಸಿಲ್ಲದರೆ ಬೆನ್ನೇರಿ
ದೊಡ್ಡದನು ದಿಕ್ಕಾಗದ ಬಿಕ್ಕುಬೆಣಿಗೆ
ಮೊಗೆ ಮೊಗೆಯಲು ಮರುಳನ್ನೆ!
ಎರುಬೇರಿನಲ್ಲಿ ತಂಗಿ
ಮೋಹಕೆಯರು ಮಣಿದ ಭಂಗಿ
ಅಮಲೇರಿದ ಅಶ್ವಾರೋಹಿ
ಹಾರಿಬಿದ್ದು ಹೋರುತಾನೆ
ಗಾಳಿಯನ್ನೇ ಹಿಂಡುತ್ತಾನೆ
ನೀರಲ್ಲದ ನೀರುಕೈತಲ್ಲಿ
ಹರಿವೊಲ್ಲದ ಓಟದಲ್ಲಿ
ಗಾಜಲ್ಲದ ಗಾಜಿನಂತೆ
ಮೋಜಲ್ಲದ ಮೋಜಿನಂತೆ

ಬೆಂಕಿಯ ನೆರಳಿಂಗಿ ತೊಟ್ಟ ಬಿಸಿಲು
 ಎಡವಿ ಎಡವಿ ಮಾಯದ ಹೊಸಿಲು
 ಕಾಲದ ಬಾಲದ ಕೊನೆಯೇರಿ ಕೊತು
 ಬಿಸಿಲ್ಲದರೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾಟದ ಕುಣಿಕೆ ಹೊಸಿದು
 ಜಗ್ಗುತ್ತೆ ಮರುಭೂಮಿಯ ಮಾಯಾ ಸುಳಿಗೆ
 ಆಹ್ಲಾತ ಹಾದಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಓಯುಸಿ ಊಟೆಯುಕ್ಕಿ
 ತೊಯ್ಯ ಕೊದಲನ್ನ ಕೆದರಿ ಓನಕೆ ಎತ್ತಿ ಕುಣಿಯುತ್ತೆ
 ಕುದುರೆ ನೆರಳು ಮಣಿಯುತ್ತೆ
 ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟ ನೋಡೋ
 ಬಿಸಿಲ್ಲದರೆ ಸರದಾರ; ಜೂಜು ಚೆತುರ ಪೋರ
 ಜೀವದೊನಕೆ ಹಾರಿ ಏರಿ
 ರಂಕು ಹಾಕಿ ಮರುಳು ಕುಟ್ಟಿ
 ಜಡಿಯುತ್ತೆ ಗಾಳಿ ದಂಡ ನಿರ್ಮಾತದ ಆಳ ಸುಳಿಗೆ
 ಶಕ್ತಿ ಪೋಲು; ಯುಕ್ತಿ ಪೋಲು
 ನಂದಿ ಕೋಲಿನಂತೆ ವಜನು ಕುಣಿದು ತಾಂಡವಿಸುವ
 ಜೂಜು ಕುದುರೆ ಜೂಲು

ಚುರುಕು ಹಿಡಿದ ಸರದಾರ
 ಚೆಂಗ ಚೆಂಗನೆಂದು ನೆಗೆದು
 ಚೆಬಕು ಬಾಟ ಬೀಸಿ ಬೀಸಿ
 ಬಿರು ಬಿಸಿಲಿನ ಧೂಳೆಬ್ಬಿಸಿ
 ಗಾಳಿಯೆಲ್ಲ ಕೊಳೆ ಕೊಳೆ
 ಮರುಭೂಮಿಗೆ ನೆಗೆಡಿ ಹತ್ತಿ
 ಮಡುವಾಯಿತು ಮೃಗಜಲ
 ಗಾಜಿನಷ್ಟು ಪ್ರಾಂಜಲ!

ಬಿಸಿಲು ಹಿಡಿದ ಬಾಲಕ
 ಆಸೆಯ ತುಂಬ ಸೊಂಡಿಲಿತ್ತಿ
 ಸೊರ ಸೊರ ಸೊರ ಹೀರುತಾನೆ
 ಬಿಸಿಲ್ಲದರೆ ದಣಿದು ಬಿಸಿದ
 ಬುರ ಬುರ ಬುರ ಸ್ವಪ್ನ ತೊರೆ
 ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಣ್ಣಗಳ ಬಳಿದ ಬೆಣ್ಣೆರೆ
 ಬಟ್ಟಲು ಬಾನಂಗಳದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನೆ
 ಛಗ ಛಗನೆ ಕುಡಿದು ತಣಿದು

ರುದ್ರಮತ್ತ ತಾಂಡವಿಸಿ
 ಲಲಿತವಾಗಿ ಲಾಗ ಹೊಡೆವ
 ಸೂರ್ಯನುಗ್ರ ಲೀಲೆಗೆ ಕರುಬಿ
 ಉರಿವ ಹೊಕ್ಕುಳಿಗೆ ಸೊಂಡಿಲಿಟ್ಟು
 ಕರುಳ ಬಳ್ಳಿಯೊಳಗಿಂದ ಕುಚಿಯಾದ ಶಾವಿ ಹೀರುತ್ತಾ
 ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟ ವ್ಯಸನಿ ಧ್ಯಾನಿ
 ನಿರುಮ್ಮಳ ನಿವ್ರಯ ತುಂಬಾ
 ಆದೇ ಬಿಸಿಲು ಕೋಲಿನ ಮುಸಲ ಮಳೆ
 ಬೆಳಕಿನ ಭರ್ಜರಿ ಬೆಳೆ
 ಹಾರಿ, ಬೇಕೆ ಮಣ್ಣುದುಂಬಿ
 ಕುರುಡು ಕಣ್ಣೊಳಗೆ ಪ್ರಾಣದುಂಬಿ
 ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಬಣ್ಣ ರುಚಿ, ಸ್ಪರ್ಶ, ನಾದ, ಗಂಧಮೇಳ
 ಪ್ರತಿ ಪದಾರ್ಥ ಸೂಕ್ಷ್ಮದಲ್ಲು ಸತ್ಯದೊಂದೆ ತಾಳೆ.

ಅನಂತದೂರದೂರಿಗೆ

೧

ಮಾಗಿದ ಚಿತ್ರ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳು
ಕ್ಷಣದ ಹರಣವಿಡಿದು
ಬರುವ ಪೂರ್ವಕಿರಣ ಪ್ರಥಮಹಾಗಿ ಕಾದಿವೆ
ಕಣ್ಣುಜ್ವಲು
ಗಾಳಿಯಲ್ಲೋ, ಶೂನ್ಯದಲ್ಲೋ
ಗಾಡುಗಿ ಗಣಿತದಲ್ಲೋ
ಗುಡುಗುಡುಗಿ ಉರಿದುರು
ಸಾವನ್ನ ಸಾವೆಗಡವಿ
ಬೆಳಕು ಕೆಳೆ ಬದುಕುವ ಆ ಬಿಳಿ ಕತ್ತಲ
ಸುಡುಮಂಡಲದಲ್ಲೋ
ಕರ್ಮನಿಷ್ಠ ಕಾಲನ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟದ ಬೆಣದಲ್ಲೋ
ಹೊರಳಿತಂತು ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಬೆಳಕ ತಂತು

ಸಾವ ಸಂಭ್ರಮವು ಸಮೀಪಿಸಿ
ಗಂಗೆವೈಯ ಗಣಸು ಕುಡಿ
ಉರಿದೇವನುರಿಗಣ್ಣ ನೋಡುತ್ತ ತದೇಕ
ನೋಡುಗಣ್ಣಿಂದಲೇ ಜೀವಗುಡುರೆ ಹಾರಿಸಿದನಲ್ಲ!
ಲೆಕ್ಕ ಬಿಟ್ಟಿ ಹಾರಿದ ನಿಶ್ಚಿತ್ತದ ಶಬ್ದವು
ಮಂದಮಾಯೆಯಾಗಿ ವಿಹ್ವಲಿಸಿತು ಗಂಗೆಭರ್ತ

ಗಗನಕ್ಕೆ ಗೊರಸು ಬಡವ ಬೆರಗಿನಲ್ಲಿ
ಬೆಳಕ ಬಾಗಿಲು ದಾಟಿ ಜೀವಗುಡುರೆ
ಬಾಸ ಬಾಹುವಳೆಯಿತು
ಅನಂತ ದಾರಿ ದೂರ; ಕಲ್ಪನೆಯೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಾರ

ಮೇಲು ಇಲ್ಲ; ಕೆಳಗು ಇಲ್ಲ; ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ
ಎರುತಿದ ಜೀವಾಶ್ವ ಎಣಿಯಿಲ್ಲದೆತ್ತಲೋ?
ಜೀವವುಪ್ಪವರಳಿದ್ದ ಶರಶಯ್ಯೆಯ ಮೊನೆಯಲ್ಲಿ
ಕಾಯಾಗದೆ, ಹಣ್ಣಾಗದೆ, ಮಣ್ಣಿಗೆಷ್ಟು ಬೀಜ ಕೊಡದೆ
ಜೀವ ಹಾರಿಯಾಗಿದೆ; ಫಲಕೆಚ್ಚದ ಪರಿತಾಪದಿ ಒರಗಿದೆ
ಸೊಗಡು ಸೊರಗಿದ ಮುಟ್ಟಿನ ಚಿಪ್ಪಲ್ಲಿ
ಮುತ್ತಾಗದ ಕಾಮದಿವ್ಯ
ಭವದೊಂದು ಬೆಡಗು ಭಾವಬಿಂದು
ಆತ್ಮಚಿಪ್ಪಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿ ಅರಿಯದಂತೆ ಆಡಗಿತ್ತು
ಕಡು ದುಃಖದ ಸಾಟಿ ಇರದ ಸುಖದ ವರವ ಪಡೆದಿತ್ತು
ನಿಷ್ಕರುಣಿ ವೈತರಣಿಯಲ್ಲಿ
ಸಾಗಿದೆ ಪಯಣ ಅನಂತದೂರದೂರಿಗೆ
ಸಾಗಿಲ್ಲದ ಸಿರಿಮಾಯೆಗೆ

೨

ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಯೋಜನಗಳ ದಾಟಿ ದಾಟಿ
ಮಂಜು ಸರಿಸಿ, ಹುಂಜನ ಕೊಂಬನ್ನ ಮೀಟಿ
ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಸಿರಿಬಾಲಕ
ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತ
ಹದಪರಿಯದ ಹಯವ ಕಂಡು
ಧಗಧಗನೆ ನಕ್ಕ; ನಕ್ಕಂತೆಯೇ ಧಗಧಗಿಸಿದ
ಮಿಂಚಿ ಬೆಳಕೆಯ ಪುಕ್ಕ
ಕಣ್ಣೊಡೆಯಿತು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅದೃಶ್ಯದ ಬಗೆ ಬಣ್ಣ

ಆ ಹೊನ್ನಗತ್ತಲಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಳಗಿನ ನಾನಿಲ್ಲದಾದ
ಕಾಣಿಸದಾದ ಬಾಲಕನೋ; ಇಳಿಯು ಇಲ್ಲವಾಯಿತಲ್ಲೋ
ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಶೂನ್ಯ ಕಡಲೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ
ಗಾಳಿ, ನೀರು, ಗಂಧಾಗ್ನಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೆ
ಬೆಳಕತ್ತ ಬಾಲಕನೂ ಹೊನ್ನಗುಡುವನೋ
ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಆಲೆಗಳೇರಿ ಮೇಲೆಂಬ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ
ಮುಳುಗುತ್ತ, ತೇಲುತ್ತ ತೆಪ್ಪವಾಯಿತಾತ್ಮ
ತಲ್ಲಣಿಸಿದ ಜೀವಾಶ್ವವು ಬೆದರಿ ಓಡಿತಲ್ಲೆಲ್ಲಿಗೆ
ಮಾಯೆಯೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲದ ಅನೂಹ್ಯ ಗರ್ಭದಾಳಗಳಿಗೆ
ಎಲ್ಲೆಯಿರದ ಲೋಕಗಳ ಅಗೋಚರದಲ್ಲಿಗಳಿಗೆ

ಹೇಗೆಲ್ಲಾ ಬದಲಾಗುವುದೇನೆಲ್ಲವೂ ಮರುಘಳಿಗೆಗೆ
 ಪೊರೆಯೊಂದನು ಕಳಚಿ -ಮಾಯೆಯು
 ಪೊರೆಯನ್ನೊಂದನು ಭೇದಿಸುತ್ತ
 ಪೊರೆಯ ಮಾಯೆಯಾದ ಅಗಣಿತ ಧಾರಿ
 ಮುಗಿಯದ ಬೆಂಕಿ ಬಾಲಕನ ಬೆಳಕೆ ಸಿರಿ
 ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಲನೀವ ಬೀವವೊಂದೂ ಇಲ್ಲ
 ನಿಶ್ಚಾಸದ ಕೊನೆಯೇ ಜೀವಾಶ್ವದ ಉಸಿರಾಗಿ
 ಸಾಗಿದೆಯೋ ಜೀವಗುದುರೆ ಗಾಬು-ಗಂಧ ಕುಡಿಯುತ್ತ
 ದಾರಿ ಬೆಹರೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತ
 ಸಾಗಿದೆ ಪಯಣ ಅನಂತದೂರದೂರಿಗೆ
 ಸಾಗಿದ್ದ ಸಿರಿಮಾಯೆಗೆ!

ಸಂಚು

ಅಲ್ಲೊಂದು ಸಂಚು ಲಕಾಯಿಸುತ್ತಿದೆ
 ಪದೇ ಪದೇ ಸಂಕೋಚದ
 ಅದರೆ ಉನ್ನಾದದ ಸಂದೇಶ ರವಾನಿಸುತ್ತಿದೆ
 ತಾನು ಸಂಚೇ ಅಲ್ಲವೆಂಬ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂಚಿನ
 ನಂಗನಾಟಿ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ

ತಾನೆಂಬುದು ತಾನಲ್ಲವೆಂಬ
 ನಿರ್ಮಮಕಾರದ ನಡವಳಿಕೆಯ
 ತಾನೆಂತು ಸಂಚು?

ಅದು ಸಂಚೆಂದು ಯಾರೂ ಭ್ರಮಿಸಲಾಗದಂತೆ
 ಭ್ರಮಿಸಿದರೂ, ಭ್ರಮೆಯೇ ಸಂಚೆಂಬಂತೆ
 ಸಂಚು-ಭ್ರಮೆಗಳು ಒಂದಾದರೂ ಬೇರೆಯೆಂಬಂತೆ
 ಅಲ್ಲೊಂದು ಸಂಚು ಲಕಾಯಿಸುತ್ತಿದೆ

ತಾನು ತಾನೇ ಎಂಬುದಿವು
 ಸುಳಿಯುಳ್ಳ ಎದೆಯೊಳಗೆ
 ನಿರಾಕರಣದಹಂ ಸಂಚು!
 ತಾನೇ ಸಂಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ
 ತಾನು ತಾನಲ್ಲವೆಂಬ ಸರಳ ಸಂಚು ಸಂಚೇ ಅಲ್ಲ
 ಸಂಚು ಸಂಚಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಂಚು
 ಸಂಚೆಂದು ಸತ್ಯಸಂಧತೆ ತೋರುವುದು
 ಸಂಚು ಸ್ವಭಾವದ ವಿರೋಧಾಭಾಸ ಸಂಚು

ಅದರೂ ಭಿನ್ನ ವಿಚ್ಛಿನ್ನ ಮುಖಗಳ ಸಂಚು
 ಸುಂದರವಾಗಿದೆ; ನೆಶ್ಚರತೆಯ ಅದೃಶ್ಯ ಚಲನೆಯಲ್ಲಿದೆ
 ಮಂದಗಾಮಿ ಶರೀರದಲ್ಲಿ
 ತೀವ್ರಗಾಮಿ ಚಿತ್ತ ಚೆಲ್ಲಿ

ನನ್ನದೆಯಲ್ಲೂ ತಾನಿದ್ದೇನೆಂದು
ತನ್ನದೆಯೇ ನಾನಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು
ಅದ್ವೈತದ ಲಕ್ಷಣವೆಂದುತ್ತಿದೆ

ಅಲ್ಲೊಂದು ಸಂಚು ತಳೆಯುತ್ತಿದೆ
ಪದೇ ಪದೇ ಸಂಕೋಚದ
ಅದರೆ ಉನ್ನಾದವ ಸಂದೇಶ ರವಾನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಸಾವೇ ನನ್ನೊಳಗೆ ಜೀವಿಸತೊಡಗಿತು!

೧

ರಾತ್ರಿಯ ಸ್ವಪ್ನ ಸೀಮೆಯನ್ನೇ
ತೊಳೆದು ಹಾಕಬಲ್ಲ ಮುಂಜಾವಿನ ಬೆಳಕೇ
ನನ್ನ ನೆಪುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗುಡಿಸಿ ಹಾಕು
ಅಷ್ಟೆ ಸಿಹಿ ಇರಲಿ
ಕಹಿ ಇರಲಿ
ವಿಷಾದದುಲ್ಲಾಸವೇ ಆಗಿರಲಿ
ಕುರುಹು ಕೊಡಾ ಇರದಂತೆ
ಗಾಯ ಮಾಯವಾಗಿಸು
ಉಕ್ಕುಕ್ಕಿ ಬಾ, ನೆನಪು ಮುಕ್ತವನ್ನಾಗಿಸು ನನ್ನ

ನಸುಕಿನ ಆ ಬೆಳಕು
ಕನಸುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಸಕಿ ಹೋಯಿತು
ನೈರಾಶ್ಯದ ಮುಂಜಾವಿನ
ಬೆಳಕಿನಷ್ಟು ನಿರ್ದಯಿಯನ್ನು
ನಾನು ಕಂಡೇ ಇಲ್ಲ

೨

ಆನಂದಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಶ್ಯಾಮಲಾಕಾಶಕ್ಕೆ
ಹೃದ್ಯ ಹಾಡುಗಳಾಗಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಬಿಡುವ
ಆ ಮನೋಹರ ನಯನಗಳಂಥ ಪುಟ್ಟ ಚಿಟಗುಬ್ಬಿಯೇ
ನನ್ನ ನೆನಪುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಬಿರಾಸ ಗೀತೆಗಳಾಗಿತಿರೋ
ನೆನಪುಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ನಿರುದ್ದಿಗ್ಗನನ್ನಾಗಿಸಿ
ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನಾನಿರಲು ಕರುಣೆಯ ಕೊರಳಾಗು

ಅಗಲಿಕೆಯ ಶೂನ್ಯ ತಲ್ಲಣಗಳೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ

ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಗುಬ್ಬಿ ಗುನುಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು
ಆನಂದ ಭೈರವಿಯ ಗಾನಾನಂದದಾಲಾಪ
ಈ ಚಿಟಗುಬ್ಬಿಯಂತಹ ಕಿವುಡು ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು
ನಾನೆಂದೂ ಇಷ್ಟಪಡಲಾರೇನೋ?

೩

ಕಾಳಿದಾಸನ ಆಪಾದದ ಕಾಳ ಮೇಘಗಳೇ
ಕಾಳಿಯ ಕಡುಗವ್ಯ ಕಣ್ಣುಗಳಂತಹ
ಕಾಳ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯು
ಮರುಳ್ಳಾಡಲ್ಲಿ ಸುರಿಸಿ
ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅವು ಇಂಗದ ಮೃಗಜಲವಾಗಲಿ
ನೆನಪುಗಳಾಗಿತ್ತೆನನ್ನಾಗಿಸುವ ಬಿನ್ನಹವನೊಯ್ಯ ಬನ್ನಿ

ವಿಷಾದದ ಮಾನಿಷಾದ ಸಂದೇಶ ಕೇಳಿ
ಮೊನಾಲಿಸಾ ಮಂದಹಾಸದೊಂದಿಗೆ
ಮುಂದಿನೂರಿಗೆ ಮೇಘಗಳು ತೇಲಿ ಹೋದವು

೪

ಕಾಲನಾವೆಯ ಚುಕ್ಕಾಟೆ ಹಿಡಿದ ಸಾವೇ
ನೀನಾದರೂ ನೆನಪುಗಳ ಸಾವಗಡವಿ
ಚಿಣ ಕಾಲವಾದರೂ ನನ್ನ ಬದುಕಿಸ ಬಾರೆ
ನನ್ನಾತ್ಮದ ಹಾವುಗೆಯ ನೀನಗೆ ತೊಡಿಸುವೆ
ಜೀವ ಮೊರೆಯೊಂದಿಗೆ ಸೆರಗೊಡ್ಡಿ ನಿಂತಿರುವೆ

ಸಾವು ನೆನಪುಗಳನ್ನೂ ಸಾಯಗೊಡಲಿಲ್ಲ
ನನ್ನನ್ನೂ ಬದುಕಗೊಡಲಿಲ್ಲ
ತಾನೇ ನನ್ನೊಳಗೆ ಜೀವಿಸತೊಡಗಿತು.

ನನ್ನ ಜೀವಗಂಧಿಗೊಂದು ವಿದಾಯ ಗೀತೆ

೧

ಯಾತನೆಯೇ ರಕ್ತಾ ಕವಚ ಕುಂಡಲಗಳಾದ
ಗಾಂಗೆಯನ ಗಾಯಗೊಂಡ ಗುಂಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ
ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ರಕ್ತ ಕಲ್ಲೋಲ
ಇರಿದಡೆಯಲ್ಲೇ ಮತ್ತೆ ಕಾಲನಿರಿತ

ಹುಟ್ಟಿದಾರಭ್ಯ ಭೀಷ್ಮನೊಂಟ
ಎಕಾಂಗಿ ಪಯಣದೊಂದು ತಿರುವಿಂದ
ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಎಕಾಂಗಿ ಪಯಣದಾರಂಭ
ದೂರ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಅಜ್ಞಾತ ದಾರಿ ಗುರಿ
ತನಗೆ ತಾನೂ ಇಲ್ಲದ ನಿರ್ಮಾನುಷ ಪರಿ

ಭಿದ್ರ ತೂಣೀರದಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕೇರುವ ಕಾಡು ಕನಸುಗಳು
ತುಳುಕುವ ಕನಸೊಂದು ಹೆಗಲೇರಿ, ಮುಡಿಯೇರಿ
ತೆವಳುತ್ತ ತೆಳ್ಳಗೆ ಬಿತ್ತು ತುಳುವ ಕಂದನಂತೆ
ಎಲ್ಲೋ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟು-ಮತ್ತೆಲ್ಲೋ ಚಿಗುರಿ
ಪುಟ್ಟ ಚಿಗರೆಯಂತೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಕುಣಿದ
ವೃದ್ಧ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಕೇವಲ
ಭೀಷ್ಮನೈದೆಯುಂಗಳದ ಕರುಳ ಶಾಸನಗಳು

೨

ನನ್ನ ಪಾಸಗಿ ಸೀಮೆಯ ಚಿರ ಸ್ವಪ್ನವಾದ
ಮುದ್ದುಗರೆವ ಮುದ್ದು ಮಗುವೆ
ಮನದ ಮಂತ್ರದಂಡವ ಹಿಡಿದ ಮುಗ್ಧ ನೋವೇ
ನತ್ತರೆಯದೆ ಕೊಪಾದ ಕರುಳ ಬಳ್ಳಿಯೇ

ಈ ಏಕಾಂಗಿ ಭೀಷ್ಮನ ಶೋಕಕ್ಕೆ ಮೌನ ಮಂಟಪ ಕಟ್ಟಿ
ಮಾತಿಲ್ಲದ ಮಮತಾ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ
ಅಯೋನಿಜ ಮರುಜನ್ಮ ನೀಡಿದ ಮರುಜವಳೆಯೇ
ತಾಯಾದೆ ಕಂದ ನೀ ನನ್ನ ತಾಯಾದೆ

ಜುಳು ಜುಳು ಲಾಲಿ ಹಾಡಿ ಮಲಗಿದಂತೆಯೇ
ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದಳೆನ್ನ ರಣಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ
ಇಂದಿವಂತೆ ಶರಣರು ಎದೆಯುಬ್ಬಿ ಮುನ್ನಡೆದ
ಭೀಷ್ಮನೊಂದರ ಬಿರಿದ ಎದೆ ಕುಂಡಲವೆಂದೆ
ಭಗ್ನಗೊಂಡ ಕನಸುಗಳ ಕನ್ನೆ ಮಂಡಲಕ್ಕಿಳಿದು ನೀ ಬಂದೆ
ಉಳಿದ ಅಕ್ಷತ ಕನ್ನೆ ಕನಸುಗಳ ಹೆಕ್ಕಿ
ಜೀವಮಣಿ ಪೋಣಿಸಿ ತಂದೆ
ತಂದೆಯಾಗಿಸುವ ತಪೋ ಪೀಠ ತಂದೆ
ಕ್ಷಣಕ್ಷಣದ, ರೂಢಿ ಲಕ್ಷಣ ಕಳಚಿ
ವೀರ ತೊಡೆಯೀರಿ, ಬಾಹು - ಮುಡಿ ಮೀರಿ
ಅಗ್ನಿಶಿಖೆಯಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರ ನಗೆ ನಕ್ಕ ಮುದ್ದು ಪೋರಿ

ಮೋಹಕ್ಕೆ ಮರೆತ ತನ್ನದೇ ಅಜ್ಞಾತ ಮುಖ ಕಾಣಿಸಿ
ನನವ ಜಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾದೆ
ಸಾವಿಗಭಿಮುಖಿಯಾದವನೆದುರು ಶುಭ್ರ ಜೀವಗಂಧಿಯಾದೆ
ನನ್ನ ಬಂಧಿಸಿದೆ ಕರುಳ ಕಮ್ಮನೆಯ ಕೋಳ ತೊಡಿಸಿ
ಶಿವ ಜಟಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಗೆ ತಾಂಡವ
ನನವ ಜಟಿಯಲ್ಲಿನ ಮಗುವ ಲಲಿತ ಭಾವ

ಲಲಿತ ವಿಸ್ತಾರದ ನಿನ್ನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಹುಡುಕಿದೆ?
ನರತ ಮೀಸೆಯ ಜಗ್ಗಿ ಜೋಕಾಲಿ ತೂಗಿ
ನಿಧ್ವೆಯಿಂದೆಬ್ಬಿಸಿ, ತಾನೇ ನಿಧ್ರಿಸಿದ ನಾಜೂಕು ನಯನಗಳು
ಭಾವ ಭವ್ರತೆಯ ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಒರಗಿ
ನೊಂದೆದೆಯ ಭಾವಗಳನ್ನೇ ತನ್ನ ಕಾಪಿಗಿಟ್ಟು
ತಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕವನ ಅದ್ವೈತನುರಾಗದ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು
ಶೋಕತಪ್ಪನ ಏಕಾಂತದಂಕಿತ ತೆರೆಯಳಿದೆ
ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯ
ಬಿಡುಗಡೆಯಲ್ಲೇ ಬಂಧನದ
ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಅಂಟಿದ ನಂಟಿನ
ದಿಕ್ಕುಗಾಣದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಂದುಬಿಟ್ಟೆ

ಲಲಿತ ವಿಸ್ತಾರದ ನಿನ್ನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕಂಡೆ?
ತುಡುಗು ಮಗು ಪರಿದೆದ ನೂರಾರು ನೀಲಾಕಾಶ
ತಲೆಕೆಳಗು ನಿಂತ ಚಂದ್ರ ಪರಿಹಾಸ
ಬರಿದ ನಗುವ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರ ಗುಳ್ಳೆ
ಅನಂತ ಆಳದ ಪಾತಾಳ ಭಾವ
ಸಂತವಿಸಬಲ್ಲ ದುಖ
ನಿಗೂಡ ಮೌನಗಳ ಒಡವ ಮಾತೃ ಸುಖ
ಲಲಿತ ವಿಸ್ತಾರದ ನಿನ್ನ ಮುಖ
ಹೊಕ್ಕುಂಬು ಕಿತ್ತೆದ ನೆತ್ತರ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ
ಬೀವಗನಸ ಕಣ್ಣು ಬಿಡುವ ಜೀವೋನ್ಮಾದಿ ಹೂ
ಮಣ್ಣು ರುಚಿ ಭರಿತ ರಾಗ
ಅನಾದಿಯಿಂದಲೂ ಹಾಡುವ ಸನಾದಿ
ನೀನು ಗಂಧ-ನಾದಗಳ ಹೊಕ್ಕುಳಾದಿ
ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಅಂಟಿದ ನಂಟಿನ
ಅಂಬು ಇರಿದದ್ದು ಭೀಷ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಮೋನೆ, ಕೊನೆ ಕಂಡಿದ್ದು ನನ್ನೆಯಲ್ಲಿ
ಇರಿತವಲ್ಲಿ
ಕೋಕಿ ಮೊರೆತವಿಲ್ಲಿ

ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ನಿಧ್ವೆಯಿಲ್ಲದ ಭೀಷ್ಮನಿಗೆ
ಕಂದನಾಸೆಯ ಕಾಡುತ್ತ ಕನಸ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ?
ಗಂಗೆ ಗರ್ಭವೂ ಅರಿಯದೊಗಟನ್ನು
ಆಟಗೀಯಂತೆ ಹಿಡಿದು ತೊಡಲುಗಾಲಲಿ -ತೆರದೆದಗೆ ಬರುವ ನಿತ್ಯ
ಮಗುವ ನೀನು ಕುಣಿವೆ
ನಿನ್ನೊಂದು ಪುಷ್ಪಪಾದ ಪುರಾಣ ವೀರನದ ಮೇಲೆ
ಮರುಪಾದ ಹೃದಯದನ್ನ ಈ ಕ್ಷಣದ ಮೆತ್ತ ಮೇಲೆ
ಮಗುವೇ, ನೋಯದಿರಲಿ ನಿನ್ನ ಎಳೆಯ ಪಾದ
ಮಾಯದಿರಲಿ ಅದರ ಮುಗ್ಧ ನಾದ
ಧಗ್ಗನಾದವನ ಗೀತ ಗಾರುಡಿಯ ಗುಂಗಿಗೆ

೩
ನರತ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮರೆತ ಬಾಲ್ಯಕ್ಕೊಯ್ಯುವ
ನಿನ್ನ ತುಂಬ ಚಿಲನವಲನ, ಚಿಲುಪ ಚಹರೆ,
ಶಾಂತಸರೋವರದಲೆಯಂಥ ಕೊಂಕು ಮುಖದ ಮುಗಿಸು
ಉಮ್ಮಳಿಸುವ ದುಖ, ದುಗುಡ ಮರೆಸುವ ಜೀಷ್ಣ ಸುಖ

ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ನಾನೇ ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲ ಸಖಿ
ನೆತ್ತಿ ಮೂಸಿ ಕಕ್ಕುಶಾಕಿಯಿಂದ ನೆಕ್ಕುವ
ಪ್ರಾಚೀನ ಜಂತು ಮಿಡುಕಾಡಿ ನರನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ
ಕಣ್ಣಾಗಂಧ ಹೀರಿ ಅಹೋರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ
ಕೋಮಲ ಗಾಂಧಾರವರಳಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತೆ
ಅಚ್ಚಾತ ತಂತುಗಳ ಮೀರಿ ನಿಷ್ಕಾಮ ಮೋಹ

ಯಯಾಕಿಯ ಪರಕಾಯ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ
ಪುರುಷನ ಯತಿ ಯೌವನ ಶರ್ಮಿಷ್ಠಿಗೆ ಶರಣಾದಂತೆ
ನಿನ್ನ ಮೃದು ಸ್ಪರ್ಶ ನನ್ನ ಮಂಡಿಯೂರಿಸಿದ ಬಾಲ್ಯಸಖಿ
ಮೃತ್ಯು ನೆತ್ತಿಯ ಹತ್ತಿ ಗದ್ದುಗೆಯೇರಿ
ಸೋಲನ್ನ ಗೆಲ್ಲುವ ಸ್ವರ್ಯ ಕಲಿಸಿದೆ

ಕನಸಾಗಿ ಕಾಡುವ ನನ್ನ ಮುಟ್ಟು ಮಗುವೆ ಬಾ
ಬತ್ತಳಿಕೆಯ ಬತ್ತದ ಪ್ರೀತಿ ಸಲಿಲದಲ್ಲಿ ಮೀಯ ಬಾ
ಸಂಕೀರ್ಣ ನಂಟುಗಳ ಕತ್ತಲ ಕನ್ನಡಿ ಬೊರುಗಳಲ್ಲಿ
ಕಡುಗತ್ತಲ ಶಾಂತ ಬಣ್ಣಗಳ
ನೀಲಮೇಘಶ್ಯಾಮನ ಮುಖಲೀಲೆಗಳ ತೋರು ಬಾ
ವಿರಕ್ತಿ ವ್ಯಸನದ ತಾಪಸಿಯ ಸಿಕ್ಕು ಜಟೆ ಸಡಿಲಿಸಿ
ಕೂದಲ ಎಳೆಎಳೆಯ ಕರುಳಾಗಿಸಿ
ಗರ್ಭಬಿಟ್ಟು ಗರ್ಭ ಸೇರುವ
ಪುರುಷ ತಬ್ಬಲಿಯ ಗುಪ್ತ ಯಾನದಲ್ಲಿ
ಕೈ ಹಿಡಿದು ದಾರಿ ತೋರು
ನೀನೇ ನನ್ನ ಹೊಕ್ಕುಳಿ ಬೀರು
ಳ

ಪ್ರತಿ ನವಜಾತ ಶಿಶುವೂ ಹಂಗಿಸುವ
ಶಾಪಗ್ರಸ್ತ ಭೀಷ್ಮನನ್ನೂ ಚರಂಜೀವಿ
ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ ಶಿಶುವಿನಂತೆ ಶಿಶುವಿಗಾಗಿ!
ಆದರೆ ಹಠದ ಮಾಟಕ್ಕಾಗಿ, ಎದೆ ಒದೆವ ಪಿತೃಪುಲಕಕ್ಕಾಗಿ
ಹುಸಿಮುನಿವ ದವಳ ತುಟಿಗಳ ತನಿಗಾಗಿ

ಅಳುವ ಮೋಡಿಯ ಮುಗ್ಧ ಮೇಲಕ್ಕಾಗಿ
ಬೆಟ್ಟ ಬೀಳುವ ಬೆಟ್ಟನೆಯ ತೆಳ್ಳಗಾಗಿ
ಅಭದ್ರ ಕ್ಷಣಗಳ ಬದುಕಿಗಿಂಜಿ
ಭದ್ರತೆಯ ಬಾಚಿ ತಬ್ಬುವ ಶಿಶುಸಹಜ ಭೀತಿ- ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ

ಏಕಾಂಗಿ ಭೀಷ್ಮನ ಶೋಕಬಯಕೆಗಳ
ಅರಿಯಬಲ್ಲದೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಶಿಶುವು?
ನಿಜದರಿವೇ ಶಿಶುವಾದ ಪುಷ್ಪಪಾಶವು!
ಸಮರದಲ್ಲಿ ಸತತ ಇರಿದ ನೋವೇ ಶೌರ್ಯವು
ಹೊಕ್ಕಾಡಿದಂಬುಗಳೇ ಮೂಳೆ ಮಜ್ಜನೆ ನರಜಾಲ
ವಿನಸಿರಿದೀತು ಏನೂ ಅರಿಯದಂಬು?
ಮಂಚದಲ್ಲಿಗೆ ನರನರವ ಜಗ್ಗಾಡಿ
ನೇನವ ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಮೋಹದಲಗಿನ ಕಿಡಿ
ಮೋಹಕಿಂತಲೂ ಉಂಟೇ ಮತ್ತಮಸೆದಲಗು ಕಿಣ್ಣು
ಈ ಜಗದ ಅಯುಧಾಗಾರದಾಳ ಸಾಗರದಲ್ಲಿಲ್ಲೇನಾ?

ಜನಿಸಿದವನಿಗೇ ಜನ್ಮದಿತ್ತ 'ಕಂದಮ್ಮ' ನೀನು
ತಾಯಾದೆ, ಮಗುವಾದೆ, ಯೋಗಿಗೆ ಯೋಗಿನಿಯಾದೆ
ಕೊನೆ ಮೊದಲಿನಂಚುಗಳ ಮೋಹ ಮಿಂಚಾದೆ
ತಬ್ಬಲಿ ಪುರುಷ ಭೀಷ್ಮನ ಅನಂತ ಕನವರಿಕೆಯಾದೆ

ಕಾಲ ಒಗಯುತ್ತಿದೆ ತಪ್ಪ ಅತ್ಯವ ಮತ್ತೆ
ಏಕಾಂಗಿ ಶೋಕ ಸಾಗರದಾಳದಕೀತಗಳಿಗೆ
ನೋವ ನೆನಪುಗಳ ಶರಮಂಚದಲ್ಲಿರಿಸಿ
ಮಗುವೆ, ನೀನು ಪಯಣಿಸುತ್ತಿರುವೆ ಅನೂಷ್ಠ ಕಾಲಗಳತ್ತ
ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಅಡಿಯಲ್ಲೂ
ಕಾಯುತ್ತಿರಲಿ ಈ ಭೀಷ್ಮನಿದೆಯ ಆತಂಕ
ನಿನ್ನ ಕರುಳೇ ನನ್ನ ಕೊರಳಾಗಿರುವ ತನಕ.

ಮುಂಗಾರು ಮಾಯೆ

ಮುಂಗಾರು ಮಾಯೆ ಕವಿಯಿತ್ತಲ್ಲ
ಮುಂಗಾಣದ ಮನಕೆ
ಬಾನೆದೊಗೆ ಸುರಿಯಿತ್ತಲ್ಲ
ಬೆವರು ಬಿಣ್ಣು ಭರಚುಕ್ಕಿ

ಆಕಾಶವೊಂದು ನವಿಲಾಗಿ
ಭೂಮಂಡಲವೆ ತತ್ತಿಯಾಗಿ
ಕಾವು ಯತು ಕೂತು ಕೂತು
ಮೇಲೆದ್ದವು ಬಹು ಬೆಂತರಗಳು
ಉಲ್ಲಾಸವೆ ಹೂತು

ಗರ ಗರ ಗರ ಬೆಳ್ಳಿಮಲೆ
ಮೇಘ ಹಿಂಜಿ ನೀಲಿ ಅಂಜಿ
ಗಾಳಿಯೆದ್ದು ಗುಡ್ಡವಾಗಿ
ಗುಡ್ಡ ಕರಗಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿ
ಗಂಗೆ ಗೊಡಗು ತೂಗಿ ಬಾಗಿ
ತತ್ತಿಯೊಳಗೆ ಜೀವ ಹೊರಳಿ
ತಿರುಗಿತ್ತಲ್ಲ ಗಾಳಿ
ತಿರುತಿರುಗಿದಂತೆ ಕಾಳಿ
ತಿರುಗಿತ್ತಲ್ಲ ಪಾಳಿ
ಗೊಕ್ಕೇರಿ ಸೊಸು ಗೂಳಿ
ತನ್ನ ಸುತ್ತು ಕಾನೇ
ತನ್ನೊಳದಿ ತಾನೇ
ತನ್ನೊಳಗೂ ತಾನೇ

ಕುಂಬಾರನ ಹುಚ್ಚು ತಿಗಿರಿ
ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಭೂಳ ಬುಗುರಿ
ಬೆದರಿ ಬೆದರಿ ಬಾನೇರಿ
ಭೂಮಿ ತಾಯಿ ಕೇಶ ಕೆದರಿ
ಭೂಳ ಭೂಪವತ್ತಿತು
ಹಾಲು ಬಾನೆ ಮೊಗಚಿತು

ಧೀಂ ಧಿಕಟ ಸಂಗೀತವು
ಮುಗಿಲು ಹತ್ತಿ ನೀರ ಬಿತ್ತಿ
ಕಲ್ಲು ಕರಗಿ ಕಪ್ಪೆಯಾಗಿ
ಮೊಟ್ಟೆ ಮೊಟ್ಟೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು
ಗೊದಮೊಟ್ಟೆ ಸಂತೆ ಬೆದರಿ
ಹರಿದ ಹೊಳೆ, ಝರಿದು ತುಂಬ
ನಾದ ನೊರೆ ಭೋರ್ಗರೆಯಿತ್ತಲ್ಲ
ಕೊರಡು ಕೊನರಿ ತಲೆಯ ತೂಗಿ
ಹಸಿರ ಕಣ್ಣು ಉದಕ ಹೀರಿ
ಗೊಡು ಹಕ್ಕಿ ಪುಕ್ಕವೊದರಿ
ಪೊದರಿನೊಳಗೂ ಜೀವ ಗರಿ
ಬಟ್ಟ ಬಯಲು ಮುಟ್ಟು ನೀರು
ಎಲೆದು ನೆರೆದು ಲೀಲೆಯಾಡಿ
ಕಣಕಣದಲು ಗಬ್ಬ ನಿಂತು
ಜೀವ ದೇವ ಕುಣಿದನಲ್ಲ
ಲಿಂಗಾರ್ಚಿಸು ತಣಿದನಲ್ಲ

ಸುಂಟರ ಕಡೆಗೋಲಾಗಿ
ತಿರುಗುತ್ತ ತಿರುಗಾಳಿ
ಮುತ್ತಿನ ಗೊಡಗಾಯಿತ್ತಲ್ಲ
ತಟ ತಟ ತಟ ಗೊಡಗಿಂದ
ರಪ ರಪನೆ ಚಂಡಮಳೆ
ದಣಿಯಿತಿಲೆ ಚಂದ ತಿಲೆ

ದಿಗ್ವೇದಿಯ ಹಗ್ಗೇವಿನಲ್ಲಿ
ಧಿಟ ಧಿಟನೆ ಮುಂಗಾರು ಗುಡುಗು
ತುಳುಕಾಡಿತು ಗೊಡಗು
ಮಿಕ್ಕ ಶಬ್ದಗಳೇ ನಿಶ್ಚಬ್ದದಲ್ಲಿ ಆಡಗು

ನೀಲಿ ತತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ
ಉಳಿದವಲ್ಲ ಡಮರು ಗುಟುರು
ಸೋನೆ ಸೋನೆ ಮುಂಗಾರು
ಗಾಳಿ ಗಡ್ಡ ಸೋರು ಸೂರು
ಹುಟ್ಟಿತಲ್ಲೋ ಒಡಿತಲ್ಲೋ
ಭಾನು-ಭುವಿಯ ಮಧ್ಯೆ ಗುಡುಗು
ಬಯಲು - ಗುಡ್ಡ, ಕಣಿವೆ - ತಿಟ್ಟೆ
ಒಕೊಟ್ಟವ ಗುಡುಗಿನಲೆಗೆ
ದಿಗ್ವೇವಿಯ ನಾದ ಸಲಿಗೆ

ಸುರಿದಷ್ಟೂ ಉಳಿದ ಮೇಘ ಯೋಕ
ನಾದ ಪರಿಗೆ ಇಳಿಯೇ ಮೂಕ
ಮುಂಗಾರು ಮಾಯ ಕವಿಯಿತ್ತಲ್ಲ
ಮುಂಗಾರಾದ ಮನಕೆ
ಉರಿಗೆಲ್ಲಿನೆದೆಗೆ ಸುರಿಯಿತ್ತಲ್ಲ
ಕನ್ನೆಯ ಕಾಪುಪ್ಪ ಧಾರೆ!

ನೀನೇ, ನೀನು ಮಾತ್ರ

ಮರೆವನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸು
ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ರಾಗವೇ
ನಾನು ಬಲ್ಲೆ, ನೀನು ನಾದರಾಣಿ ಅಮೃತ ವರ್ಷಿಣಿ
ಈಗ, ಈ ಕ್ಷಣ
ನೀನೇ, ನೀನು ಮಾತ್ರ
ನನ್ನ ಕೊನೆಯುಸಿರನ್ನ ಕೊನೆ ಮುಟ್ಟಿಸದಿರಬಲ್ಲೆ
ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ನೆನಪಿನ ಉಗ್ರಾಣದಲ್ಲಲ್ಲೋ
ನೀನು ಕಾಲಬದ್ಧ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದೀಯೆ
ಆದರೆ ಯೋಗ ನಿರ್ದಯ ಕುಂಡಲಿನೇ ಸರ್ಪ ಎಚ್ಚಿತ್ತಿದೆ

ಈ ಹಿಂದೆ ನೀನು ತಬ್ಬಿರಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ
ಹೃದಯ ಒತ್ತಿ ಜೀವವೊಡ್ಡಿದೆ
ಅಸಹ್ಯ ಒಂಟಿತನದ ಹೃದಯ ಕದಗಳನ್ನ
ನಾಜೂಕಾಗಿ ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲ ಕರುಣ ಪೂರ್ವ ನೀನೇ ಮಾತ್ರ ಇದೆ.

ದಯವಿಟ್ಟು ಮಗದೊಮ್ಮೆ
ಶಿಶಿರದಾಗದೇತ್ತರ ಸಹಸ್ರ ದಳ ನಾದ ಪುಷ್ಪವರಳಿಸಿ
ಋತುವಿಗತೀತ ಶ್ರಾವಣ ರಾಗ ಮಿಟ ಬಿಡು
ಸಾವವರೆಗೂ ಮತ್ತೆ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಣೆ ಇಡುವೆ

ನೊಂದ ಆತ್ಮಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಕಿತ್ತು ಮುಕ್ಕುವ ನೀವು ಏನು?
 ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ ಯಾಕನೇಗೇ?
 ಹಿಂಸ್ರ ದೇವತೆಗಳೇ?
 ದುಃಖದ ಸುಖದುಃಖಗೊರೆ ತರುವ ಚರ ಕನ್ನಿಕೆಯರೇ?
 ಕದವಿಲ್ಲದ ನನ್ನ ರಾತ್ರಿಗಳಿಗಿನ್ನು ಬರಬೇಡಿ
 ನಿರ್ಮಾಣವು ನಿಶ್ಚಯದೊಳಗೆ ನನ್ನನ್ನದ್ದಿ ಬಿಡಿ
 ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ!

ಆತ್ಮಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವ ನೀವು ಏನು?

ಅಕರಾಳ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಂತರಗಳಂತೆ
 ಕತ್ತಲನ್ನು ಗವಗತ್ತಲಿಗೆ ದೂಡಿ
 ಮೌನವನ್ನು ಶೂನ್ಯ ಥಳಿಗಳಿಗೆ ತುರುಕಿ
 ಎರಗಿ ಬರುವ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಲ್ಲೆ
 ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ಕಾಳ ಚಣಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಎರಗಿದ್ದಾಗಿನ
 ಗಾಯಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಚರ ಚಹರೆ ಹಿಡಿಯಬಲ್ಲೆ

ಸದ್ಯೇ ಮಾಡದಂತೆ ನಿನ್ನೆಯಿಂದೆಬ್ಬಿಸಿ
 ಶರೀರದೊಳ ಚರ್ಮದಂತಹ ಆತ್ಮವನ್ನು
 ಸಿಪ್ಪೆ ಸಿಪ್ಪೆ ಸುಲಿದು ಎಳೆದು ಹಾಕಿ
 ನನ್ನೆದುರೇ ಕಿತ್ತು ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವ ನೀವು
 ತಾಯಿಯ ಕಣ್ಣಿರುವ ಹುಲ್ಲೇ ಮರಿಯ
 ತಬ್ಬಲಿ ಭೀತಿಯನ್ನೇ ಸಿಗಿದು ತಿನ್ನುವ
 ಕಿರುಬಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕ್ರೂರಿಗಳು

ಆಕಾರವೇ ಇಲ್ಲದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ
 ಮೃತ್ಯು ದೇವತೆಯನ್ನೇ ಗದಗುಟ್ಟಿಸುವ ನಿಮ್ಮ ಬರವು
 ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅತೀ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ನಿಮ್ಮ ನವದಂಪ್ತಗಳು
 ಎಲ್ಲ . . ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲ್ಲೆ
 ತಣ್ಣನೆಯ ಪುತಿ ರಾತ್ರಿಯನ್ನೂ ತಲ್ಲಣವಾಗಿಸಿ
 ಅಬಲೆ ಆತ್ಮವನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿ - ಹೀಗೆ
 ಇನ್ನಷ್ಟು ರಾತ್ರಿಗಳ ಕಾಲ ತಿನ್ನುತ್ತರೇ ಹೋಗುವಿರಿ?
 ನಿಮ್ಮ ದೆವ್ವ ಹಸಿವು ತೀರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಒದ್ದೆ ಮಾಡುವ ಕಣ್ಣುಗಳು!

ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಒದ್ದೆ ಮಾಡುವ ಕಣ್ಣುಗಳೇ
ನೀವು ಸದಾ ಬೇರೇನನ್ನು ನೋಡಬಯಸಿದ್ದೀರಿ?

ಮಂಜು ಮಂಜಾದ ತೆರೆದ ಕಣ್ಣುಗಳು
ಮಾತು, ಆತ್ಮಗಳನ್ನೇ ಒದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು

ಧ್ಯಾನದ ಕದ ಬಡಿದು ನುಗ್ಗಿ ನುಗ್ಗಿ ಬರುವ ನೆನಪುಗಳೇ
ಎನಂಥ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ನೆನಪಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಿ?

ಸಾವ ಸಂಭ್ರಮದ ನೆನಪುಗಳು ಕೂಡ
ಅದೇ ವ್ಯಸನದ ಜೀವ ನಿರಸನದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿವೆ

ವಿಭ್ರಮಗಳಿಗೂ ವಿಷಾದ ಲೇಪಿಸುವ ವಿಲಕ್ಷಣ ಭಾವಗಳೇ
ನೆಂಟಿನ ಎಂತಹ ಕಹಿ ಅಂಜುನನ್ನಿಗಳನ್ನು ಉಸುರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಿ?

ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದ ಮೌನದಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಕದಲದಂತೆ
ಅವು ಸಂಕೋಚದ ಸಂಕೋಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಬಂಧಿಯಾಗಿವೆ.

ಒದ್ದೆ ಕಣ್ಣುಗಳ
ನೆನಪು ವ್ಯಸನಗಳ
ನನ್ನ ಉಸುರದ ವಿಷಾದಗಳ
ಅನ್ಯ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೇನೆ
ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಹಗಲು ಸತ್ಯಗಳು
ಸಾವಿಗಿಂತಲೂ ಗಂಭೀರ!

ನಿಲ್ಲದಲೆಮಾರಿ

ನಿಜದ ಅಲಗುನಿಷ್ಕೆಗೆ ಎದೆಯೊಡ್ಡಿ
ನವರು ಹೋದ ಮರುಳ ಮಡ್ಡಿ
ಮಾತು ತನಗೆ ತಾನಾಡುವ ನಿಶ್ಚಬ್ದ ಧಾತು
ಹೆಚ್ಚೆ ಆನಾದಿ ಹಾದಿಯ ಅದೃಶ್ಯ ಗೆಚ್ಚ
ಆದರೂ ಉದಕ ಸ್ವಪ್ನದ ಬರದ ಬೇರು
ಕಾದ ಮರಳಡಿ ಕಣ್ಣು ನಾಲಗೆಯೂರಿ
ಗುರುತು ಹಚ್ಚುವ ಚಹರೆಗಳ
ಗುರುತಿಗನಂತೆ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ
ನಡೆದೇ ನಡೆದನಾ ಜೋಗಿ ಕಾಲನಂಕೆಯ ಮೀರಿ

ನಿಲ್ಲೆ ನಿಲ್ಲು, ನಿಲ್ಲದಲೆಮಾರಿ ನಿಲ್ಲು
ನಿನ್ನ ಜಗದೆಲ್ಲ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸುಳ್ಳು
ಬಾಹ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆವ ಧಾರಿನಿಯ
ದಿವ್ಯ ಗಬ್ಬದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲು ನಿಲ್ಲು

ನಿಲ್ಲದಲೆಮಾರಿ! ನಿಲ್ಲುವುದೆ ದಾರಿ?
ತುಳಿದೆ ತುಳಿದನು ವಿವಶದಾ ಮಣ್ಣು
ತುಳಿದಡೆಯೆ ತುಳಿದನು ನಿರ್ಗುಣಿಯ ಕಣ್ಣು
ವಿವಶವೇ ಮೈದಳೆದು ವಿವಶವಾಯಿತು ಮತ್ತೆ
ಕದವೆದ್ದು ಒಳನಡೆದು ಕದ ಕದವ ತೆರೆದು
ಕದ ಕದವು ಕೈ ಕೀಲಿ, ಮುಂದಿನದು ಅಂಗೈಲಿ
ಬಂದದ್ದು ಬಾಗಿಲು, ತೆರೆದದ್ದು ಹೋಗಲು
ತೆರೆಯಲೇನುಂಟಲ್ಲಿ ಒಳಗಿನಾ ಗಂಟು?
ಕದದಾಚೆ ಮಗದೊಂದು ತದ್ರೂಪಿ ಕದ ಉಂಟು!

ಕಣ್ಣೆದುರು ಕದಜಾಲ - ಬೆನ್ನೆಗಲ್ಲ ಬಯಲು
ಕದಮೂಲ ಕಲ್ಲನೆಯ ಹಗುರ ತುಂಡರಿಸಿ
ಮುಂಬಯಲ ಗೆಬರಾಡಿ ಬರಿ ಗಾಬು ತೂರಾಡಿ
ಗಾಳಿ ಗಾಬಾಗಿ ಧೂಳು ಮಂಜಾಗಿ
ಕದವೇ ಬಯಲಾಗಿ ಬಯಲೇ ಕದವಾಗಿ
ವಿವಶದಾ ಪೊಲೆಯ ಸುಲಿದ ಸುಲಿದನು ಮರುಳ

ಗಟ್ಟಿ ಸುಲಿದನು ಘನವ ಜೋಗಿ ಜಟ್ಟಿ
ವಸ್ತುವೂ ನಿರ್ವಸ್ತುವೆಂದನಿದೆ ತಟ್ಟಿ
ನಿರ್ವಸ್ತುವಲೆ ವಸ್ತು ಮೂರಾಣು ರೂಪ
ರೂಪವಲ್ಲದ ರೂಪ ಕಂಡರಿತವನೆ ಭೂಪ

ಇನ್ನೂ ಸುಲಿಯುವುದುಂಟೆ ಬತ್ತರಾಗುವವನ್ನು?
ಜೋಗಿ ನಯನಗಳೇನೋ ಸುಲಿದೆ ಸುಲಿದವು ಭಲದಿ
ಇಲ್ಲದೇನೊಂದನೂ, ನಿರಸ್ತಿತ್ವವನೂ!
ಸುಲಿಯುವುದು ಬಂದಾಯ್ತು ಬರಿದನ್ನು ಸುಲಿಯುತ್ತ
ಸುಲಿದಷ್ಟೂ ವಿವಶದ ವಶವಾದ ಪಶುವು
ವಿವಶಕುಂಟೆ ಬಯಲು? ಬಯಲಿಗೊಂಥಾ ವಿವಶವು!

ಕತ್ತಲೆಯ ಕೊನೆಯ ಕೊನೆ ಹಿಡಿದೆಂದಾ ಮಿಂಚು
ತನ್ನ ತಾನೇ ಮಿಂಚಂತೆ ಕಳಕೊಂಡಿತಲ್ಲ !
ದಿಕ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳ ಉದ್ಭವಳಿದಳಿದ ಗುಡುಗು
ನಿಶ್ಯಬ್ದ ನಿರುಪಮದ ಬೆಡಗಾಯಿತಲ್ಲ!

ನಿಲ್ಲದಲೆ ನಡೆಯೋ ನಿಲ್ಲದಲೆಮಾರಿ
ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೇ ಧಾರಿಣಿ ತಾನಲೆಯುವಂತೆ
ನಿನ್ನೊಳಗೆ ನೀನಲೆ ನೀನು ನಿನ್ನಲೆ
ಜಗವಲೆ ಭಗವಲೆ ಜಂಗಮ ಜನ್ಮ ನಿರ್ಜಗವಲೆ
ಕಾಮ ಕನಸಿನಲಲೆ: ನಿಷ್ಕಾಮ ಸೆಲೆ
ಸಾವ ಸರಹದ್ದಿನಲು ಜೀವ ಕಂದನು ಅಳುವ ಲೀಲೆ

ನೀನು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ : ಜಗವು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ
ನಿನ್ನ ವ್ಯಸನಿ ಜಗದ ಸ್ವಪ್ನ ಸುಳ್ಳು
ಸ್ವಪ್ನದಾಚೆಗಿನ ವಿವಶದಾ ನನ್ನಿಯೊಂದೇ ಎಲ್ಲಾ
ನಿಲ್ಲದಲೆ ನಡೆಯೋ ನಿಲ್ಲದಲೆಮಾರಿ
ಮತ್ತೆ ನಡೆದನಾ ಜೋಗಿ ಕಾಲನಂಕೆಯ ಮೀರಿ

ಗವಗತ್ತಲ ಕಡಲಲೆಗಳೆಲ್ಲಾ
ಹಗಲ ನಾವೆಯು ಅಲೆಯಲಿ
ಅಲೆ ಅಲೆಯಲೂ ಅಲೆಯಲಿ
ನಿಲ್ಲದಲೆ ನಡೆಯುತ್ತ ನಡೆಗಳಾದಂತೆ
ನಿಲ್ಲದಲೆ ಅಲೆಯುತ್ತ ಅಲೆಗಳಾದವಲೆ!
ದೂರ ದಾರಿಯ ಪಯಣ ದಣಿಯದಾ ಲೀಲೆ
ಚಣ ಬಿಡದೆ ಅಲೆಯಂತೆ ನೀನಲೆ
ನೀನಲೆಯೋ ನೀನಲೆ
ಸುಗುವವರೆಗೂ ಸಿಗದ ನನ್ನಿ ನಾಕದ ನೆಲೆ
ನೀನೇ ನಾನಾದ ಬೇವ ಕಲೆ
ಆಯು ಅಬಲೆ: ಆತ್ಮ ತರಗಲೆ
ದಣಿದು ದಣಿಯದ ದಟ್ಟಕೇನುಂಟು ಇಲ್ಲಿ?
ಮಣ್ಣುಗೂಡಿನ ಮರುಧ್ಯಾನ ಸಾಲದೇ?

ನಿಲ್ಲದಲೆಮಾರಿ! ನಿಲ್ಲುವುದೆ ದಾರಿ?
ನಿಲ್ಲದಲೆ ನಡೆಯೋ- ನಡೆಯೇ ನಿಜದಾ ಗುರಿ
ನಡೆದೇ ನಡೆದನಾ ಜೋಗಿ ಕಾಲಾಗ್ನಿಯಲಿ ಮಾಗಿ.

ಜೇವವುಳಿಸಿರುವ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಜೇವವೇ ಎಣೆ

ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರ, ಕಾಡು ಹಾಗೂ ಶ್ರಾವಣದ ಮೇಳಗಳು ಎಂದು ನನ್ನ ಮನೋವಲಯವನ್ನು ಹೊಕ್ಕವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಾರನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನೊಳಗಿನ ಅವನು ಎಂದಿನಿಂದ ನಸುಗೆತ್ತಲಿ ಜಾವದ ಕನ್ನೆ ನೆಲದಲ್ಲೆ ಕಾವ್ಯದ ಕೋಲ್ವಿಂಚುಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದನೋ ಎಂಬುದೂ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ಅವನು ನನ್ನ ಧಾಯಿಯಲ್ಲ; ನಾನೇ ಅವನ ಧಾಯಿ. ಅದಕ್ಕೋಡೆ ಅವನಿಗೇ ನನ್ನ ಮೊದಲ ನಮಸ್ಕಾರ -

ನನ್ನ ಕಾವ್ಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಪೋಷಿಸಿದವರ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದು ಅಷ್ಟು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ಹೃದಯದಲ್ಲೇ ಇರುವ ಸತ್ಯದಯರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಮಾದವೇನೋ ಎಂಬ ಅಳುಕು ಕೂಡ ನನಗಿದೆ. ನನ್ನ ಕಾವ್ಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದವರು ಗುರುಗಳಾದ ಎಚ್.ಬಿ. ಸಣ್ಣಗುಡ್ಡಯ್ಯ ಮತ್ತು ಎನ್.ಬಿ. ಚಂದ್ರಮೋಹನ್. ನನ್ನ ಕಾವ್ಯಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ 'ನವಿಲು ಕಿನ್ನರಿ'ಯ ಬೆನ್ನುಡಿ ಹಾಗೂ 'ನೀಲಿ ತತ್ತಿ'ಯ ಮುನ್ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ತುಂಬಿದವರು ಪ್ರೀತಿಯ ಎಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್. ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದವರು ಡಾ.ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ್, ಎಚ್. ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರ ರಾವ್, ಕಿ.ರಂ. ನಾಗರಾಜ್, ಜಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು, ಕಾಳೇಗೌಡ ನಾಗವಾರ ಮತ್ತು ದಿ. ಡಿ.ಆರ್. ನಾಗರಾಜ್ -

ಒಟ್ಟು ನನ್ನ ಬರವಣಿಗೆಯ ನೈತಿಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿರುವವರು ದೇವನೂರ ಮಹಾದೇವ ಮತ್ತು ಮಹಾ ಆರಾಧಕವಾದಿಯಂತೆ ಕಂಡರೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಳನೋಟಗಳ ಮೂಲಕ ಸಹನೆ ಕಲಿಸಿದ್ದು ಕೆ. ರಾಮಯ್ಯ -

'ನವಿಲು ಕಿನ್ನರಿ'ಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಪ್ರೊ.ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ, ಡಾ.ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ, ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ, ವಿ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ನಂಗರಿ, ಮೊಗ್ಗು ಗಣೇಶ್, ಎಸ್.ಜಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯ, ಕುವಿ, ನಟರಾಜ್ ಬೂದಾಳ್, ಶಿವರಾಮಯ್ಯ, ಶ್ರೀಮತಿ ಯು.ಆರ್. ಲಲಿತ, ಶ್ರೀಮತಿ ರಮಾ, ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿನರಸಮ್ಮ ಎಚ್. ಎಸ್. ರಾಜೇಶ್ವರಿ, ದು. ಸರಸ್ವತಿ, ಎಚ್.ಎಸ್. ಚಂಪಾವತಿ, ಜಿ.ಎನ್. ಮೋಹನ್, ಡಾ. ವಿಜಯಾ, ಬಿ. ಸುರೇಶ್ ಮತ್ತು ದೊರೆ. ಡಾ.ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಹಾಗೂ ಯು.ಆರ್. ಲಲಿತ ಅವರ ಅಮಿತ ಪ್ರೀತಿಯ ಪತ್ರಗಳಂತೂ ನನ್ನನ್ನು ದಿಕ್ಕಾಡನೆನ್ನಾಗಿಸಿದವು. ಇವರ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನಾನು ಚರಣುಣಿ. ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರ ಪತ್ರದ ಕೆಲವು ಸಾಲುಗಳನ್ನು 'ನೀಲಿ ತತ್ತಿ'ಯ ಬೆನ್ನುಡಿಗೆ ಬಳಸಿರುವುದು ಕೆವಲ ಹೆಮ್ಮೆ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷದ ದ್ಯೋತಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಝೆನ್, ಸೂಫಿ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳ ಅರಿವು ಹಿಗ್ಗಲಿಸಿದ ಹಿರಿಯರು ವಿಲಿಲ್-ಉಲ್-ರೆಹಮಾನ್ ಮತ್ತು ಅಜಯ್ ಕುಮಾರ್ ಸಿಂಗ್. ಇನ್ನಿತರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಶಿಸ್ತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ ನನ್ನನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಗೆಳೆಯರು ಜೆ. ಬಾಲಕೃಷ್ಣ, ಕೆ. ಪುಟ್ಟಸ್ವಾಮಿ, ಸತೀಶ್ ಮತ್ತು ಕೃಷಾಕರ ಸೇನಾನಿ -

ಕಾವ್ಯ ಚರ್ಚೆಯ ನಿಜವಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಆತ್ಮೀಯ ಆರ್.ವಿಜಯರಾಘವನ್. ನನ್ನ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷಿಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿರುವ ನನ್ನ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗುರುವೂ ವಿಜಯೇ -

ಎರಡನೆಯ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಬೇಗ ತರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಹೇರಿ 'ಸಂಕಲನ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು?' ಅಂತ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸುವ, ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುವವರೆಗೂ ಬಿಡದೆ ಇನ್ನಿತರ ಬರವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿ 'ಪಾಗ್ಗಂಡೆ' ವಿಧಿಸುವ ಬಾಲ್ಯ ಕಾಲದ

ನೆನಪು ಪುಟದೊಳಗುವ ಪುಟ್ಟ ಸಖಿ ಕಾಮಲಾ -

ಕಾವ್ಯದ ಜತೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಾಣುವ ಎಚ್. ಗೋವಿಂದಯ್ಯ, ಕೆ.ಬಿ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯ, ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ, ಬಿ.ಆರ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀರಾವ್, ಸ. ರಘುನಾಥ್, ಕೆ.ವೈ. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ, ಸೋಮಶೇಖರ ಗೌಡ, ಸಿ.ಎಸ್. ದ್ವಾರಕಾನಾಥ್, ಅಗ್ರಹಾರ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ನಟರಾಜ್ ಹುಳಿಯಾರ್, ಟಿ.ಎಸ್. ದತ್ತಿಹಾಮೂರ್ತಿ, ಬಿ.ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ನರಹರಿ, ಆರ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ್, ಎ.ಟಿ. ದಾಸೇಗೌಡ, ಬಿಳುಮನೆ ರಾಮದಾಸ್, ಜಿ.ಆರ್. ತಿಪ್ಪೇಸ್ವಾಮಿ, ಬಿ. ಗಂಗಾಧರಮೂರ್ತಿ, ರಂಗಾರಡ್ಡಿ ಕೋಡಿರಾಂಪುರ, ಉತ್ತಮೂರು ರಾಜಮ್ಮ ಹೇಮಾದ್ರಿ, ಮಾಲೂರು ತಿಮ್ಮಯ್ಯ, ಕೆ. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ, ಮುಕುಂದರಾಜ್, ಪಿ.ಬಳ್ಳಿ, ನಯಾಜ್, ಗಣೇಶ್, ಬಂಗವಾರಿ, ನಂಬುಡಪ್ಪ, ಸುಧಾಕರ, ತಮಯ್ಯ, ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ್ ನಾಗವಾರ, ಮುನಿರಾಜು, ವರದರಾಜ್, ಕೆ.ನ. ಶಿವತೀರ್ಥನ್, ಎನ್. ಛಂಗೀಶ್, ಎನ್. ಜಗನ್ನಾಥ ಪ್ರಕಾಶ್ -

'ನವಿಲು ಕಿನ್ನರಿ' ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಜರಗನಹಳ್ಳಿ ಶಿವಶಂಕರ್, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಿಮರ್ಶಿಸುವ ರವಿ ಚಳಗರ, ಡಾ.ಬಸವರಾಜ್ ಸಾಧು, ಎನ್.ಎಸ್.ಶಂಕರ್, ಕೇಶವ ಮಳಗಿ, ವಿಜು ಪೂಣಪ್ಪ, ಗಂಗಾಧರ ಮೊದಲಿಯಾರ್, ಕಲಾವಿದ ಮಿತ್ರ ರಾ.ಸೂರಿ, ಗಣೇಶ್ ಅಮೀನ್‌ಗಡ, ಉದಯಕುಮಾರ್ ಮತ್ತು 'ನವಿಲು ಕಿನ್ನರಿ'ಯನ್ನು ಹೃದ್ಯವಾಗಿ ಹಾಡುವ ಪರಶುರಾಮ್ -

ನನ್ನ ಬರವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿರುವ ಮಾನವ ಧರ್ಮ ಪೀಠದ ಶ್ರೀ ಎರೇಭದ್ರ ಚೆನ್ನಮಲ್ಲ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಮತ್ತು ಡಾ. ಎಲ್. ಬಸವರಾಜ್.

ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿರುವ ಜೀವದ ಗೆಳೆಯ ಸಿ.ಎಂ. ಮುನಿಯಪ್ಪ, ದೇಶೀತನವಿಂದಾಗಿ ನನಗಿಷ್ಟವಾಗುವ ಡಾ. ಪರೀಶ್, ಉದಯ್, ಶಿವಪ್ರಸಾದ್, ಪಿ. ಶೇಷಾದ್ರಿ, ಹೆ. ಸೋಮಶೇಖರ್, ಗೊ. ರಂಗಪ್ಪ -

'ನೀಲಿ ತತ್ತಿ' ಯನ್ನು ತನ್ನದೇ ಸಂಕಲನವೆಂಬಂತೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಗಲಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಓಡಾಡಿದ ಹೊಸೂರು ಮುನಿಶಾಮಪ್ಪ, ರಂಗಜೇವ ಸಿ.ಜಿ.ಕೆ, ಉಮಾಶಂಕರ್, ನಾಗರಾಜಮೂರ್ತಿ, ಮುನಿರಾಜಯ್ಯ, ಕೋಡಳ್ಳಿ ಶಿವರಾಂ, ಮನು ಪಾಟೀಲ, ಜಯಂತನಾಯ್ಕರಿ, ಮಲ್ಲೇಪುರಂ, ಪ್ರಸನ್ನ-ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಪ್ರೀತಿಯೇ ತಾವೆಂಬಂತಿರುವ ಸಿ.ಎಸ್.ಗುಬ್ಬಿ-

ಈ ಸಂಕಲನದ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಲಂಕೇಶ್ ಪತ್ರಿಕೆ, ಪ್ರಜಾವಾಣಿ, ಕರ್ಮವೀರ, ಸಂಜಯ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅನುವಾದಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ 'ಇಂಡಿಯನ್ ಲಿಟರೇಚರ್', 'ಇಂಡಿಯನ್ ಹೊರೈಜಾನ್ಸ್' ಹಾಗೂ 'ಕಾವ್ಯಾರ್ಥಕತಿ ಪುಯಟ್ಟಿ' ಸಂಕಲನದ ಸಂಪಾದಕಿಯ ಬಳಗ -

ಯುಗಾದಿ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ಮೂಲಕ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಿದ ಬೆಂಗಳೂರು ದೊರದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಆಕಾಶವಾಣಿಯ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ -

ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಂಕಲನ ತಂದೆ ತರುವ ಪಠತೋಟ್ಯ ಸಾಧಿಸಿದ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಗೆಳೆಯ ನರವಿಕುಮಾರ್ ಮತ್ತವರ ಬಳಗ -

ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬರೀ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳಷ್ಟೇ ಸಾಕೇ?

ವಿನಯಪೂರ್ವಕ ಪ್ರೀತಿಯ ಸೆಡೆಗೆ ಸರಿದೂಗಬಲ್ಲದು?

ನನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಸಿರುವ ಈ ಪ್ರೀತಿಗೆ ನನ್ನ ಜೀವವೇ ಎಣೆ.

೨೨.೨೦೦೦

'ಸಂಚಿಕೆ' ದಿನಪತ್ರಿಕೆ

ಕೋಲಾರ.

- ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಕೋಲಾರ